

Bourgondisch sporten

Mijnheer pastoor bezocht mijn ouders. Het onderwerp, zoals gewoonlijk: gezinsuitbreiding. Hij had het katholieke tijdschrift de 'Sursum Corda', mee. Een blad met als titel. 'De Harten Omhoog.' Reactie van mijn vader: 'En de Broeken Omlaag.' 15 oktober 1950. Het bezoek van de pastoor heeft zijn vruchten afgeworpen. Mijn moeder had nooit kunnen vermoeden, dat door mijn komst vele... maar ja, leest u zelf maar!

We woonden rond de vijftiger jaren aan de Berkenkade in het Zuid-Hollandse Leiderdorp. In die tijd een klein gehucht met maar weinig inwoners. Het kleine plaatsje ligt tegen het veel grotere Leiden. Ons kleine huis stond voor een prachtige lange, maar niet erg reine sloot. Langs de in mijn optiek oneindige oever stonden berken met mooie witte basten. Deze bogen schuin over het kalm kabbelende water. Een paar honderd meter rechts van het huis bevond zich een klein ruig bos, waarin zich een groep zeeverkenneren had genesteld. Ik vond het geweldig als hun boten vanuit het bos de Berkenkade op kwamen varen. Om dat goed te kunnen bekijken, pakte ik met mijn hand een van de witte berken vast en probeerde zo de eerste boten te zien. Dat lukte soms niet, waarna ik me nog verder over het water probeerde uit te strekken. Het vervolg was een plons in het vuile water. Het gevolg was een boze moeder, die de aangemeten en versleten afdankertjes van oudere broers en zussen weer met de wasmachine moest confronteren. Voor nieuwe kleren was immers geen geld, ze zouden ook niet aan mij besteed zijn. Het was niet de eerste keer dat ik zo'n onvrijwillige duik maakte. Dat ik nooit verdronken ben door deze escapades, zal altijd een raadsel blijven.

Aan de overkant van de Berkenkade bevond zich een groot uitgestrekt weiland. Daar groeven we met vrienden en vriendinnen grote kuilen en daarover werden planken gelegd die werden afgedekt met zand en graszoden. Je had dan een magnifieke

schuilplaats. Alleen al in die holen zitten, was een avontuur op zich. We maakten van oud hout vloten om op het water te spelen en hadden snelle kano's waar we overal mee naartoe konden varen. Het was heerlijk om er soms in mijn eentje op uit te trekken. Ik pikte dan een van de kano's om daarmee het oneindig grote boerenland te verkennen. Het mysterieuze landschap had een bijzonder grote aantrekkingskracht op mij. De vele slootjes waren smal en bochtig. Op een van mijn vaartochten ontdekte ik een zwanennest met waarschijnlijk pas gelegde eieren. De toekomstige moeder zat er behoedzaam op te broeden. Een fascinerend schouwspel. Langzaam en uiterst voorzichtig peddelde ik op het tafereeltje af en probeerde vriendschap met de familie te sluiten. Toen ik echter wat te dichtbij kwam, haalde het waakzame mannetje plotseling angstig fel naar mij uit. Wat een blaaskaak dacht ik. Maar ik liet mij daar niet door afschrikken. Alleen in de natuur met zo'n prachtig beest, dat vond ik een geweldige belevenis. Het blazen van de zwaan werd feller. Het klonk dreigend. Ineens kwam hij recht op mij af. Met een enorm krachtige beweging ontsteeg hij vlak voor de kano het water. Hij strekte zijn grote machtige vleugels en sloeg met een daarvan hard op mijn linkerschouder. Ik was verbouwereerd en doodsbang tegelijk, maar voelde gek genoeg totaal geen pijn in mijn geraakte schouder. Toen het briesende zilverwitte gevaarte de aanval opnieuw in wilde zetten, slaakte ik een harde, door panische angst ingegeven kreet, begon met mijn handen snel in het water te peddelen en de kano voorwaarts te bewegen om zo aan de woedende zwanenmoeder te ontkomen. Dat lukte niet en ik raakte in paniek. Halsoverkop krabbelde ik zo goed en zo kwaad als het ging uit de instabiele kano en klom ijlings over het moeilijk begaanbare, drassige gras de walkant op. Hoe doorweekt ik ook was, keek ik nog een keer om en zag het machtige dier triomfantelijk, trots met zijn prachtige en sierlijke hals kronkelen. Zijn snavel recht omhoog, wijzend naar de donkere grauwgrijze lucht. De zwaan had gewonnen. Ik had totaal geen kans gekregen om eventuele vriendschap met hem te sluiten. De kano lag half

onder water. De peddels waren nergens meer te vinden. Dat liet ik maar zo en spurtte naar huis. Daar aangekomen deed ik heel zachtjes, gooide mijn natte kleren in de hoek van de keuken en sloop onopgemerkt naar mijn slaapkamer op zolder, die ik met mijn twee oudere broers deelde. Benieuwd, welke straf ik nu weer zou krijgen? Ik kon het wel raden. Het kolenhok...

Achter ons huis stond dat grote kolenhok. Mijn neergesmeten doordrenkte kleren in de keukenhoek verraadden mijn desperate poging om aan de zwaan te ontsnappen. Ik werd door mijn vader, gesommeerd om onmiddellijk naar beneden te komen. Zoals gewoonlijk werd er ook nu weer gedreigd. Als ik mijn jeugdige leven zo verderfelijk bleef invullen, zou ik een groot deel daarvan onherroepelijk in het kolenhok moeten doorbrengen. Ik hoorde de woorden van mijn vader lijdzaam aan. Deze dag werd het een milde straf, vroeg naar bed. Maar daar verveelde ik mij stierlijk, ik ging dan op mijn knieën zitten en bonkte met mijn voorhoofd hard tegen de gladde hardboard voorkant van het zo langzaamaan gammele en versleten kinderledikant aan. Eindeloos lang kon ik dat volhouden. Mijn hele familie was er al aan gewend geraakt. Reageren had geen zin meer, ik was toch niet te stoppen, en mijn moeder had het al druk genoeg met mijn broers en zussen. Het arme kinderbedje vertoonde een grote kale plek als eenzame getuige van mijn kleine verdriet. De bult op mijn voorhoofd is een onuitwisbaar deel van mijn uiterlijk geworden.

1955. De voor mij grote stad Leiden, had zo langzamerhand grote aantrekkingskracht op mij gekregen, mede door de verhalen die ik van mijn zusters en broers te horen kreeg,. Mijn vader werkte bij Peek & Cloppenburg, een gerenommeerde kledingzaak in die tijd. Zijn carrière was alles voor hem. Als hij 's avonds thuis was zag ik hem altijd met zijn neus in de studieboeken zitten. Mijn vader wilde hogerop, er moesten zeven hongerige mondjes gevuld worden. Pa was een echte ouderwetse verkoper. Als je bij hem in de zaak binnenkwam om alleen een onderbroek, verliet je de zaak

niet eerder, dan dat hij je ook nog een driedelig pak, een overhemd, stropdas en een paar sokken aangesmeerd had.

In mijn nog zo prille leven had ik de gewoonte om lamlendig op de grond te gaan liggen. Zomaar, of wellicht om de aandacht op me te vestigen. Mijn vreemde gedrag verontrustte mijn moeder. Er werd een bezoek aan de dorpsdokter geregeld, die de mooie naam Pairsant Snoep droeg. Een dokter die ons vaak wonderolie voorschreef en door de uitwerking daarvan, Pairsant Poep werd genoemd. De al op respectabele leeftijd gekomen medicus kon in eerste instantie niets vreemds aan mij ontdekken. Dat kon ik hem zelf ook wel vertellen. Hij opperde een meer diepgaand onderzoek in het Sint Elizabeth Ziekenhuis te Leiden uit te voeren. Eindelijk naar de grote stad, voor het eerst in een stadsbus, dat was voor mij al een hele belevenis, daarna overstappen op een echte tram. Tjonge, wat een vehikel en wat een lawaai maakte dat ijzeren ding. De stad Leiden vond ik indrukwekkend. De verscheidenheid aan mensen, de prachtige winkels waar je van alles kon kopen, de schone grachten en de grote hoge statige panden. We stopten bij de Hooigracht en zouden, omdat we nu toch in Leiden waren, naar de optiekzaak van mijn opa en oma gaan.

Mijn grootvader had eerder bij een opticien gewerkt, die veel werk kreeg van het Sint Elizabeth Ziekenhuis. Toen de zoon van de opticien, de leeftijd had behaald, dat hij bij zijn vader kon gaan werken, moest mijn opa van de ene op de andere dag vertrekken. Dat familiebanden sterk kunnen zijn, werd nu bewezen. Het hele gezin legde zijn spaarcentjes bij elkaar en zorgde ervoor dat opa voor zichzelf kon beginnen. Mijn opa was een zeer hardwerkende, markante man, in hart en nieren ondernemer met een aangeboren leiderschap. Zijn speciale humor, ietwat flauwe grapjes en gekke versjes, typeerde de man. Opa zou bijna 100 jaar worden en was nog jarenlang voorzitter van de biljartvereniging in het verpleeghuis.

Met het spaargeld van zijn kinderen begon mijn opa zijn carrière in een oude garage. Een winkel kon je het toen nog niet noemen. Ondertussen vroeg de inkoop van het Sint Elizabeth Ziekenhuis zich af hoe het mogelijk was dat het werk van de opticien met wie men al jaren zaken deed, ineens zo verslechterde. De directie ging verhaal halen en toen men te horen kreeg dat de grote vakman, mijn opa plaats had moeten maken voor de zogenaamde getalenteerde zoon van de opticien, verbrak men onmiddellijk alle banden. Het ziekenhuis ging naarstig op zoek naar de verblijfplaats van de verloren vakman. Toen de directie de oude werkplaats van opa van de Wiel aantroffen, keken zij wel een beetje gek op, er moest nog een hoop gebeuren. Maar het vertrouwen dat opa verworven had door zijn uitmuntend vakmanschap gaf de definitieve doorslag. Hij kreeg direct de opdrachten van het ziekenhuis.

Niet alleen op zijn vakgebied, maar ook als zakenman ontplooipte mijn opa zich, getuige een prachtige winkel op de hoek van de Ouderijn en de Hooigracht, van de Wiel optiek.. Daar stonden we dus nu voor de deur van zijn winkel. We betraden het wit marmeren opstapje om de zaak binnen te komen. Opa was druk met klanten bezig, we werden daarom naar boven gedirigeerd, waar we oma van de Wiel aantroffen. Wat heeft deze vrouw toch een diepe indruk op mij gemaakt. Oma legde haar hand op mijn schouder en ik voelde direct een hartelijke en warme straling door mij heen gaan. ‘Ga maar lekker zitten’, zei ze op haar vertrouwelijke gemoedelijke toon. ‘Wil je wat lekkers drinken en er een koekje bij?’ Ik vond het allemaal erg lief bedoeld. Maar toch voelde een vreemde spanning in de kamer, één die ik hier nooit eerder had gevoeld. Oma had een cadeautje voor mij gekocht. Ik pakte het uit, het was een knuffel. Ik koesterde het kleinood en nam het mee toen we weer naar beneden gingen, de winkel van opa in. Op de trap keek ik nog even omhoog naar oma. Ik zag verdriet in haar ogen. Ik keek nog eens omhoog en vroeg me af of ik dat wel goed gezien had. Ze knikte nog lief naar me. Het was

voor haar een afscheid. Het was de laatste keer dat ik mijn oma zag. Kort daarop is ze overleden. Jammer dat ik de knuffel niet meer heb.

Mijn moeder wees mij op een groot wit gebouw. ‘Hier is het’, zei ze. Ik begreep niet wat ze bedoelde, maar toen we naar binnen gingen becroop mij een unheimisch gevoel. Grote angst maakte zich plotseling van mij meester. Wat zijn dit voor vreemde mannen met witte jassen en wat waren dat voor enorme lange gangen met aan weerszijden tientallen grote deuren waar iedereen maar gehaast in- en uitliep? We kwamen bij een soort van loket, waar een juffrouw achter helder wit glas zat. Mijn moeder tikte erop. De juffrouw schrok. Ik stond een meter van mijn moeder vandaan en zag haar smoezen met die juffrouw. Ze keken allebei af en toe enigszins bezorgd naar mij. Ik ging me steeds minder op mijn gemak voelen. Dit was dus een ziekenhuis...

Ik kwam op een kamer met vijf bedgenootjes te liggen. Het was voor mij allemaal nieuw en onbekend, maar ik werd goed verzorgd door lieve verpleegsters. Mijn vader kwam na enkele dagen al op bezoek. Hij had een pakje mee. Ik opende het voorzichtig, het was een speelgoedtractor. Als je hem vooruit duwde kwam er nep vuur uit de uitlaat. Ik vond het geweldig en kon haast niet geloven dat ik zo’n mooi cadeau van mijn vader had gekregen. Twee weken verbleef ik in het ziekenhuis, maar er veranderde niets aan mijn ziektebeeld. De doctors konden niets vinden. De dag dat ik naar huis mocht, raaptten moeder en ik al mijn spulletjes bij elkaar. Maar waar was de tractor? Ik zocht overal en begon te huilen van kwaadheid. Zo’n mooie tractor en nog wel van mijn vader gekregen. Wantrouwend keek ik naar mijn kamergenootjes. Maar niemand reageerde op het huilen en mijn woeste blik. Wie zou er nou zo gemeen kunnen zijn om een cadeau van een ziek kind te stelen?

De ambitie van mijn vader om hogerop te komen bij Peek & Cloppenburg kende ook een keerzijde. Hij bleef vaker weg van huis en moest veel overwerken, we zagen hem niet zoveel meer. Als hij laat thuis kwam lagen wij al lang en breed in bed. Ik mocht een keer met mijn moeder mee naar Leiden, naar mijn vader zijn werk. Pa stond zelfverzekerd achter een imposante balie met een paar klanten te praten. Ik herinner me nog de spanning op zijn magere smalle gezicht. Hij had nauwelijks aandacht voor ons. Mijn moeder wachtte geduldig, zij was dit wel gewend. Verkopers als mijn vader zijn dun gezaaid en bij Peek & Cloppenburg waren ze blij met dit soort talenten. Na een paar jaar werd hij bevorderd tot assistent-bedrijfsleider in Haarlem. Dat betekende verhuizen en op naar een grote stad.

Begin 1957 kwamen we in een mooie grote hoekwoning aan de Burgemeester Zandbergstraat in Haarlem te wonen. Ik deelde er een kamer met mijn jongste broer Hans. Mijn oudste zus Truus speelde piano. Die eeuwig repeterende toonladders en de zangeressen die te pas en te onpas langskwamen om te oefenen hebben mijn muzikale uithoudingsvermogen behoorlijk op de proef gesteld. Er woonden veel jonge mensen in de buurt met leuke kinderen. Vreemd genoeg had ik in het keurige Haarlem geen last van het feit dat ik in een klein dorp geboren was. Vriendjes en vriendinnetjes vonden het wel interessant als ik over het platteland vertelde. Mijn eerste vriendje in de grote stad heette Jeroen Dirksen. Jeroen stotterde, maar als hij met mij op pad was vergat hij zijn spraakgebrek. Dat kwam omdat ik hem nooit in de rede viel en hem altijd rustig liet uitpraten. Iets wat anderen niet deden, waardoor hij onzeker werd. Ik vergeet nooit dat hij een oude grammofoon op de kop had getikt, één met zo'n grote toeter bovenop en een slinger aan de zijkant. De luidspreker zat in de kofferdeksel. Er zat ook een grote stapel van die dikke bakelieten platen bij, Duitse marsen en walsmuziek. Regelmatig zette hij de apparatuur, boven op een talud in zijn voortuin. We konden dan goed bij de slinger om er de grammofoon mee op te winden. Door

die Duitse walsen, leek het wel of de oorlog nooit geëindigd was. Jeroen leek wel een veldheer achter dat klassieke apparaat.

De televisie was al geruime tijd uitgevonden. Thuis hadden we er niet een, daar was geen geld voor. Verderop in de straat woonden twee ongehuwde zusters, wij noemden hen 'De Dames'. Als het even kon, gluurden we stiekem door de ramen naar binnen en staarden ademloos naar die zwart-wit bewegende beelden. De zusters kregen ons in de gaten. Ze vonden het wel grappig dat we met onze neuzen tegen de ramen stonden aangedrukt. Misschien vonden ze ons ook wel een beetje zielig, omdat wij thuis geen televisie hadden. Ze nodigden ons uit naar binnen te komen en naar dat gekke kastje te komen kijken. Zo ontstond onze eerste buurtbios. Elke woensdagmiddag mochten we er Pipo de Clown kijken. Bij de dames leerden we ook de meisjes uit de buurt kennen. Recht tegenover de dames woonde een leuk meisje; Jacqueline. Het was woensdagmiddag, ik ging zoals gewoonlijk op weg naar de dames. Zij waren nog niet thuis en ik liep maar wat voor het huis rond te dolen. Jacqueline kwam uit haar huis naar buiten gelopen en liep op mij af om te vragen wat ik er deed. Ik vertelde haar dat de dames niet thuis waren en dat we maar even moesten wachten. We gingen op de grond voor de openstaande deur van haar huis zitten en we vertelden elkaar over de kapotte koekjes die we soms van de om de hoek gelegen banketbakkerij Elhorst kregen. Ik luisterde aandachtig naar haar, zij lachte lief naar mij terug. Ik voelde een beetje vreemde spanning bij haar. Plotseling boog zij haar volle gezicht naar mij toe, pruilde haar lippen en plaatsten deze pardoos op de mijne. Wat was dit? Ik begreep totaal niet wat mij overkwam en voelde dat zij haar speelse tong in mijn mond wilde steken. Ik liet dat even kort en verbouwereerd toe, wist niet wat ik moest doen en trok met een vies gebaar mijn hoofd naar achteren. Beledigd en ongelovig keek zij mij aan. 'Zoen ik niet goed genoeg?' vroeg zij. Ik knikte maar een beetje. Hoe kon ik me, onervaren als ik was, uit deze nare

situatie redden. Gelukkig zag ik de dames van de overkant aankomen. Tijd voor Pipo de Clown.

1959. Ik ging naar de 3e klas van de lagere school. Op weg naar school op de hoek van de Zijlweg stond een bankje. Daarop zat vrijwel dagelijks een alcoholist die pure spiritus dronk. Ik kreeg bij het zien van dat nare beeld een rot gevoel. Hij deed me denken aan een mysterieuze engerd uit Leiderdorp, die vaak langs ons huis liep, dan moesten van mijn moeder de gordijnen dicht. Ik liep altijd met een grote boog om deze man heen. Voor het eerst zag ik wat alcohol óók met een mens kan doen.

Het eerste jaar op school trof ik een enorme schurk van een onderwijzer. Een lange magere man met kort achterover gekamd vet haar. Hij loenste een beetje en moest volgens mij een hekel aan kinderen hebben gehad. Vaak liep hij als een hongerige panter door het klaslokaal, op jacht naar zijn slachtoffers. Ik schreef met mijn linkerhand en dat mocht niet van deze namaakpedagoog, mijn rechterhand moest ik van hem gebruiken. Als ik toch stiekem met mijn linkerhand schreef en hij zag het, dwong hij me voor zijn lessenaar te komen staan. Daar moest ik dan mijn linkerhand op leggen en mepte hij met een houten liniaal hard op mijn hand, zo hard, dat ik daar de eerste tijd niet meer mee kon schrijven. Vaak gilte ik het inwendig uit van pijn, maar ik liet dat de schoft niet merken. Dat genot gunde ik deze ras sadist niet. Ik heb nooit begrepen waarom mijn linkerhand niet goed genoeg was om mee te schrijven. In Leiderdorp, op de kleuterschool, had nooit iemand zich iets van mijn zogenoemde handicap aangetrokken. De geïrriteerde dictator werd steeds kwader en kwader als ik weer eens geen kik gaf, wat dan nog meer slagen tot gevolg had. Ik zat vaak achter mijn schriften te dagdromen, maar werd wreed verstoord als de lange bullebak stiekem achter mij ging staan, zijn wijsvinger achter zijn duim plaatste en die met kletterend geweld in mijn oorlelletje liet ontploffen. Dit was een van zijn favoriete sadistische bezigheden. Toen de onderwijzer weer eens een klap op

mijn hand gegeven had, die daardoor blauw aanliep en enorm pijn deed, vroeg mijn moeder toen ik thuis kwam wat er met mij aan de hand was. Ik vertelde het verhaal van de onderwijzer en liet mijn zere hand zien. Zij vond het nodig om in het ziekenhuis, waar mijn zuster werkte, röntgenfoto's te laten maken. Deze wezen uit dat er van breuk geen sprake was. Dat stelde mij teleur. Ik vroeg mijn zuster mijn hand toch maar in het gips te wikkelen. De volgende dag kwam ik met mijn gipsen hand in een mitella de klas binnen. Dat voelde wel stoer en ik vertelde de ra sadist, dat er door zijn slagen twee vingers gebroken waren en dat mijn vader overwoog aangifte bij de politie te doen. De onderwijzer begon zenuwachtig met zijn lippen te trillen en werd lijkkbleek. Een week lang heb ik met mijn gipsen hand gelopen. De onderwijzer gebruikte de liniaal daarna alleen nog maar om er mee te meten. Uiteindelijk probeerde ik met veel pijn en moeite met mijn rechterhand te schrijven, wat gelukt is, al eet ik nog steeds met mijn linkerhand. Als er in die week een politieauto de school passeerde, werd de kinderhater zichtbaar nerveus.

In vliegeren was ik behoorlijk bedreven, ik maakte voor de hele buurt de mooiste en grootste vliegers. De vliegers wilde ik zo hoog mogelijk laten stijgen. Ook was het een sport om een zo lang mogelijke staart aan de vlieger te bevestigen. Op een keer wilde ik mijn opgelaten vlieger weer binnenhalen, maar de staart leek ergens aan vast te zitten. Ik probeerde de staart met veel kracht naar mij toe te trekken, maar het was net of iemand anders de staart terugtrok. Geduld heb ik nooit gehad, dus ik trok harder en harder. Ik hoorde een krakend geluid en enkele vallende dakpannen. Nieuwsgierig ging ik op onderzoek uit. Een paar huizenblokken verder zag ik het einde van de staart van mijn vlieger ineen gestrengeld om een afgebroken televisieantenne. De staart trok ik er af en vluchtte naar huis, daar deed ik alsof er niets aan de hand was. Korte tijd later ging de bel. De eigenaar van de kapotte antenne stond voor de deur. Het kolenhok zou opnieuw het decor van mijn verdriet worden.

Om mij toch maar enige discipline bij te brengen, moest ik naar de padvinders. Akela wij doen ons best, was zo'n beetje het enige wat ik op deze club geleerd en ervan onthouden heb. De apenpakjes, de petten, de sokken met kwast. Het kon mij niet echt bekoren, gelukkig mocht ik later naar de zeeverkenneren en dat was te gek. Absoluut. We hadden een prachtig clubhuis, vlakbij de Leidse Poort in Haarlem en vormden onderling een hechte en leuke groep. Hier voelde ik me helemaal thuis. Er waren een aantal verschillende boten waarmee we op vakantiecamp gingen. Varen heeft wel iets van vrijheid. Op het water lijkt alles anders, het geeft je een rustig gevoel. Ook moet je discipline tonen, want anders gaat het mis. Eens per jaar moesten we de boten opnieuw teren. Dat gebeurde in de winter. Hard werken, maar ik dat vond ik niet erg. De boten werden eerst van teer ontdaan en dan werd voorzichtig een nieuwe laag aangebracht. Ik was met een brander aan het werk en werd ongeduldig. De laag teer ging er maar niet snel genoeg af. De vlam van de benzinebrander draaide ik wat hoger, zodat het teer er sneller af zou smelten. Maar het ging mij nog steeds niet snel genoeg. Ik wilde kijken of er wel genoeg benzine in het reservoir onder aan de brander zat. Langzaam draaide ik aan het reservoir van de brander, toen de benzinedampen in aanraking kwamen met de nog werkende brander volgde er een enorme steekvlam. Ik schrok en gooide de brander met een grote boog van mij af. Deze belandde boven op een van de pleziervaartuigen die naast onze boten lagen. Benzine, teer en vuur deden hun werk en in een mum van tijd stonden vier boten in lichterlaaie. Mijn avontuur bij de zeeverkenneren was hiermee ten einde. Er zat niets anders op om nu maar met vriendjes uit de buurt wat kattenkwaad uit te gaan halen. En dat lukte best.

Een van de favoriete spelletjes van de jongens uit de buurt, was het gooien van stenen. Het ging erom wie zijn steen het hoogst over de daken van huizen kon laten komen, ik won vaak. Regelmatig bestond mijn applaus uit het rinkelen van een gesneuvelde

voorrui. Dan konden mijn ouders mij weer eens van het politiebureau halen en de schade betalen. Rotzooien op het schoolplein van de Huishoudschool was ook iets wat we dagelijks deden. Balanceren op het grote hek voor op het plein met in het midden een grote ijzeren speerpunt, die na een gemene val dwars door mijn scheenbeen ging. En het bekende pijltjes schieten door die plastic elektriciteitsbuizen. Een litteken van een val met zo'n blaaspijp, siert nog steeds mijn gehemelte. In het ziekenhuis was ik kind aan huis. De zusters konden weer aan het werk.

Oudejaarsavond, iedereen was thuis, met of zonder aanhang. Er werden spelletjes gespeeld en het was gezellig. Mijn oudste zus speelde prachtige klassieke pianostukken. Klassiek muziek vind ik prachtig. Het beluisteren van mijn favoriete trompetconcert van Hayden, deed ik stiekem midden in de nacht, als iedereen sliep. Dan sloop ik zachtjes naar beneden en gebruikte de kostbare platenspeler van vader. Hij moest eens weten hoeveel plezier ik hieraan heb beleefd. Gelukkig heeft mijn vader mij nooit kunnen betrappen.

Tijdens oudejaarsavond was er veel vuurwerk in de stad. Wij mochten dat niet kopen. Oudejaarsnacht, ik was weer eens naar beneden geslopen en tijdens mijn nachtconcert, bedacht ik dat er misschien nog vuurwerk op straat zou liggen dat niet ontploft was. Ik ging ernaar zoeken en vond een paar rotjes met een kort lontje. Dit was mijn kans. Het vuurwerk nam ik mee naar huis. Iedereen sliep nog. Ik liet de platenspeler draaien en onderzocht de rotjes. Thuis hadden we een ouderwetse kolenkachel die 's nachts nog een beetje na smeulde. Het korte lontje duwde ik tegen de hete ramen van de kolenkachel om te kijken of het rotje nog zou kunnen branden. Plotseling ontstond er een enorme vlam en gesis. Ik schrok me kapot en duwde in mijn angst het rotje uit op de vloerbedekking. Dat lukte, maar er zat meteen een flink brandgat in het tapijt. Nu zou ik toch wel ontdekt worden, dacht ik zwetend. Gelukkig had de drank tijdens het inluiden van het nieuwe jaar zijn

werk goed gedaan. Iedereen bleef in een diepe slaap. De volgende dag wachtte ik angstig af wat er van het brandgat gezegd zou worden.

Mijn tweelingzussen Conny en Anne waren voor mannen levensgevaarlijk. Zij leken op elkaar als twee druppels water en zij maakten er soms een sport van om van vriendje te ruilen, zonder dat de aanbidders het ook maar enigszins vermoedden. Ik vond dat wel amusant, want als er bij de voordeur werd gezoend, wist ik dat die jongens in de maling werden genomen. Een van de zussen had een relatie met Tim, zoon van de burgemeester van Zandvoort. Tim kwam op nieuwsjaardag zijn goedbedoelde wensen brengen. Hij was de eerste die het brandgat voor de kachel ontdekte. Ik kon hem wel vermoorden. Zou ik het grote geheim van mijn zusters aan hem vertellen? Gelukkig had mijn vader de perfecte oplossing, er zou een losse hete kool naast de kachel gevallen zijn die het gat veroorzaakt moest hebben. Gered.

De lagere school doorliep ik wat moeizaam. In de zesde klas hadden wij een onderwijzer die het nodig vond om ons elke dag verplicht naar de katholieke kerk te sturen. Als je daar geen gevolg aan gaf, kon je zijn onvrede daarover aflezen aan je rapportcijfers. Ik ben nooit zo gelovig geweest, maar bedacht dat het vertoeven in de kerk aangenamer zou zijn als ik in het koor plaats nam. Het kerkkoor zetelde op het balkon voor het imposante kerkorgel. Je had er een prachtig uitzicht over de brave en beminde gelovigen. Maar als rottigheid uithalen eenmaal in je genen zit, ontkomt ook een gewijde plaats als de kerk daar niet aan. Een van de favorieten was, natte papieren bolletjes naar beneden schieten, menig kerkboek miste daardoor enige bladzijden. Dirigent André Kaart had niets door, maar het gebeurde alleen als hij in zijn grote passie voor de muziek, zijn ogen dicht deed. Toch was mijn rapport was van dien aard, dat ik het schooljaar over mocht doen.

We gingen met ons gezin niet vaak op vakantie. Soms een dagje naar het strand van Bloemendaal. Als ik geluk had kreeg ik op de terugweg een zak patat met mayonaise. Met mijn vader heb ik ook wel warme chocolademelk gedronken in de Bokkedoorns, nu het geweldige twee sterrenrestaurant de Bokkedoorns, mijn eerste kennismaking met de horeca.

Er werd besloten dat ik naar een nog meer strenge lagere school moest, op weg naar die nieuwe lagere school bij de broeders in Heemstede, trof ik aan de Dreef twee enorme leeuwenbeelden aan die waren voorzien van enorme vrouwenborsten. Deze fraai geboetseerde vormen van moeder natuur had ik nog nooit ontbloot gezien. Ik was danig onder de indruk en had mijn fiets niet meer in de hand, daardoor begon mijn fiets te slingeren en ik viel om. Tepels zo groot als theekopjes en borsten zo immens als bloemkolen. Daar moest ik maar even van gaan genieten. Met mijn eerste erotische belevenis op zak fietste ik snel door naar school met de katholieke broeders. Ik kon mijn nieuw opgedane ervaring natuurlijk niet met hen delen.

Broeders dragen een pij. Dat wist ik natuurlijk wel, maar dat zij ook in pij voor de klas zouden staan, had ik niet verwacht. Het waren gemoedelijke vaders en ik voelde me bij hen op mijn gemak. Achter de school was een groot veld waar we voetbalden. Ook de broeders deden mee. Zij trokken bij elk balcontact de pij omhoog en traptten met veel bravoure tegen de bal. De school doorliep ik goed, het was er leuk. Misschien kwam dat wel door die rondborstige leeuwen waar ik elke dag langskwam.

Het noodlot sloeg toe. Mijn vader werd bedrijfsleider van een nieuwe vestiging van Peek & Cloppenburg in Alkmaar, we moesten verhuizen. Weg sensuele leeuwenbeelden. Weg vertrouwde broeders.

Met vader ging ik in Alkmaar huizen bekijken waar we mogelijk zouden gaan wonen. In de trein naar de kaas stad bekwam mij een akelig gevoel. Ik werd verdrietig. Weer zou ik van mijn vrienden en kennissen gescheiden worden. Dromerig en afwezig keek ik naar buiten, de weilanden en boerderijen deden mij niet zoveel. Ik was gewend geraakt aan de grote stad met de statige herenhuizen, de lange straten met gezellige rijtjeshuizen, het slenteren met mijn vrienden door de drukke stad, het hangen op de gezellige pleinen en het spelen op de bolwerken van Haarlem.

Het was een mooie zomerdag in 1964. De trein stopte met piepende remmen op het niet bijster groot uitziende stationnetje. Het station van Alkmaar zag er gezellig uit. Het lag aan een brede weg met aan de overkant ouderwets uitziende restaurants. Ik herinner ze me nog goed: Kinheim en de Oude Schuit. Bij Kinheim besloten wij wat te drinken. Het bedrijf deed mij een beetje aan Brinkman in Haarlem denken. Brinkman, een enorm groot horecabedrijf met een terras onder het grote beeld van de uitvinder van de boekdrukkunst, Laurens Janszoon Coster. In het souterrain van het restaurant stond een tiental biljarts opgesteld waar mijn vader met mijn broers wel eens biljartte. Liesbeth de dochter van de eigenaar Brinkman speelde klarinet en oefende veel met mijn zus Truus. Van haar mocht ik in de keuken van het bedrijf kijken, ik was geïmponeerd. Maar nu waren wij in Alkmaar, waar we een bezoek brachten aan de Laet, een drukke winkelstraat. Halverwege tegenover Vroom & Dreesmann stond een groot en hoog pand geheel in de steigers. ‘Dat wordt mijn nieuwe werkplek’, sprak mijn vader trots.

Dat we er qua huisvesting flink op vooruit zouden gaan, bleek snel. De keuze van mijn vader viel op een statig herenhuis aan de Metiusgracht. Het had een grote voortuin met een antiek, smeedijzeren hek. Om bij de voordeur te komen moest je een grijs hardstenen trap op klimmen. Binnen kwam je in een wit marmeren vestibule, waarna je door een prachtig gebrandschilderde klapdeur

de lange gang betrad. De vorige eigenaar van ons nieuwe huis was mevrouw Doeksen, telg van de bekende rederij Doeksen, een familiebedrijf dat over de hele wereld sleepboten had varen. Mevrouw Doeksen zal als haar man op de vaart zat, veel alleen in het grote huis hebben gezeten, want in het huis troffen we een grote wanorde aan. Dat had ook wel weer wat gezelligs. In het souterrain bevond zich een grote kamer waar kolen opgeslagen lagen, een toilet, de voorraadkamer en een grote woonslaapkamer voor het personeel. Verder een keuken met een lang aanrecht en ook een lift om het eten naar boven te vervoeren. Alle kamers in het huis hadden van die mooie, ouderwets gestuukte plafonds. Op de zolder kreeg ik mijn eigen kamer, die ik tot grote ergernis van mijn vader knalgroen schilderde.

De eerste dag naar de zesde klas van de lagere school in Alkmaar. Het was halverwege het schooljaar niet bevorderlijk voor een moeilijk lerende jongen, gelukkig gaven ook hier broeders les, dat vond ik prettig. Al gauw merkte ik dat je als nieuweling niet al te eigenwijs moet zijn. Het onderwerp op mijn eerste ochtend was bruggen. En vooral bruggen die in Haarlem gemaakt waren. Ik viel dus als voormalig inwoner van Haarlem met mijn neus in de boter en stak overmoedig mijn vinger op om iets te mogen vertellen. Trots vertelde ik dat alle bruggen in Haarlem door de fabriek Stork werden gefabriceerd. Broeder Alouisius streek met zijn vinger onder zijn neus en keek mij bestraffend aan. Met zijn harde, doordringende stem beweerde hij dat ik ongelijk had. Je kunt de pot op, dacht ik. De broeder zou mij uit willen proberen. Resoluut zei ik dat hij een grove fout maakte. Ik kon het weten, ik kwam immers uit Haarlem en op elke brug in de stad stond de naam Stork. De klas werd stil en wachtte in spanning af wat er ging gebeuren. De verongelijkte broeder kwam recht voor mij staan en op zeer doordringende toon maakte hij mij duidelijk dat er aan zijn kennis absoluut niet getwijfeld mocht worden. Ik was met stomheid geslagen en probeerde nog een laatste keer mijn gelijk te halen. Tevergeefs. Mijn nieuwe klasgenootjes zagen er de humor

wel van in. De rest van het jaar zouden zij mij tot mijn grote ergernis Stork noemen.

In Alkmaar werd mijn hobby postduiven melken. Niet zonder reden. De buurman had een groot duivenhok achter in de tuin en dat moest elke dag schoongemaakt worden. Als ik de hokken verschoonde kon ik wat bijverdienen, zodoende raakte ik geïnteresseerd in deze sport. Voor ik het wist, en voor mijn ouders het in de gaten kregen, had ik zelf een duivenhok achter in de tuin gemaakt. Ik werd lid van een postduivenvereniging en deed mee aan wedstrijden. Al snel had ik succes met een vale duif die ik van de oude meester Chris Mouwen had gekregen. Chris vond het prachtig als jonge leden zich bij de vereniging aanmeldden. Hij nodigde ze bij hem thuis uit om hun dan de kneepjes van het duivenmelken te leren. Gokken kon ook. Ik kon een scheerwegje op de vale duif inzetten, dat betekende, dat als je een dubbeltje inzette en de duif bij de eerste honderd binnen kwam, je er een gulden voor terug kreeg. Mijn vliegende trots, die ik gekscherend goudklompje had genoemd, werd steevast vierde. De lokale krant vermeldde alleen de eerste drie aangekomen duiven. Toch kreeg ik voor deze regelmatige prestatie op aanraden van Chris een eervolle vermelding en haalde mijn goudklompje voor het eerst de redactiekolommen. Met de door de vale duif gewonnen gulden kon ik vers duivenvoer kopen. Later hoorde ik over fanatieke clubleden. Die als hun duiven na een vlucht op het dak zaten en niet snel genoeg het duivenhok ingingen, zij de duiven neerschoten om zo snel mogelijk de rubberen wedstrijdring, die om hun poot zat te kunnen kloppen. Voor mij was de lol er toen af. Toen het uitgaansleven begon te lonken, ben ik met het duivenmelken gestopt.

Bijna een jaar woonde ik nu in Alkmaar, vriendjes had ik nog niet gemaakt. Ik ergerde me mateloos aan het taalgebruik. De woorden *skip* en *skooier* waren aan mij niet besteed. Wandelen in de stad vond ik een prettig tijdverdrijf. Op een van mijn slentertochten

kreeg ik trek in een hartige hap en stopte bij de aan het Ritsevoort gelegen snackbar Riche. Het was zo'n snackbar met twaalf wandautomaten, waarin kroketten, bamiballen, frikadellen en andere vette happen begerig lonkten. In de hoek, achter in de zaak, stonden twee jongens met de eigenaar te praten. Later zou ik ontdekken dat hij Jan de Vries heette. Het was een klein mannetje met een spierwit gezicht. Zijn helblauwe ogen keken dwars door je heen. Haren konden er in zijn soep niet zitten, de tand des tijd had een onmiskenbare invloed op zijn uiterlijk en haargroei gehad. 'Kan ik wat voor je betekenen', vroeg hij beleefd. Ik bestelde een patatje mét. Tijdens het wachten zag ik dat de twee jongens belangstellend naar mij keken. Ze zagen vast dat ik niet uit Alkmaar kwam. 'Heb je misschien zin om een spelletje mee te spelen?' vroegen ze me. Wat voor spelletje zij bedoelden wist, ik niet, maar voor ik het wist stond ik met een leren beker met dobbelstenen kassie zes te spelen. Het was een simpel spelletje dat ik snel onder de knie had. Na mijn patatje te hebben opgegeten, bleef ik nog wat napraten met de jongens en Jan de Vries. Ik vertelde Jan dat ik me in Alkmaar nogal verveelde, Jan had de oplossing. Een paar minuten later had ik een parttime baan in zijn snackbar. Thuis vertelde ik vol trots over mijn nieuwe job. Ik zag mijn vader van kleur verschieten. Zijn zoon in een snackbar, dat was toch wel beneden onze stand.

Het laatste jaar op de Alkmaarse lagere school heb ik netjes afgemaakt. Mijn ouders wilden dat ik hogerop kwam en ging studeren. Een beroepskeuzetest zou volgen. Die test vond ik een lachertje. De meest belachelijke vragen werden er gesteld, waarop ik steeds maar weer een creatief antwoord bedacht. Het in mijn optiek dramatische hoogtepunt van de test was het tekenen van een boom. Dat zou mijn intelligentie bepalen. Ik kreeg een groot stuk wit papier en een potlood. Waarom in godsnaam een boom tekenen, vroeg ik me af en bedacht iets gek. De leeuwen van de Heemstedse Dreef kwamen plots in mij op. Ik tekende een grote boomstronk en daar bovenop iets wat op een leeuwenhoofd moest

lijken, daaronder de enorme borsten met bijbehorende tepels en klaar was ik. Dit zou mijn kwelgeesten van die dag wel afschrikken. Niets was minder waar. Gepassioneerd keken zij naar mijn kunstwerk en leken zeer tevreden. Enkele weken later keken mijn moeder en zussen naar het resultaat van de test. Toen mijn vader 's avonds in de voorkamer aan zijn vertrouwde jenevertje zat, was hij ervan overtuigd. Een school voor moeilijk lerende kinderen zou voor mij de oplossing zijn.

Het werd de ambachtsschool. Ik belandde in een leuke klas waar mij het timmerman vak bijgebracht moest worden. Je kwam de school binnen via de achterkant. De entree was een immens grote garderobe waar langwerpige stalen kapstokken opgesteld stonden. Het was op een van die dagen dat er een klasgenoot kinderlijk giechelend op mij af kwam. Hij had een klein boekje in zijn hand en liet het mij zien. Ik verstarde, want ik zag alleen maar blote dames die mijn Heemstedse leeuwen totaal deden verbleken. Dit was het echte werk. Zenuwachtig bladerde ik het boekje door. 'Wat moet dat daar', hoorden we plots door de grote garderobe galmen. Het was de conciërge. Mijn klasgenootje vluchtte snel weg. Daar stond ik, met de pornografische lectuur in mijn hand. Snel frommelde ik het boekje handig in een dichtstbijzijnde jaszak weg. De conciërge was een dicht besnorde man, hij leek op een operettezanger, was een populaire persoonlijkheid op school en altijd goedgehumeurd. Je kon wel een potje bij hem breken. Hij was een soort vertrouwenspersoon en die had je wel nodig tussen al die strenge leraren. Maar dit keer was hij anders, De conciërge naderde mij met ferme stappen en vroeg me snauwend wat ik aan het ontvreemden was. Verbouwereerd antwoordde ik dat ik niets aan het stelen was. Maar de conciërge begon in de jaszakken te zoeken. Hij had succes en het seksblaadje kwam tevoorschijn. Ik stond aan de grond genageld en moest mee naar de directeur.

Op kantoor bij de heer Bartels, een echte directeur met grote grijze wenkbrauwen. Onder zijn strenge blauwe ogen die mij ernstig aan

keken, voelde ik me nietig. Dit was een ernstig delict en dat werd op deze school niet geaccepteerd gromde hij. Draaiend op mijn stoel wist ik me met mijn houding geen raad. Ik begon als zacht ijs in elkaar te zakken en wist geen excuus te vinden. Het restte de directeur niets anders, dan mij direct naar huis te sturen. Mijn moeder was ongerust, de school had intussen al gebeld over de reden van mijn thuiskomst. Toen mijn vader s 'avonds thuis kwam, keek hij me streng aan, toch schaamde ik mij allerminst. Ik was terechtgekomen in een wereld, waarover men op school alleen maar stiekem over durfde te praten. Ik had een blote dame gezien, weliswaar op een foto, maar vond dat verdomd interessant.

De volgende morgen moest ik met mijn vader naar het kantoor van directeur Bartels. Die manifesteerde zich als een grootvorst achter zijn zwart geschilderde stalen bureau. Hij begon mijn vader toe te spreken over met wat een vuiligheid zijn zoon zich wel niet bezighield. Mijn vader liet zich door deze potentat niet uit het veld slaan en vroeg om welk delict het eigenlijk ging. De directeur, verbaasd dat mijn vader deed voorkomen of hij van niets wist, legde vervolgens uit dat het ging om het in bezit hebben van zwaar pornografisch materiaal. Mijn vader vroeg om daarvan het bewijs te leveren. De directeur bukte zich daarop voorover en opende een grote bureaulade. Hij begon er gretig in te graaien maar kon niet direct iets vinden. Pa werd ongeduldig en nieuwsgierig tegelijk, keek mee in de lade en zag tot zijn verbazing een ware bibliotheek met seksboekjes. 'U bent nogal een liefhebber,' sprak hij cynisch. 'Ik denk dat we het schoolbestuur van uw liefhebberij en verzamelwoede maar even op de hoogte moeten stellen', vervolgde hij. De directeur deed een poging om zich te verdedigen, maar vader maakte aanstalten om het kantoor uit te lopen en mompelde: 'Ik heb sterk het vermoeden, dat meneer Bartels je nu weer terug naar de klas brengt Wim'. Gelukkig heb ik verder de school probleemloos af kunnen maken.

Gedurende mijn schooltijd in Alkmaar werkte ik met veel plezier in de snackbar. Jan de Vries kon lekker kroketten rollen en ik verkocht ze. Goede ideeën had ik ook en deze werkten behoorlijk omzet verhogend. Zo haalden we enkele automaten weg en maakten zo ruimte voor een kleine bar, waar je de snacks kon opeten, maar waar je ook gewoon gezellig kon zitten. De jeugd van de stad was er regelmatig te vinden en zo leerde ik mijn nieuwe vrienden kennen. Om negen uur ging de zaak dicht, dat vond ik te vroeg en ik verlengde dat in het weekend tot half drie. Dat was leuk en vruchtbaar. Oom Jan Spaans en Guus Schouten van de in de straat gelegen cafés kwamen na de klok van twee nog wel eens een half kippetje verorberen. Thuis praatte ik niet veel over mijn hobby, daar had ik geen behoefte aan. Ik verdiende lekker en was aan het sparen voor mijn eerste autootje, een Lelijk Eendje.

Het was een zaterdagavond, zoals gewoonlijk druk. Maar er waren ook wat lastige klanten. Jopie, een bonkige betonvlechter, kwam binnen. Ik was op mijn hoede, want hij had de gewoonte altijd rottigheid uit te halen. Ook Kobes kwam binnen. Hij was alcoholist. Aan zijn tirades en onverstaanbaar brullen, waren we zo langzamerhand gewend geraakt. Zijn door drank benevelde geest maakte hem moeilijk hanteerbaar. Zo kon het nog wel eens voorkomen dat je zomaar een iets naar je hoofd geslingerd kreeg. En dat bedoel ik niet uitsluitend verbaal. Terwijl ik druk bezig was, pakte Jopie een fles koffieroom die op de bar stond. Hij nam er een slok uit. Ik ergerde mij aan zijn onbehouden gedrag en rukte de fles uit zijn handen. Hij accepteerde dat ik hier de baas was en niet hij. Ik gooide de fles weg en hervatte mijn werk.

Tante Magda, een kordate alleenstaande vrouw, die bij de rechtbank in Amsterdam een hoge positie bekleedde, kwam onverwachts op bezoek bij mijn ouders. Zij had van de reis wel trek gekregen in iets hartigs en een bezoek aan de snackbar lag voor de hand. Mijn vader vond dat maar niks, maar Magda dacht daar anders over en wist mijn vader over te halen een bezoek aan

zijn zoon te brengen, zij namen onze hond Piet mee. Jopie, wachtend op zijn halve kip, keek laatdunkend naar mijn vader die net de snackbar was binnengekomen. Hij begon mijn vader op een vervelende manier uit te dagen. ‘Jij daar, Jan met de pet’, doelend op mijn ouwe heer. ‘Een knaak als je die hond doodschiet.’ Ik verstarde, maar reageerde niet. De eerste keer dat mijn vader op mijn werk kwam en dan dit. Jopie zette zijn treiterscène voort. ‘Hé klootzak, ik praat tegen je.’ Mijn vader, op zijn werk wel wat gewend, negeerde hem. Van binnen begon ik te koken en beval Jopie die man, met rust te laten. Jopie werd licht agressief en wendde zich tot mij. ‘Wat moet jij nou!’ blèrde hij. Verwarde gevoelens maakten zich van mij meester. Ik zei Jopie dat hij maar beter kon vertrekken. Dat was een nutteloos advies. Nu moest ik snel zijn en terwijl ik over de bar sprong, gaf ik Jopie een goedgerichte vuistslag op zijn kin. Hij zakte ineen. Ik pakte hem bij zijn shirt, sleepte hem naar buiten, sprong bovenop hem en plaatste hardhandig een knietje op zijn borstbeen, dat ik misselijkmakend hoorde kraken. Ik trok hem aan zijn smerige lange haren met de bedoeling zijn hoofd tegen de stoeprand te planten. Hier kwam ik gelukkig niet aan toe, mijn vader en enkele andere bezoekers zagen de ernst van de situatie in en trokken mij van de lastpost af.

Jopie moest naar het ziekenhuis om zich te laten behandelen. Hij kon een paar weken niet werken. Zijn moeder stond al snel bij ons op de stoep, omdat zij dacht dat er bij mijn familie wel wat te halen zou zijn. Het werd een rechtszaak, die ik verloor. Ik had mij in moeten houden, was het oordeel van de rechter. Vijfentwintig gulden boete. Doodziek was ik daarvan. De plaatselijke kranten kopten: ‘Snackbarbediende slaat klant neer’. Nog meer negatieve reclame. Maar dat liep heel anders. Klanten die het gelezen of gehoord hadden, waren het niet eens met het oordeel van de rechter. Zeker niet degenen die Jopie kenden. Zij doneerden gezamenlijk een bedrag dat later veel meer bleek te zijn dan wat ik moest betalen. De snackbar begon steeds beter draaien. Beetje bij

beetje werden er automaten weggehaald. Daardoor werd de bar groter. Ook werden er kleine tafeltjes tegen de wand geplaatst waar je gezellig aan kon zitten. Jan was blij met mij.

Sport, daar was ik redelijk in bedreven. Via Hans de Kroon, een schoolvriendje, koos ik voor de handbalvereniging Atletiek Vereniging Alkmaar, A.V.A. Hans rook elke maandagochtend nogal sterk naar alcohol, daarom vermoedde ik dat het bij die club wel gezellig zou kunnen zijn. Mijn vermoeden werd al snel bewaarheid. We speelden in de Alkmaarse veilinghallen. Na een gespeelde wedstrijd kon het in de grote kantine heel knus zijn, er stond een televisie en in de winter werd er gezamenlijk naar de verrichtingen van onze schaatshelden Ard Schenk en Kees Verkerk gekeken. Als die naar behoren gepresteerd hadden moest dat natuurlijk gevierd worden met een enkel spiritueel drupje. Zelf nam ik een warme chocolademelk, ik was met mijn ervaring van de spiritist in gedachten nog steeds een beetje huiverig voor het echte vuurwater.

De handbalvereniging bestond uit louter senioren dames- en herenteams. Wij waren 17 jaar dus nog junior. Er was nog geen juniorencompetitie, daarom besloten we het eerste juniorenteam van Noord-Holland op te richten, waardoor we automatisch jeugdkampioen van de afdeling Noord-Holland-Noord zouden worden. Onze competitie moesten we in Haarlem, Beverwijk en Zandvoort spelen, veel reizen, maar dat verbreedde het team. Ik was een redelijk getalenteerde veldspeler en beschikte over een snoeihard schot. Maar omdat ik verscheidene keren de doelverdedigers van onze tegenstanders had bewusteloos gekegeld, besloot de trainer mij uit tactische overwegingen, de positie van mijn slachtoffers te laten innemen. Zo werd ik keeper.

Mijn debuut was in de sporthal van Zandvoort, waar de tegenstanders allemaal een kop groter dan mijn medespelers waren. Angst stond dan ook te lezen op de gezichten van mijn

teamgenoten. We konden flink aan de bak. De eerste schoten op mijn doel deerden mij totaal niet. Van elke bal die ik tegenhield genoot ik. Uiteindelijk verloren we. Maar ja, wij waren de kampioen van de afdeling Noord-Holland-Noord. Dat konden de Zandvoortmeeuwen met hun winst niet van ons afnemen.

Het Nederlands kampioenschap, daar zouden we om gaan strijden in de oude RAI van Amsterdam. De vloer in die oude RAI was van oud grenenhout. Een heel verschil met het beton van de Alkmaarse veilinghallen. Vol zelfvertrouwen stond ik in het doel en verrichtte mijn eerste reddingen glijdend over het hout. Ik was in vorm, maar had geen rekening gehouden met slijtage van de grenenhouten vloer, waar knoesten letterlijk door het hout heen staken. Ik werd bont en blauw en mijn sportbroek raakte tot op de draad versleten. We zijn geen Nederlands kampioen geworden, wel een mooie ervaring rijker. Om dat te vieren, werd besloten een feestje te houden bij één van de spelers thuis. We gingen naar Anton Kranenburg, onze aanvoerder. Het werd mijn eerste feestje.

Het was een party waar iedereen een fles alcoholische drank mee moest nemen. Ik had nog steeds geen alcohol gedronken, maar vroeg aan mijn moeder of ik een flesje uit haar voorraad mee mocht nemen. Mijn moeder dronk alleen droge sherry daar kon ze geen afscheid van nemen, maar vond nog wel een oude fles citroenbrandewijn in de kelder. Opgetogen fietste ik naar het huis van Anton, belde aan en zag dat ik niet de eerste bezoeker was. Hans zat al flink aan het bier en Antons stem klonk heel anders dan die van mijn trotse aanvoerder in het speelveld. Anton nam de fles brandewijn dankbaar in ontvangst en ontdeed de fles van de dop. Hij schonk een limonadeglas vol met dit voor mij vreemde elixer. Ik nam een flinke teug, de tranen sprongen in mijn ogen. Sterk spul. Bijna ging ik over mijn nek. Uiteindelijk was het de zus van Anton, die adviseerde om de citroenbrandewijn met Seven Up te mixen. Het feestje werd steeds leuker. Een uurtje later en wat glazen verder voelde ik me behoorlijk licht in mijn hoofd. Van het

jongetje dat zo juist nog bang was van alcohol, was niet veel meer over. Ik danste, struikelend over mijn eigen benen, voor het eerst van mijn leven met meisjes. De pret was er niet minder om. Ik begon van alles door elkaar te drinken, ook bier. Elf uur was een mooie sluitingstijd vond de moeder van Anton. Toen ik op het punt stond om op de fiets naar huis te gaan, deed Hans de Kroon het briljante voorstel, om naar zijn stamkroeg de Bierkelder te gaan. De Bierkelder, een echte bruine kroeg met de behoorlijk op leeftijd gekomen Jordanees lijkende Alie achter de bar en de niet minder karakteristieke Dorus in de bediening. Beiden toonden de onuitwisbare sporen van een bewogen horecaleven. Mijn eerste zaterdagavond in het Alkmaarse uitgaansleven. ‘Pilsje Wim?’ Ik zou me bij mijn eerste cafébezoek niet laten kennen...

De volgende ochtend werd ik wakker met een onbeschrijflijke pijn in mijn hoofd. Ik probeerde na te denken over wat er die vorige avond was gebeurd. Het handbalfeest kon ik me nog goed herinneren. Vaag de Bierkelder, maar van de laatste uurtjes wist ik niets meer. Hoe ik was thuisgekomen???. Met veel moeite hees ik mij uit mijn bed, ik rook mezelf; een vieze ranzige lucht waarvan ik wel kon raden wat de oorzaak was. Als een sluwe kat sloop ik de trap af naar de badkamer in de hoop niemand tegen te komen. Een blik op de klok verklaarde waarom ik niemand zag. Het was inmiddels half drie. Mijn broers waren aan het sporten en mijn ouders zaten in de huiskamer. Spoedig zou een confrontatie met mijn ouders volgen. Daar kon ik niet omheen.

Voorzichtig opende ik de deur van de kamer, waar mijn vader in zijn vertrouwde stoel de krant zat te lezen. Mijn moeder zat, verdiept in een boek, schuin naast hem. Ze keken niet op of om toen ik binnen kwam. Ik kon wel door de grond zakken. Wat onnozel kuchte ik om de aandacht te trekken. Mijn moeder keek als eerste op en al snel gevolgd door de vernietigende blikken van mijn vader. Ik zag dat hij mij bestraffend wilde gaan toespreken, maar hij hield zich in. Mijn adem stakte. Wat zou er gaan

gebeuren? Ik ontwaarde een binnensmonds gemeen lachje bij mijn vader. Ook mijn moeder had moeite dit spelletje vol te houden. Wat was hier aan de hand?. Mijn ouders keken elkaar aan en begonnen ineens uitbundig te lachen. De kwaadheid had plaatsgemaakt voor bezorgdheid en de bezorgdheid voor humor. Het was hun duidelijk dat ik mijzelf al flink had gestraft en dat vonden zij nogal vermakelijk. Ik achteraf ook.

Ik zou nog jaren handballen en veel vrienden in deze sport maken. In Harry van Soest had het eerste herenelftal, een zeer ambitieuze coach. Zijn doelstelling was het team hogerop te brengen. Op een gegeven moment belde hij me op. Hij zat met personele problemen, zoals dat zo mooi heet. De vaste doelman van het elftal was in militaire dienst en kreeg geen vrijaf om een wedstrijd te spelen. Of ik niet een keertje zijn plaats wilde innemen? Ik vond mijzelf te oud, zeker tussen deze jonge spelers met wie ik nog nooit had gespeeld. Omdat Harry bleef aandringen en het een noodgeval betrof, zwichtte ik toch.

De bewuste vrijdagavond begaf ik mij met mijn bij elkaar geraapte kloffie naar de sporthal van Limmen. Het eerste wat mij opviel was een enorme drukte voor de deur. Met moeite kon ik mijn auto parkeren, maar binnen begreep ik de grote drukte. De damesclub van VZV speelde een topwedstrijd in de zaal. Zij speelden eredivisie en dat trok altijd volle zalen. Ik begaf mij naar de kleedkamer en trof mijn nieuwe teamgenoten nogal nerveus aan. Harry vroeg hoe het met mij ging. ‘Best’, antwoordde ik. Tijdens het warmlopen in de zaal hoorde ik mensen op de tribunes praten over een kampioenswedstrijd. Terug in de kleedkamer vroeg ik Harry om opheldering. Hij bevestigde dat. Ik moest keepen in de kampioenswedstrijd van het eerste. Als ik dat had geweten, had ik nooit ja gezegd. Ik zou absoluut niet meegedaan hebben. Pisnijdig was ik, dat hij me zo gemeen had weten te strikken. Maar besepte wel, dat ik mij niet terug kon trekken. Eenmaal onder de lat draaide ik mijn rondjes van paal tot paal. Bij de rust was de stand 4-3 in

ons voordeel. Twee penalty's had ik al gestopt. In de kleedkamer zei ik niets en niemand durfde mij aan te kijken. Ze begrepen dat ik mij in de maling genomen voelde. De einduitslag was 8-7 na nog een gestopte penalty. Achteraf was het de meest memorabele wedstrijd uit mijn handbalcarrière. Ik ben hier Harry nog steeds dankbaar voor.

Via de ambachtsschool moest ik praktijkervaring opdoen. Stage lopen bij een bouwbedrijf. De eerste dag in de bouw moest Joop, een oude rot in het vak, één die het liefst met handgereedschap werkte, mij de kneepjes van het vak bijbrengen. Mijn eerste project was de verbouwing van een herenmodezaak in de binnenstad. De twee eigenaren waren opvallend vriendelijk tegen ons en na een paar dagen vroegen ze mij of ik geen zin had om in de avonden nog even wat bij hun te komen drinken. Nietsvermoedend begaf ik mij na het avondeten naar de twee heren. Daar aangekomen mocht ik naar de bovenverdieping. Ik betrad een prachtig ingerichte kamer, en vroeg me af waar de echtgenotes van de heren waren. Toen het stel geanimeerd naast elkaar plaatsnam en mij begerig aankeek, begreep ik waarom ik zo vriendelijk werd behandeld. Het waren mannen van een heel andere seksuele geaardheid als mijn persoontje. Ik voelde me er behoorlijk ongemakkelijk bij. Het was uiteindelijk Joop die mij uit de hachelijke situatie redde. Joop kwam nog even langs om een en ander te checken, het zou gaan stormen die avond. De twee heren keken elkaar teleurgesteld aan.

Al snel verlangde ik terug naar het werk in de horeca en zonder dat mijn ouders het wisten ging ik solliciteren bij hotel Bellevue in Egmond aan Zee. Op de fiets richting Egmond aan Zee, bedacht ik dat elke dag zou fietsen mijn gezondheid wel ten goede zou komen. Het sollicitatiegesprek verliep vlot en mede door mijn horecaervaring in snackbar Riche werd ik aangenomen. Ik was de man die zij zochten. De volgende dag kon ik aan het werk. De zoon van de baas, een vriendelijke man had mij aangenomen. Dit in tegenstelling tot zijn vader die mij bij mijn binnenkomst strak

aan keek en mij van top tot teen bekeek. Hij keek omlaag en zag mijn ongepoetste schoenen, fronste zijn hoofd en sommeerde mij direct naar huis te gaan om weer met keurig gepoetste schoenen terug te komen. Van Alkmaar naar Egmond is veertien kilometer en het vror die dag vier graden, geen pretje op de fiets. Toen ik weer terugkwam op de zaak en boven mijn jas ophing, zag ik in de gang van het hotel een grote schoenpoetsmachine staan.

Het werd toch een mooie dag voor mij. De toenmalige minister-president Joop den Uyl was aanwezig op een congres in het hotel en dineerde ook nog eens in het restaurant. Ik mocht een drankje voor hem inschenken, een hele eer. Na het diner wilde hij een Irish Coffee en goed bedoeld deed ik daar een scheutje whisky te veel in. Toen ik hem daarna wat onvast het restaurant uit zag lopen, geneerde ik me. Dat was niet slim van mij geweest en getuigde niet van vakmanschap. Ik zou het slechts drie maanden uithouden in het hotel.

Jan de Vries had mij gevraagd om in vaste dienst bij Riche te komen, dat gaf hem meer de vrijheid om leuke dingen met zijn vrouw te gaan doen. Zo kwam het dat zij besloten om eens gezellig naar de film te gaan. De zaak beneden moest ik in de gaten houden en boven was er een vrouwelijke oppas voor de kinderen. Het was rustig in de zaak en ook de oppas vond het boven klaarblijkelijk te stil. Zij drukte op de intercom en begon aan mij uitdagende en intieme vragen te stellen. Ik zag hier de humor wel van in en gaf haar wat ludieke antwoorden terug, haar vraag om boven een kopje koffie te komen drinken kon ik niet weerstaan en ging naar boven. Braaf ging ik op de bank zitten wachtend op het vers gezette kopje koffie. De koffie kwam niet, wel de oppas, gekleed in niets te wensen overlatend, sexy lingerie. Ik stond paf, zoiets had ik alleen in boekjes gezien, nooit in het echt. Zij gleed naast mij op de bank en ik, in al mijn onhandigheid, strekte mij naar achteren strak tegen de leuning van de houten bank. De inmiddels dol geworden oppas

stortte zich volledig op me, ik voelde haar warme heerlijke lijf stevig tegen het mijne aan gedrukt maar kreeg het Spaans benauwd. Haar handen graaiden naar mijn gezicht en met open mond probeerde mijn lippen te verkrachten. Het zware gewicht van ons beiden kwam op de leuning van de bank terecht, die begon pardoos te kraken. Een enorme plof volgde en de bank, die niet op dit amoureuze gedrag was berekend, stortte in. We lagen samen op de grond. Onmiddellijk vroeg ik me af hoe we dit aan Jan en zijn vrouw zouden moeten uitleggen. Ik ging staan maakte mijn kleren weer in orde en nam de schade op. Er was niets gebroken, alleen de houtverbindingen waren losgelaten. Met mijn op de ambachtsschool en in de praktijk opgedane ervaring, zette ik de bank zo goed als mogelijk weer in elkaar en keerde ik, met een weeïg gevoel van binnen, teleurgesteld in het mislukken van mijn seksuele avontuur terug naar mijn werk beneden in de snackbar. De oppas heb ik de hele avond niet meer gezien of gehoord.

Jan en zijn vrouw kwamen thuis, ze hadden een heerlijke ontspannen avond gehad, zij gingen direct naar boven om de oppas af te lossen. Opnieuw kreeg ik het Spaans benauwd. Hoe zou het met de bank gesteld zijn? Toen de oppas na mij nog een nijdige blik te hebben toegeworpen vertrok, dacht ik dat alles weer bij het oude zou zijn. Niemand leek iets gemerkt te hebben van ons onzedelijk gedrag. Maar toch, na enkele minuten hoorde ik een krakend geluid en een enorm doffe dreun van boven. Ik kon wel raden wat dat was. Een half uur later kwam Jan naar beneden, de zaak moest afgesloten worden en de kas geteld. Ik keek hem schuldig aan, maar bespeurde niets vreemds aan zijn gedrag. Wat zou er zich boven afgespeeld hebben? Toen ik Jan vroeg of we boven nog een pilsje konden drinken antwoordde hij dat het in de kamer boven een puinhoop was. Zijn vrouw was na de filmavond in de stemming en had wat erotische spelletjes op de bank bedacht. ‘Die oude bank is hard aan vervanging toe,’ sprak Jan droog. Samen gingen we in de Rivo Bar aan de overkant van de straat nog wat drinken. Zelden heb ik me zo opgelucht gevoeld.

Het leek mij goed eens langs mijn ouderlijk huis te gaan. Mijn moeder opende de voordeur en keek blij. Ze vond het attent dat ik aan de verjaardag van mijn vader had gedacht. Pa jarig? ik wist van niks, glad vergeten. De kamer zat vol broers, zussen, kennissen en burens. ‘Geweldig dat je er bent. Wil je wat drinken?’ klonk het vrolijk uit de mond van mijn vader. ‘Geef mij maar hetzelfde wat u drinkt,’ antwoordde ik. Hij schonk een oude jenever in. Gezien mijn eerdere ervaringen met alcohol tijdens het gememoreerde handbalfeest schrok ik. Niet gewend aan deze sterke alcoholische versnapering voelde ik mij na drie borrels al een beetje duizelig en vertrok. Het was vrijdagavond, ik ging dan nog wel eens naar discotheek Club Seven tegenover het station van Alkmaar. Het was er zoals gewoonlijk erg druk. In het midden van de zaak was de dansvloer en daaromheen drie van die eilandbars waar je gemakkelijk helemaal om je heen kon kijken en waardoor je bijna iedereen kon zien. Ik liep naar de eerste bar en bestelde een frisdrank. Toen ik wilde afrekenen ging Johan de barkeeper, met zijn rug naar mij toe, aan de andere kant van de bar staan. Mijn aandacht ging uit naar de spoelbak waar ik iets zag glinsteren. Het was een rijksdaalder. Daar kon je toen zeker drie drankjes van betalen. Behendig sloop ik dichterbij de spoelbak, stroopte mijn mouw omhoog en keek voorzichtig of de barkeeper niets zag. Hij lette niet op, temminste dat dacht ik. Ik stak mijn hand in het ijskoude water, pakte de knaak vast en wilde hem naar mij toe halen, maar wat was dat nou? Het muntstuk zat vastgelijmd. Snel trok ik mijn hand uit het water en trok mijn kleding weer recht. Johan stond opeens voor mij en vroeg of er iets aan de hand was. Tegenover mij, daar waar Johan had gestaan, was het dikke pret. Ik voelde me aan deze bar niet meer op mijn gemak en ging naar de andere bar waar Alie uit Egmond aan Zee werkte, een heerlijk mens met zo’n vertrouwd en lief uiterlijk. Zij had van die prachtige pretoogjes en krullen in het haar die zeker een vermogen gekost moesten hebben. Alie was altijd goed voor een praatje, bij haar voelde je je thuis. Ik bestelde een oude jenever. Ze keek me

ongelovig aan. ‘Weet je zeker dat je geen cola wil’, probeerde ze nog. ‘Nee ik heb net oude jenever op mijn vaders verjaardag gedronken en dat beviel mij prima,’ antwoordde ik manmoedig. Onder het motto ‘het is jouw dag’ schonk Alie de jenever in. Overmoedig door de drank keek ik om mij heen of er niet een lekker mokkel was om mee te dansen. Ik voelde mij met drank op zelfverzekerder dan zonder. Mijn drankje was op en ik wilde naar Alie voor een nieuwe. Onderweg kwam ik twee jongens tegen. Ik stond per ongeluk bij een van hen op de tenen. ‘Hé vriend, je staat een tree te hoog.’ Door de drank wat spraakzamer geworden, antwoordde ik: ‘Vind je dat niet lekker dan.’ Toen ging het licht uit.

Hevig bloedend werd ik wakker in de schoot van Alie, achter in de disco. ‘Jochie, wat heb jij uitgespookt?’ sprak ze op bezorgde toon. Die Amsterdamse jongens hadden mij een paar fikse klappen verkocht en ik was bewusteloos geraakt. Zij wisten niet, dat de verloofde van Alie, Gerard Dupri, Nederlands kampioen gewichtheffen was. Hij behoorde tot de sterkste mannen van Europa en kon een behoorlijk robbertje vechten. Door mijn goede relatie met Alie had ik ook de sympathie van Gerard. Hij had mijn aanvaring met die agressieve gasten zien aankomen. Terwijl ik op de grond lag en bewerkt werd, snelde hij op het eenzijdige strijdtoneel af. Ze schrokken van zijn imposante verschijning en vluchtten de discotheek uit. Buiten gekomen keken ze nog even om waar Gerard Dupri bleef. Ze knalden pardoes tegen een lantaarnpaal die pal voor de horecazaak stond. Ook zij raakten buiten bewustzijn. En dat kwam niet alleen door dat obstakel.

Mijn werklust bij snackbar Riche was niet onopgemerkt gebleven. Het viel ook Meng-Ing Chu op. Hij was half Chinees, half Nederlands had een lichtgebruind gezicht, pikzwart haar, geen spleetogen, meer een pokerface met opvallend hoge jukbeenderen. Meng-Ing was de zoon van de eigenaar van Chinees restaurant Het Oosten aan de Nieuwesloot in Alkmaar, altijd onberispelijk

gekleed. Op een dag kwam hij bij mij informeren of ik geen zin in had om in het Chinees restaurant te komen werken. Ik dacht aan mijn vader, die zeker trots op me zou zijn, als ik promotie ging maken. Spontaan hapte ik toe. Het oude trouwpak van mijn vader paste en stond mij goed. Zo gekleed toog ik de eerste dag naar mijn nieuwe werkgever. Er waren toen drie Chinese restaurants in Alkmaar. Chinees eten was erg in trek, het was daarom enorm druk op mijn nieuwe werkplek. Het restaurant was net zo ingericht als alle andere Chinese restaurants. Er was een zwarte en kunststof bar achter in de zaak. Daar achter was een luik wat je de hele dag open en dicht moest schuiven om bestellingen aan de keuken door te geven. Ik vond het best spannend, voor het eerst in de bediening. Meng-Ing stelde mij gerust en vroeg of ik wat wilde drinken. Ik bestelde een tonic, nam een slok en zette het drankje op de bar. De voordeur ging open en een grote zelfverzekerde Hollandse vrouw kwam de zaak binnen. ‘Zo, ben jij die nieuwe, ik ben mevrouw Chu dan weet je dat maar.’ Opeens hoorde ik het gekletter van vallend glas, de tonic was op de grond gevallen. ‘Wie heeft verdorie dat glas daar neergezet,’ bulderde mevrouw Chu door de zaak. ‘Ik’, reageerde ik koel, vanzelfsprekend aannemend dat een bar daar toch voor bedoeld zou moeten zijn. Ze schreeuwde me toe hoe ik het in mijn hoofd haalde een glas daar neer te zetten, draaide zich om en liep kwaad de zaak uit. Verbouwereerd keek ik haar na.

Het was 1968, ik was achttien jaar. Computers waren er nog niet. Bestellingen schreef ik in een bonboekje, dat uit één vel met tien losse bonnen bestond, met daaronder carbon papier. Aan het einde van de avond telde ik de omzet en rekende af met meneer Chu, de vader van Meng-Ing, die telde dan de volgende ochtend alles op zijn gemak na. Soms kon het gebeuren dat ik een fout had gemaakt, me had verrekend. Dan moest ik bij hem op het matje komen. Hij liet me weten dat als ik een Chinees geweest was, hij mij onherroepelijk ontslagen zou hebben. Maar mij vertrouwde hij, ik kon blijven. Mijnheer Chu was geen Chinees uit Hongkong maar een echte China-Chinees met een diepgeworteld gevoel voor

de oude Chinese tradities. Ik had veel respect voor hem. Hij had niet alleen een Nederlandse vrouw, maar ook drie leuke kinderen, die werden Nederlands opgevoed. Soms baarde hem dat grote zorgen en raakte zijn geduld op. Ruzie met zijn vrouw bleef dan niet uit en dat uitte zich wel eens in de zaak, waar dan menig keer, een volle krat bier door de zaak vloog. Gelukkig gooide hij die nooit naar mij.

Meneer Chu vroeg aan mij een vat bier te verwisselen. De vaten stonden onder de trap gelegen kelder, achter de dienstingang van het restaurant. Daar waar ook de rijstvoorraad opgeslagen lag. Het waren vaten met lange steekstangen. Je moest eerst het koolzuur uit het vat laten ontsnappen. Daarna kon je de bierstang uit het lege vat trekken en het vat wegzetten. Vervolgens pakte je een nieuw vat, draaide de aansluiting op het nieuwe vat om daarmee de bierstang in de aansluiting te steken. Snel de vleugelmoeren aandraaien, koolzuur aansluiten en tappen maar.

Het ging mis bij het insteken van de bierstang in het nieuwe vat. Ik had de vleugelmoeren niet strak genoeg aangedraaid en door de opwaartse druk van het koolzuur, vloog de bierstang met een enorme vaart uit het biervat omhoog. De stang kon ik nog maar net ontwijken. Er volgde een vloedgolf van vers schuimend bier over de zakken met rijst en weldra begon de rijst door het vele gerstenat uit te zetten. Ik stond stom verbaasd naar dit natuurverschijnsel te staren. De totale voorraad was vernietigd. Mijnheer Chu moest onder de indruk geweest zijn van mijn verkooptechnieken, want ik mocht gewoon blijven, tot mijn grote verbazing. De manier van werken met Chinezen maakte indruk op me. Hun handelsgeest was uniek, zij werkten vooral met goedkope producten. Hun zuinigheid viel mij eveneens op.

De etenswaren werden uitgestald op tafel in ovale stalen schalen, die op gloeiend hete rechauds gezet werden. De gasten schepten het eten van de schalen op hun bord. De kipkerrie die overbleef,

ging terug naar de keuken en de koks wisten de kerriesaus eraf om 's avonds weer door te geven als kip met tomaten saus. Er werd elke dag vers gekookt en boven de zaak kweekte men de eigen taugé. Deze Chinees stond goed bekend. Er kwamen veel middenstanders en lokale politici over de vloer. De vrouw van meneer Chu had bonbons gekocht, die zij uiterst voorzichtig in de voorraadruimte zette. Het viel mij op dat zij zich nerveus gedroeg. De reden werd mij snel duidelijk. De deur van het restaurant ging open en er kwam een kleine man binnen met een onnavolgbare lach. Achter hem verscholen zich drie dames. Ik schatte ze in als mannequins. De goedlachse man stapte resoluut op meneer Chu af en begroette hem alsof hij zijn beste broer was. Schouderklopjes gingen over en weer. Nog nooit heb ik mijnheer Chu zo onderdanig gezien. Het restaurant bestond uit dertien tafels. De ene week liep ik wijk één, die bestond uit zeven tafels aan de raamkant, en de andere week wijk twee. Dat waren de zes tafels aan de muur kant. Ik was in mijn nopjes, want de vriend van meneer Chu nam plaats in mijn wijk. We verdienden ruim 12,3 procent van de omzet. Ik dacht aan mijn provisie. Als die man dan ook nog net zoveel fooi gaf als hij komedie maakte, zat het met de verdiensten die middag wel goed. De dames bleken van Franse afkomst en de heer heette Cornelis Berkhouwer. Hij was iets in het Europese parlement hoorde ik. Dat zou mij worst wezen. Ik had het lekker naar mijn zin en de Franse dames vonden mij interessanter dan deze al ietwat versleten oude man. Ze hadden heerlijk gegeten en ook de bonbons waren niet te versmaden. Ik ruimde de tafel af en maakte de rekening op. Cornelis zei in het Frans iets tegen één van de dames. Deze spoedde zich vervolgens naar buiten, keerde terug met een enorme bos bloemen en gaf deze aan mevrouw Chu, kuste haar op beide wangen en liep met het hele gezelschap, achtervolgd door een nederig buigende heer Chu, de deur uit. Ik wilde hun nog achterna gaan met de rekening, maar werd bij de deur tegengehouden door mijnheer Chu. Cornelis mocht absoluut niets betalen. Ik was laaiend. Het verlies van fooi en provisie zat mij niet lekker. Meneer Chu gaf mij uitleg. 'Dit is nou politiek. Onthoud

dat goed, want dat zal je later nog wel van pas komen,' sprak hij. Meneer Chu was ervan overtuigd dat hij juist had gehandeld. Maar ik had zo mijn twijfels.

Meng-Ing zag ik niet zo veel meer in het restaurant, de relatie met zijn oude heer verliep nogal stroef. Hij bevond zich veel in de Chinese kringen in Amsterdam, waar veel gegokt werd. Daardoor kreeg Meng-Ing regelmatig onenigheid met zijn vader. Ook de innovatie die Meng-Ing voor ogen had werd door de conservatieve heer Chu niet begrepen. Er volgde felle discussies. Het kon dan ook niet lang uitblijven of Meng-Ing vertrok voorgoed naar Amsterdam, tot mijn grote verdriet. Jack, een lange blonde jongen met de uitstraling van een Viking, had verkering met een van de dochters van meneer Chu. Zij heette Han. Freek, een beetje verstrooid type, was advocaat. Hij was getrouwd met de oudere dochter Yuh-Ing. Als schoonzoons wilden zij de zaak overnemen. De oude Chu had daar wel oren naar. Jack en Han waren nog niet getrouwd. Dat moest eerst geregeld worden. Jack vertelde mij over de gewoontes bij Chinese trouwerijen, waar veel gegokt werd. De bruidegom kreeg van zijn gasten vaak een zeer goedgevulde envelop in de hand gestopt. Daar kon de hele bruiloft van worden betaald en soms kon er ook nog een huis van gekocht worden. Jack wilde daarom wel trouwen.

Het restaurant liep langzaam vol. Ik zag Jack nederig buigen en glimlachen. Het in ontvangst nemen van de enveloppen, beviel hem zeer goed. Hij deponeerde ze in een grote melkbus en hoopte maar dat ze flink gevuld zouden zijn. De kleine heer Chu, trots als een pauw, sprak het openingswoord. Hij ging voor de opening van de bar staan, op een door mij neergezet bierkratje, zodat iedereen hem goed kon zien. Achter hem, op de bar, had ik een dienblad met volle champagneglazen neergezet, die ik na zijn toespraak zou uitdelen. Meneer Chu was op dreef en prees zijn schoonzoon Jack de hemel in, al vertelde hij ook dat hij het moeilijk vond zijn lieve dochter af te staan. Toen ik voelde dat het einde van zijn toespraak naderde, pakte het dienblad met champagne en ging achter mijnheer Chu staan. Die wilde, inmiddels geëmotioneerd, met

heftige gebaren uitleggen hoeveel hij van zijn dochter hield. Hij strekte zijn armen uit, die hard in aanraking kwamen met de onderkant van mijn dienblad. Alle glazen werden er in één keer afgeveegd. Het werd muisstil. Mijnheer Chu keek wat ongelukkig, evenals Jack en Han. Plotseling draaide mijnheer Chu zich om en stapte van het bierkratje af. Hij keek mij aan, lachte op een manier zoals alleen een Chinees dat kan doen, draaide zich weer om, stapte weer op het bierkratje en sprak resoluut en welgemeend de voor mij verlossende woorden: ‘Schelleven blengen geluk, lang leven het bluidspaar. En nu chlampagne.’ Iedereen wilde het bruidspaar feliciteren, maar ik had mijn lesje geleerd en ging achter de bar, pakte de glazen en serveerde ze één voor één uit. Tot op de dag van vandaag zal niemand mij ooit meer met een dienblad met glazen zien lopen. Het gokken op de bovenverdieping was al de hele nacht in volle gang. Ik had menig pakje Players en vele glazen Hennessy naar boven gebracht. Sommige spelers sliepen op de stoelen aan tafel, zij waren de dag ervoor bij een andere bruiloft geweest. De volgende dag moest ik eerst de bovenverdieping opruimen. Ik wist niet wat ik zag. De hele vloer was zwart van de peuken, gewoon op de grond gegooid en uitgetrapt. Het stonk er verschrikkelijk naar rook en cognac. Toen ik later Jack aansprak over zijn hopelijk financieel succesvolle dag, kon ik aan zijn droeve gezicht zien dat er geen aankoop van een huis in zat. Wel een nieuw tapijt op de bovenverdieping. De sfeer in het restaurant veranderde. Mijn nieuwe bazen deelden de lakens uit, maar traden onzeker op. Zij zouden vernieuwingen doorvoeren waar ik mijn twijfels over had. Ik vond de werkwijze van meneer Chu, die waarde hechtte aan echt gastheerschap, de enige juiste methode. Horeca was mijn passie geworden; ontstoken bij Riche, voorverwarmd bij Hotel Bellevue, maar duidelijk ontbrand door toedoen van meneer Chu.

Ik ging verhuizen naar een kamer boven een koffiешop op de Kooltuin. Het woord koffiешop had grote aantrekking kracht op de Alkmaarse studenten. Zij kwamen in groten getale naar het

etablissement en betaalden de thee en koffie met gespaarde stuivers en dubbeltjes, dit zeer tegen de zin van de eigenaren. Als ik 's avonds vanuit mijn werk de koffieshop binnenkwam, lagen de dubbeltjes en stuivers soms in een grote berg op de bar. Dan hielp ik ze maar met tellen. Boven een horecazaak wonen, midden in de stad dat had zo zijn charmes. Ik leerde de meest uiteenlopende mensen kennen, onder wie Henk de Boorder. Een kolossale kerel, die gewend was heel andere waar te verteren. Dat was goed aan zijn gezicht te zien, waar sporen van overmatig gebruik van alcohol en drugs in gekerfd leken. Zijn bijnaam was Borrel. Ik kon goed met hem opschieten, wat hij waardeerde. Na een drukke dag lag ik heerlijk te slapen, werd ik door wat vreemde geluiden wakker en plotseling zag ik een enorm grote gestalte voor mijn bed staan. Van pure angst gooide ik mijn wekker en schemerlamp naar de schim. 'Stil Wim, ik ben het, Borrel. De kit zit achter mij aan ik moet me verstoppen.' Ik sprong mijn bed uit en wilde het licht aan doen. 'Nee man, dat kan niet. De kit is veel te dichtbij, we moeten stil zijn.' 'Wat heb jij dan uitgespookt', vroeg ik. Het bleek om een kleine kraak te gaan. In het vage licht zag ik een grote vuilniszak in zijn hand die vol met gestolen spullen moest zitten. De angst voor de grote gestalte van Borrel maakte plaats voor angst voor de politie, die mijn medewerking aan de kleine criminele daad van Borrel zeker niet zou waarderen. We keken door de vitrage naar buiten en dachten lantaarnlichten van de zoekende agenten te bespeuren. Borrel bleef rustig, maar ik deed het bijna in mijn broek van angst. Na een klein half uur leek de situatie rustig en Borrel vertrok.

De samenwerking met mijn Hollandse bazen begon steeds stroever te verlopen. Ik voelde me bij hen niet meer op mijn gemak. Er was voor het eerst sprake van concurrentie in de bediening. De spanning sloeg ook over naar de keuken, waar de watjangs steeds meer op vliegende schotels begonnen te lijken. Het werd minder druk in het restaurant, ook omdat meer Chinezen op het idee gekomen waren in Alkmaar hun nering te gaan drijven. De gouden

tijden in het Oosten waren voorbij. Er was niet veel meer te herkennen van de kwaliteit en het gastheerschap, die bij meneer Chu zo vanzelfsprekend waren geweest.

Met mijn vrienden zat ik heerlijk koffie te drinken in mijn stamcafé de Grote Slok. Het café lag dicht in de buurt van het restaurant. Het zal rond half twaalf in de morgen geweest zijn. De deur van het café ging open en baas Jack kwam gehaast op mij af. ‘Wim, zorg jij wel dat je straks op tijd op je werk bent’, sneerde hij. Ik voelde mij door deze woorden beledigd. ‘Ik ben toch altijd op tijd, wat zeur je nou toch’, antwoordde ik, terwijl hij alweer naar buiten ging. Mijn vrienden waren opmerkelijk stil. Er heerste een niet te definiëren spanning. ‘Dit pik je toch niet’, zei mijn vriend André, ‘wat een eikel is dat.’ ‘Dat had ik nooit van Jack verwacht’, vulde Nico Karels het gesprek aan. Hij was de uitbater van de Grote Slok. Nico had mij al een paar keer gevraagd om bij hem te komen werken, maar dat had ik tot nu toe geweigerd. Wel haalde ik in het weekeinde, als het druk was de lege glazen op en hielp hem ook wel na sluitingstijd de zaak schoonmaken. ‘Maak je niet druk. Hij heeft niet zo’n goede bui’, zei hij om me gerust te stellen. Maar ik had er pijn van in mijn maag. Toen ik luttele ogenblikken later naar de zaak liep om te gaan werken zat Jack aan de bar koffie te drinken. ‘Ik ben er hoor’, snauwde ik en het is nog steeds geen twaalf uur.’

Jack reageerde nauwelijks en ik ging naar boven. Waarschijnlijk dacht hij dat ik mij ging omkleden, maar mijn ego had een opdonder gekregen, Jack had me beledigd in het bijzijn van mijn vrienden, ik had andere plannen. Met mijn zwarte pak, zwarte stropdas en hagelwitte overhemd in de hand liep ik de trap af het restaurant in. Ik zag zijn verbaasde blik. ‘Ga zelf maar aan het werk, ik kom hier nooit meer.’ Jack was te verbouwereerd om nog te reageren. Vol trots liep ik de zaak uit.

De Grote Slok was een prachtig café en was onderdeel van een keten van Arie Boekel. Arie timmerman uit het Noord-Hollandse

Schagen, was bij een verbouwing van een café besmet geraakt met het horecavirus. Hij werd ondernemer en wat voor een ondernemer, één met veel lef en niet bang om te investeren. Klein begonnen maar met hard werken en een gezonde visie op het vak had Arie al snel een twintigtal horecabedrijven in Noord-Holland opgezet. Alle bedrijven waren zeer herkenbaar ingericht. Onbewerkte ronde houten balken en oude muziekinstrumenten sierden de wanden en plafonds. Zo ademden de zaken de sfeer uit van een oude koeienstal. Geen dure inrichting, maar wel gezellig. In de Grote Slok kwam je via een kleine vestibule in het voor café terecht. Daar stond een biljart en daarachter een groot aquarium met echte vissen. Die zwommen vaak slingerend door de bak, omdat een of andere dronken onverlaat zonodig de door hem niet meer te verteren drank in het aquarium had gedeponed. Naast het aquarium begon de grote eilandbar waaraan je de medegasten altijd recht in de ogen kon kijken. Je kon aan die bar heerlijk met elkaar zitten kletsen. Nico was niet eens verbaasd toen hij me weer binnen zag komen, hij was net een jaar pachter van de Grote Slok en werkte dag en nacht om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. ‘Ik heb op staande voet ontslag genomen bij de Chinees, heb jij geen werk voor me’, vroeg ik. Nico vond dat best lastig. Hij wist wat ik bij het Chinese restaurant verdiende. Nico wilde me best in vaste dienst nemen, maar begon over mijn salaris bij de Chinees. ‘Nico, ik heb het niet over geld, maar over werken. Zeg mij maar het minimale wat je kunt betalen en ik ben je man.’ Hij bood me een voor mij acceptabel salaris aan en ik ging akkoord. Geweldig vond ik het om nu achter een echte bar te staan, swingende muziek draaien, waarbij iedereen zich vrolijk voelde en lekker kon kletsen met de klanten. Moeiteloos tapte ik de pilsjes en nam er zelf ook wel eens één. En al snel creëerde ik mijn eigen klantenkring. Die was dol op de pittig gekruide hamburgers van slager Joop Smit. Met mijn ervaring in de snackbar zorgde ik ervoor dat ook de inwendige mens goed werd verzorgd. Het werd steeds drukker in het café. Ik was blij en Nico tevreden. Er kwamen ook wel eens bekende personen. De acteur Ton Lensink bijvoorbeeld. Een

prachtkerel, bekend van Ti Ta Tovenaar. Hij hield van een borrel en dronk doorgewinterde clientèle probleemloos onder de bar.

Het was een dinsdagavond, eind jaren zestig. Een klant parkeerde zijn zeer oud uitziende en gammele Lelijk Eendje pontificaal in de toch al zo krappe Magdalenastraat pal voor de deur van de Grote Slok. De deuren van het krakkemikkige vehikel gingen open en er stapte een stomdronken figuur uit. Hij droeg een lange lichtbruine regenjas met de kraag omhoog. Waggelend betrad hij het café en sprak op hilarische toon: ‘Een dochter, vier en vijftig centimeter lang, ik noem haar Rivca.’ Ik herkende in de gedaante en de prachtige donkere toneelstem onze nationale toneelheld Ti Ta Tovenaar. Ik moest vreselijk lachen om de manier waarop Ton Lensink zijn pasgeboren dochter aankondigde. ‘Geef iedereen een drankje’, zong hij alsof hij midden in een toneelvoorstelling zat. Zelf nam Ton een oude jenever. Terwijl ik de drankjes inschonk, ging Ton aan de bar zitten. Hij toverde een perkamenten rol onder zijn lange regenjas vandaan, rolde hem uit en honderden papieren engeltjes dwarrelden over de bar op de grond. Ton had zich kennelijk goed voorbereid op de geboorte van zijn kind. ‘Beschuit met muisjes, ik wil dat iedereen beschuit met muisjes krijgt’, riep hij luid, terwijl hij mij met zijn baldadige ogen aankeek. Hij had er zichtbaar lol in, de boel een beetje op stang te jagen. ‘Beschuit met muisjes staat niet op de menukaart Ton, kopen is ook niet mogelijk omdat de winkels al lang dicht zijn, ik kan niets voor je regelen.’ ‘Wat heb je dan wel in huis?’ vroeg Ton bedremmeld. ‘Hamburgers,’ antwoordde ik. Dan gebruiken we die toch. Voor ik het in de gaten had, stond Ton achter de grill en was voor alle bezoekers hamburgers aan het bakken. De stemming was er intussen al behoorlijk ingekomen en het bier stroomde rijkelijk. Zelf nam ik natuurlijk ook mijn glaasje en juist daardoor kon ik de vraag naar het vele bestelde bier nauwelijks meer aan. Het tempo van het drinken nam toe en de snelheid van het tappen nam af. Ik bedacht een oplossing. De tuinslang waar wij ‘s nachts de toiletten mee schoonspoten, monteerte ik aan de onderkant van de

bierkraan, zette deze open en liep zo met het uit de slang stromende bier naar de lege glazen van mijn gasten, vulde die met veel gemors weer bij. De hamburgers van Ton smaakten er perfect bij, maar de ravage die er die avond achterbleef zal ik niet snel vergeten.

In de Grote Slok had ik het reuze naar mijn zin en ik kon het goed met Nico en de klanten vinden. Het werd ook steeds drukker, vooral op de zaterdagmiddagen. Dan verkochten we van drie uur 's middags tot acht uur 's avonds wel vijf tot zes vaten bier. Dat was erg veel in die tijd. We tapten Amsterdammers, van die rechte hoge vazen bier, die toen vijfenzeventig cent kostten.

Nico had het plan opgevat om met zijn vrouw veertien dagen met vakantie te gaan. Ik zou de boel wel alleen kunnen runnen dacht hij. Zeven dagen in de week werken, van het openen tot het einde van de gezelligheid. Dat was best zwaar, maar ik liet me niet kennen. In die tijd stond het gebruik van cannabis nog in de kinderschoenen. Hasjiesj gebruiken in de Grote Slok was uit den boze. Een aantal klanten had altijd wel wat verdovende middelen bij zich, maar zij respecteerden de huisregels en gebruikten deze absoluut niet in het café, maar dat zou veranderen. Nu Nico echter met vakantie was zagen zij hun kans schoon. Voor ik het in de gaten had was de eerste blow in de brand gezet. Ik had nog nooit drugs gebruikt en werd nieuwsgierig. 'Geef mij ook maar een trekje', zei ik tegen Boy, een vaste klant, die mij maar al te graag deelgenoot van zijn stickie liet zijn. Mijn wereld begon er ineens heel anders uit te zien en ik moest overal om lachen. De vrienden van Boy volgden spoedig en de Grote Slok veranderde in een waar rookhol. Aan de andere kant van de bar kon ik mijn gasten nauwelijks meer zien door het ontstane rookgordijn van de stickies die nu gestaag van hand tot hand gingen.

De volgende ochtend trof ik een grote chaos in de zaak aan. Het gemorste bier op de vloer en de bar had ik de vorige avond niet schoongemaakt en was daardoor zuur gaan ruiken. Ik had mijzelf

wel erg gestraft met mijn nieuwe avontuur. De bar had ik snel schoongemaakt, de vloer goed geveegd en fris rivierzand op de grond gestrooid. Nu moesten de toiletten nog gedaan worden. Ik trof Boy bewegingsloos aan op de toiletpot. Hij zat voorover met zijn hoofd tussen zijn benen en zijn broek op zijn enkels. Ik schrok me rot en vroeg me af of je van hasjiesj ook dood kon gaan. Mijn verontrusting veranderde in opluchting toen ik een licht gesnurk hoorde.

Nico had in Spanje, via kennissen al snel gehoord van mijn exotisch experiment. Ik schaamde me diep voor het schenden van zijn vertrouwen. Gelukkig haalde ik in die weken topomzetten. Daardoor kreeg ik waarschijnlijk alleen maar een berisping.

Het was na een zeer drukke zaterdagavond. Ik was vier uur 's nachts thuisgekomen. De volgende dag moest ik er vroeg uit om op tijd op het voetbalveld te zijn. Die zondag was er het jaarlijks terugkerend horecavoetbaltoernooi. Ik speelde natuurlijk in het team van de Grote Slok, dit keer als spits. Vandaag zou ik doelpunten maken, sprak ik met mijzelf af. De pijn in mijn hoofd was behoorlijk heftig, de alcoholische versnaperingen van de vorige avond waren duidelijk nog niet uitgewerkt. Bij de tegenstanders was het hetzelfde liedje, zij keken niet bijster fris uit hun ogen.

De wedstrijd begon en ik liep van voor naar achter over het veld. Scoren was er nog niet bij, maar van de frisse wind knapte ik lekker op. We hadden een licht veldoverwicht en van alle inspanningen kleurden de stappershoofden al snel fel rood. Na ongeveer een half uur spelen, werd de bal hard op mij ingespeeld. Ik wilde het gevaarte direct met de zijkant van mijn rechtervoet, uit onze verdediging trappen. Op dat moment kwam een tegenstander onbesuisd te laat in. Hij plantte de onderkant van zijn voetbalschoen hard op mijn scheenbeen. Mijn been kon dat niet verdragen en onder hels gekraak braken mijn kuit- en scheenbeen

in tweeën. Een open botbreuk was het gevolg, dat zag er behoorlijk onsmakelijk uit. Bij het zien van dit macabere beeld waren er zelfs toeschouwers die van hun stokje gingen. In mijn beleving duurde het erg lang voordat de ziekenauto kwam. De broeders die het plastic rond mijn breuk opbliezen om het been zo goed mogelijk te ondersteunen, vervloek ik nog steeds. Wat een helse pijn.

In het ziekenhuis moest ik van de dienstdoende EHBO-broeder mijn lichaam omdraaien. Dat was net even te veel, het overschreed mijn pijngrens. Ik viel flauw en werd wakker bij een coassistent, die mij een zuurstofmasker opzette. ‘Diep inademen’, luidde zijn devies. Ik was snel onder zeil, maar in de ziekenhuislift kwam ik weer bij mijn positieven. Even was ik gedesoriënteerd en begreep niet waar ik me bevond. Was ik soms in de hemel terechtgekomen? Niet slecht met zo'n knappe verpleegster naast me, dacht ik in eerste instantie. De deur van de lift opende zich, mijn mooie droom was voorbij. Ik werd de operatiekamer ingereden. Op die dag werd ik geopereerd door een arts, die niet alleen veel te laat aankwam, maar ook nog naar verschaald oud bier stonk. Chagrijnig en verwijtend vroeg hij me wat ik als horecaman zo vroeg op de ochtend op het voetbalveld moest. Hij beet me toe dat dit zeer onverantwoord was. Ongetrainde mensen, die zo maar sport gingen beoefenen. Wat kon ik zeggen? Nadat hij mijn been in het gips had gezet, was de ergste pijn weg. De genezing kon beginnen. Het zware gips was tot boven mijn knie aangebracht en het voortbewegen op krukken ging mij niet altijd even gemakkelijk af. Toch heb ik tijdens deze periode veel mooie en leuke ervaringen meegemaakt. Henk Hoogland, de visboer, die ook in de bewuste wedstrijd mee had gevoetbald, kwam mij elke zondagochtend een verse makreel brengen. Dan bleef hij bij me staan totdat ik die hele vis had opgegeten. Hij meende dat makreel goed voor de bot groei was. Ook nam hij me mee in zijn Mercedes Sport en ik voelde me natuurlijk erg stoer, als we over de boulevard van Egmond aan Zee reden. Ik besepte toen nog niet, dat de mooie meiden meer naar de mooie sportauto keken dan naar mij. Soms ging ik mee varen op

het jacht van mijn baas Nico Karels en zijn vrouw Marga. Nico, altijd getooid met kapiteinspet was de roerganger, en Mar zoals we haar noemden, de Milva. Ik lag op het voordek te zonnen met een ijskoud pilsje in de buurt, zo hield ik het wel uit, dacht ik. Mijn gipsbeen begon na een tijdje door de warmte behoorlijk te kriebelen. Ik leende een breinaald van Nico's moeder, die ook aan boord was, en stak de lange pen van boven langs het gips naar beneden. Het resultaat was, dat mijn been alleen maar meer begon te jeuken. Ik hield het niet meer uit en draaide mij om mijn as om beter bij de jeuk plek te kunnen komen. Maar ik draaide te ver, viel langs de reling van het jacht en belandde pardoos in het Alkmaardermeer. Zwemmen met een gipsbeen is niet echt eenvoudig. Ik kon mij nauwelijks boven water houden en spartelde hevig met mijn armen in het rond. De redding kwam in de vorm van een boei, die Mar mij toewierp. Nico, hevig geschrokken, was inmiddels al in het water gesprongen. Met de boei in de hand en een arm van Nico onder mijn oksel bereikten wij weer het jacht. Toen probeerde hij mij via het smalle trapje omhoog te hijsen, maar het nat geworden gips was inmiddels loodzwaar geworden. Bovendien leek het wel of ik een laars vol met water aan had. Bij het omhoogtrekken van mijn lichaam had ik het gevoel dat mijn gipsbeen moederziel alleen in het water zou achterblijven. Er zat niets anders op dan mij op sleep te nemen, naar de kant te varen en te proberen om mij via de wal op het droge te krijgen. Toen dat gelukt was, werd ik via een loopplank weer op het dek gezet om in het zonnetje volledig op te drogen. Het gips moest ik opnieuw aan laten brengen. In het ziekenhuis was ik ondertussen door de vele reparaties aan mijn gips een bekende verschijning geworden.

Ik werd handig met het lopen op krukken en kon er ook het nachtleven mee in, naar Hibibi, een nachtclub waar op maandagavond nagenoeg de complete horeca van de stad aanwezig was. Ik was dan ook niet verbaasd dat ik Bertus Hassing en Ron Bok aantrof, twee antiekhandelaren. Bertus bood me een piccolo aan, een doorgaans voor vrouwen bedoelde half flesje champagne.

Dat spul smaakte goed. Bertus was in een royale bui en het tweede halve flesje volgde, en het derde, en... Ik moest wel helder blijven, want ik moest lopend met krukken mijn evenwicht kunnen blijven bewaren. Het was een vaste gewoonte in Hibibi dat er op gezette tijden een striptease plaatsvond. Dit keer trad de exotische schoonheid Alexandra op. De fraai geboetseerde dame was vers ingevlogen uit Thailand. Haar act bestond uit een bad water met veel schuim waar zij in ging liggen. Vervolgens moest iemand uit het publiek haar gaan proberen te wassen. Ik zag het een beetje aan, maar toen de dame mij met een zeer verleidelijk handgebaar uitnodigde om met haar te komen badden, begreep ik opeens de reden van de gulheid van Bertus en Ron. Door de vele drankjes was mijn overreding grens ietwat verlegd, waardoor ik deze verleiding echt niet kon weerstaan. Ik liep langzaam naar het bad, dat midden op de houten dansvloer stond. Luid gejuich weerklonk en ik maakte er een echte show van. Alexandra begon er duidelijk plezier in te krijgen. Zeker toen ik net deed of de spons, die zij mij had aangereikt, tussen haar benen in haar intieme delen was verdwenen. Nadat ik de spons weer tevoorschijn had getoverd en op de dansvloer had uitgeknepen, was het niet te vermijden dat mijn gips over de natte en gladde vloer ging glijden. Ik tuimelde recht achterover en viel op mijn stuitje. Pijnlijk, maar dat wou ik niet laten merken. Dat genoegende gunde ik het lachende publiek niet. Alexandra, geschrokken van de val van haar kersverse collega, stapte in haar Eva's kostuum uit bad om mij weer overeind te helpen, dat lukte niet. Door het vele water was ik behoorlijk zwaar geworden. Zij gleed uit en rolde volkomen naakt over mij heen. Het moet een komisch gezicht zijn geweest, want het schateren klonk tot ver achter in de nachtclub. Toen ik uiteindelijk weer op mijn vertrouwde barkruk zat en Bertus mij opnieuw op drankjes begon te trakteren, zag ik er zelf ook wel de lol van in. De eigenaar van de club kwam op mij af en vroeg me of ik er de volgende avond weer bij kon zijn. De act was een enorm succes gebleken. Het zou voor het genezingsproces van mijn been niet erg bevorderlijk zijn en ik bedankte voor de eer.

Een paar dagen later in dezelfde nachtclub. Alexandra, zeer spannend gekleed, kwam naast mij zitten en begon in het Engels tegen mij te praten. Dat verstond ik niet zo goed. Engelse les had ik nooit op school gekregen en het beetje dat ik sprak, kwam door mijn ervaring met buitenlanders in mijn werk. Dat zij mij erg aardig vond begreep ik echter wel en voor ik het wist had ik een leuk gesprek met haar. Het leidde er uiteindelijk toe dat ik met Alexandra in haar kamer boven de club belandde, waar we opgewacht werden door een uit de kluiten gewassen bouwvrijer die mij dreigend aanstaarde. Toen Alexandra mij op het bed deponeerde, ging de hond er grommend onder liggen. Ik voelde mij niet op mijn gemak, maar dat zou nog erger worden. Toen ik mijn erotische gevoelens voor Alexandra in praktijk wilde brengen en haar een zoen op haar wang wilde geven, duwde zij mij resoluut van haar af. Ik deed nog een poging, maar toen mijn wang de hare aanraakte voelde ik een begin van een lichte stoppelbaard. Geschrokken sprong ik uit bed. De bouwvrijer begon luid te blaffen en voor ik het wist had hij zijn tanden in mijn gipsen been gezet. Alexandra was Alex. De travestiet werd kwaad en begon in een voor mij onverstaanbare taal te vloeken. Ik wilde weg, schudde de hond van mij af, trok mijn kleren recht, pakte mijn krukken en vertrok gehaast door een donkere gang naar buiten. Daar had ik nog een hele tijd nodig om van deze nare ervaring te bekomen. Hoe moest ik dit aan mijn vrienden uitleggen? De volgende dag werd dat snel duidelijk Alexandra had al meerdere keren in de club opgetreden. Ik was niet de eerste die deze ervaring met haar had. Ze hadden me er gewoon ingeluisd.

Oktober 1969. Ik was net negentien geworden. Met mijn gipsbeen en op krukken sleepte ik mij naar de binnenstad. Ik woonde op nog geen 500 meter van het centrum. Onder de molen van Piet en over de stadssingelbrug trof ik al de eerste kroeg, die de toepasselijke naam Nummer 1 droeg. Het was het café waar ik mijn eerste partijtje biljart met mijn vader gespeeld had. Ik liep door naar een

verderop gelegen koffieshop, de Koffiecorner waar ik af en toe een kopje koffie en een lekker broodje nuttigde. Maar wat ik aantrof was niet wat ik verwachtte. De zaak had een complete metamorfose ondergaan en was veranderd in een bruin café. Ook de naam was anders: Bruintje Beer. Binnen zag het er prachtig uit. Tegen de wand stond een antieke tapkast. Verder sierden ronde buffetkasten met daarin gebrandschilderde glazen deuren het pand. Er was een donkerbruine bar waar een pot met gekookte eieren op stond en daarboven hingen oude glazen lampen, die zo uit een kerk gekomen konden zijn. Aan de muur hingen caféposters met drinkende en biljart spelende mannen. De meest indrukwekkende verandering stond achter de bar. Een nieuw en vreemd gezicht. Een beetje dikke man met een ringbaardje rond zijn kin, waardoor hij op een Russische priester leek. De man stond in een kleine hoekje aan de voorkant van de L-vormige bar. ‘Goedemiddag,’ klonk het vriendelijk. En met een ras Amsterdams accent vroeg de man wat ik wilde drinken. Hij stond langzaam op van zijn houten kruk en het viel mij op dat hij niet erg groot was. ‘Een kopje koffie graag’, antwoordde ik. Dat was net vers gezet. Ik ging aan de bar zitten en vroeg hoe hij hier was terechtgekomen. Hij stelde zich voor als Ferry Kenter en deed zijn verhaal. Hij was geboren en getogen in de Jordaan en had ook nog een café in Zaandam, het Makerijtje. Daar kwamen veel studenten en er werd regelmatig levende muziek gespeeld, vertelde hij. Het leek hem een grote uitdaging om eens in een wat grotere stad dan Zaandam een jongerencafé op te zetten. Ik stelde me aan hem voor en zei dat ik dicht in de buurt woonde. Ferry vroeg hoe ik aan mijn gipsbeen was gekomen. Ik deed mijn verhaal over de Grote Slok en dat dit een sportief bedrijfsongevalletje was. Voor ik het wist zat ik lekker aan de bar te kletsen met deze voor mij wildvreemde man.

Na verloop van tijd stelde hij voor een kaartje te leggen, hartenjagen. Daar had ik wel oren naar. Spelletjes waren bij ons thuis altijd populair, ik had dus ervaring. Alleen als er verloren werd, was de sfeer iets minder. Al snel merkte ik dat Ferry, net als

ik, erg slecht tegen zijn verlies kon. Het kaartspelletje duurde daarom niet lang. Er waren nog geen andere klanten. Ferry zei dat hij iets bijzonders wilde doen. Hij liep naar de voorraadruimte van het café en kwam terug met een akoestische gitaar onder zijn arm. Ferry streek neer op zijn vertrouwde stekkie en begon het instrument te stemmen, daarbij kijkend alsof hij een professional was. Toen gebeurde er iets dat ik niet snel zal vergeten. ‘Zal ik een mooi liedje voor je zingen?’ vroeg hij. Een liedje zingen in een kroeg? Dat had ik nog niet eerder meegemaakt. Ik dacht dat hij me voor de gek hield, maar al snel klonken zijn eerste akkoorden. Ferry was emotioneel en met trillende stem begon hij uit volle borst te zingen. Het ging over een kanarie en de tantes Mathilde en Constance. (Zal wel iets uit die van volkssentiment doordrenkte buurt in Amsterdam zijn geweest). Er was ook een liedje bij over zijn schoonmoeder. We hadden er in Alkmaar een heuse attractie bij: een tappende minstreel.

De volgende dag ging ik naar café de Tijd. Barkeeper Henk op de Weegh stond achter de bar en Joop Krab de uitbater zat zoals gewoonlijk aan de tap. Hij was zo’n ouderwetse kastelein met een traditionele dikke buik, die ’s morgens vroeg al zijn eerste Jägermeister nam. ‘Da’s een goed medicijn’, sprak hij stevast bij het innemen. Ik vertelde Joop van mijn ervaring met Ferry en hij werd nieuwsgierig. Hij haalde zijn vrouw Nel van boven, bestelde nog even snel bij Henk een Jägermeister, dronk hem in een teug op en we konden naar Bruintje Beer.

In Bruintje Beer zat Ferry weer in zijn vertrouwde hoekje achter de tap. Hij heette ons gastvrij welkom en wij gingen aan de bar zitten. ‘Geef ons maar twee pils en voor mij een cola met een beetje rum. En wil je zelf ook een pils?’ vroeg Joop bijna cynisch. Want Ferry was wel dik, maar zag er niet uit als een man die Bacchus de baas kon blijven en door dat ringbaardje leek hij ook nog wel een beetje op een sociaal werker. Ferry nam een pilsje voor zichzelf. Ik vertelde hem dat ik de vorige dag zo genoten had van zijn

gitaarspel en de leuke liedjes. Ik vroeg hem of hij ook wat voor Joop en Nel wilde spelen. Ferry bedacht zich geen moment, pakte zijn gitaar en begon met een klein instrumentaal intro. Daarna het lied over die kanarie en de twee tantes. Ik kende dat nummer al, maar Joop en Nel keken hun ogen uit. Zij wisten niet wat zij meemaakten. Nel begon in haar enthousiasme ineens uit volle borst mee te zingen en dat klonk niet eens slecht. Ferry genoot met volle teugen van zijn succesvolle optreden. Het café was ontdekt door echte Alkmaarders en het zou er snel drukker worden.

Mijn been was genezen. Het gips was er al geruime tijd vanaf. De krukken, waar ik mij zes maanden op voortbewogen had, waren hopelijk voor altijd opgeborgen. Ik kon weer aan het werk en dus begaf ik mij naar de Grote Slok, naar Nico waar ik tijdens mijn gipsperiode bijna niet meer geweest was. Hij was daar niet erg over te spreken en vertelde me, dat hij daarom een andere barkeeper had aangenomen en dat ik kon vertrekken. Later zou blijken dat Nico hiermee een kleine vergissing had gemaakt. Ik kon het wel begrijpen dat hij mij niet meer nodig had, maar het was toch een beetje wrang, Nico was niet alleen mijn baas, maar ook nog eens een goede vriend. We hadden heel wat meegemaakt in dat kleine gezellige tentje. En daar kwam nu heel abrupt een einde aan.

Toch was ik niet uit het veld geslagen. Ik spoedde mij naar Bruintje Beer. In de korte tijd dat ik er kwam had Ferry mij al een aantal keren gevraagd of ik niet in Bruintje Beer wilde werken. Ik had dat steeds geweigerd, omdat ik loyaal wilde zijn ten opzichte van Nico. Ontslag nemen in een ziekteperiode, dat was niet netjes vond ik. Maar nu kon ik bij Ferry solliciteren. In Bruin, zoals Bruintje Beer door iedereen genoemd zou gaan worden, zag ik een bijzonder vrolijk kijkende Ferry. ‘Neem een kopje koffie van me Wim’, zei hij. ‘Ik heb vandaag goede zaken gedaan.’ Ik begreep er niets van, maar toen ik het eerste slokje van mijn hete koffie nam, verslikte ik me er bijna in. Er viel iets te vieren. Voor Ferry dan.

Ferry had net twee nieuwe barkeepers aangenomen, Moos en Simon. Twee jongens met ervaring en vakkennis. Dat was exact wat hij nodig had. Mijn wereld stortte in, dit kon toch niet waar zijn. Ferry toonde begrip en vond het vervelend voor me. Maar er was niets meer aan te doen. Hij was met Moos en Simon al in zee gegaan en dat bleef zo. Hij deed me wel een belofte. Als hij er nog een zaak bij zou beginnen en hij weer personeel nodig had, dan was ik de eerste die daarvoor in aanmerking zou komen. Ik luisterde maar half. Ik vertrok voor de tweede keer die dag teleurgesteld uit een café.

Naast Bruintje Beer had je een echt ouderwets stadscafé, dat de naam de Ooievaar droeg. Als je er binnenkwam rook het naar zweet, verschaald bier en mensenlucht. Onder de tap stond een grote glazen schaal, waar het lekbier in werd opgevangen, dat lekbier, werd door alcoholisten opgedronken. Achter in het café stond een biljart en de bar bevond zich in het midden van de zaak. Op het biljart heb ik veel met mijn vader en ook met mijn jongere broer Hans gespeeld. Lieden van verschillend pluimage kwamen daar en er viel altijd wel wat geks te beleven. Eigenaar was Jan Spaans. Hij runde het café samen met zijn zoon Loek, die ongeveer van mijn leeftijd is. Op maandag kwamen er altijd bouwvakkers die in het weekend doorgezakt waren en daarom geen zin hadden om aan het werk te gaan. Later hoorde ik dat zij de verloren maandag weer op een vrije zaterdag inhaalden. Na de teleurstelling met mijn vorige baas Nico en het niet doorgaan van het werken bij Ferry was ik wel aan een verzetje toe. S Middags om één uur aan het bier, dat was daar heel gewoon. Niemand keek dan ook raar op toen ik een biertje bestelde. Maar wel Loek, het viel hem op dat er met mij iets aan de hand was. Ik vertelde hem het verhaal. ‘Wat voor werk wil je dan doen?’ vroeg hij. Dat kon mij niet zoveel veel schelen. Als ik maar van de straat was. Ik had het met mijn gipsbeen in het kroegleven wel gezien. Loek introduceerde me bij ene Jan Leek, een voegersbaas. Jan vroeg me of ik kon voegen. Toen ik daar negatief op antwoordde zei hij niets aan me te

hebben. Pas toen ik eraan toevoegde dat ik ook wel wilde werken zonder salaris te krijgen, ging hij overstag. Ik zou de volgende dag om zeven uur opgehaald worden.

Een oude Ford Transit stopte maandag vroeg voor de deur van mijn ouders. Nu ik weg was uit de horeca kon ik het financieel niet meer opbrengen om op kamers te blijven wonen. Ik woonde weer thuis. De inzittenden van de auto waar ik instapte waren voor mij wildvreemden. Het rook in de auto naar zware shag en goedkope after shave. De kleren van de bouwvakkers waren wit uitgeslagen van de opgedroogde specie en het gesprek ging over de uitspattingen die in het weekend hadden plaatsgevonden. Ik kreeg het vermoeden, dat ik me in dit gezelschap niet direct thuis zou voelen. Na een aantal kilometers vroegen zij nieuwsgierig wat ik, in het weekend had uitgespookt. Dat trof. Ik was doorgezakt met baas Jan Leek, ik schepte wat op en zei hem volkomen onder de tafel te hebben gezopen. Jan schraapte maar wat met zijn keel. Het hielp, ik werd direct opgenomen in het gezelschap. We reden naar Amsterdam, naar het westelijk havengebied. We moesten bij de Telegraaf zijn. Het grote gebouw moest van binnen en buiten worden gevoegd. Ik zag een enorme berg zand en zakken specie liggen. ‘Een op vier’, zei Jan tegen mij. Ik begreep dat het de verhouding tussen zand en specie moest zijn. Het mengen deed hij een keer voor en daarna mocht ik. Ik had er meteen plezier in, al was het voor een stadsjochie wel een beetje zwaar werk. De jongens stonden op de hoge steigers en ik moest, als ik de specie had aangemaakt, de kuipen van de voegers bevoorraden. Ik raakte al snel geïnteresseerd in het voegwerk. Dat zou ik toch ook moeten kunnen? Stiekem zette ik in een verloren hoekje een stukje op en riep Jan om zijn oordeel. Hij knikte goedkeurend en ik kon nu ook als voeger, aan de slag.

Aan het einde van de week had ik zoveel meters gemaakt dat ik zelfs salaris uitbetaald kreeg, zelfs nog meer dan mijn ziektegeduitkering. De omgang met deze ruige bouwvakkers vond

ik prachtig. Lekker ongecompliceerd naar het vrije weekend toe leven. Niks geen carrière of stress. Geen geldproblemen, want maandagochtend was alles toch weer op. En dan ging je gewoon van maandag tot vrijdag, uitbetaaldag, weer aan het werk. Ik werkte drie maanden bij Jan, toen Ferry zich opeens meldde. Het voegwerk vond ik leuk, maar de horeca trok me toch meer.

Ik moest in Bruintje Beer bij Ferry aan tafel komen zitten. Ferry deed een voorstel waar ik graag op inging. Hij had samen met een compagnon, Willem, een oud café in Hoorn gekocht en zag in mij de ideale barkeeper. Met dit goede nieuws was ik blij en was benieuwd wanneer ik kon beginnen.

Het café in Hoorn was omgetoverd tot een kleine discotheek en was ingericht als grot. We zouden er een dag later naar gaan kijken. Er wachtte mij echter nog een verrassing, Ferry had nog een werknemer aangenomen, ene Lijn. Lijn was stil, klein van stuk en had vlassig rood haar. Lijn kwam op mij over als een liefhebber van geestverruimende middelen.

Gedrieën gingen wij een dag later met de trein naar Hoorn. Toen we op het stationsplein aankwamen kreeg ik het een beetje benauwd. Een week eerder was er een meisje midden op dit plein doodgeschoten. Wat voor mensen zouden hier wonen en ook nog, wat zou mij hier in de horeca te wachten staan? We liepen door de oude stad naar het café. Maar eenmaal binnen wist ik niet wat ik zag. Het café was helemaal in gips opgetrokken, van de wanden tot het plafond. Wat een afschuwelijke toestand. ‘Dit moet helemaal verbouwd worden’, zei Ferry totaal overbodig. Boven de zaak was een mooie woning, daar mochten Lijn en ik in gaan wonen, eindelijk kon ik mijn ouderlijk huis voorgoed verlaten.

De eerste dag slopen viel niet mee. In het gips zat gaas dat niet erg meewerkte. Ik gebruikte een grote koevoet en stootte die met grof geweld in het gips door het gaas. Zo probeerde ik grote stukken

van het plafond af te krijgen. Dat lukte maar gedeeltelijk. Het gips begon in slappe lappen naar beneden te hangen. Ik pakte zo'n lap vast en trok die hardhandig naar beneden met als gevolg dat de lap met het gips niet alleen naar beneden stortte maar ook de daar aan vast gemaakte loden waterleiding zwaar beschadigde. Het water spoot er met een grote straal uit. Ik schrok, sprong van de trap af en zocht de hoofdkraan van de waterleiding, die ik bij de voordeur verwachtte, maar daar was geen enkele kraan te vinden. Na enkele minuten zoeken bedacht ik dat het verstandig zou zijn om Ferry te bellen en vervolgens de eigenaar van het pand in te lichten, die zou vast wel weten waar wij de kraan konden vinden. Ondertussen stroomde het water met volle kracht uit de leiding de kelder in, daar waar een groot gedeelte van de drankvoorraad van stond. Paniek begon zich langzaam van mij meester te maken. Waar bleef de eigenaar toch? Ineens werd de voordeur van het café handhandig opengegooid. Een klein parmantig mannetje kwam binnenstormen. Hij vloekte, dat we 'stadse prutsers' waren, liep naar de gereedschapskist, pakte daar een moker uit en gaf één harde klap op de loden leiding vlak voor het lek. Er kwam daarna geen druppeltje meer uit.

Gelukkig was het vervelende slopen voorbij en de eigenlijke verbouwing kon beginnen. Ferry had een aannemer uit Zaandam ingehuurd, die in mijn ogen niet de nodige vaardigheden bezat om een heel café-interieur te kunnen bouwen. Het opzetten van wat later een bar moest worden was ronduit lachwekkend. De waterpas was niet nodig en van een houtverbinding had deze aannemer nooit gehoord. Ferry kwam om de paar dagen kijken hoe de verbouwing verliep. Bij het eerstvolgende bezoek was ik van plan hem op de hoogte te stellen van de werkwijze van deze malafide ondernemer. 'Kijk Ferry, moet dit een bar worden', zei ik sarcastisch terwijl ik expres nogal hard tegen de constructie drukte die het daardoor onmiddellijk begaf. Het werktempo van deze pseudo-aannemer stelde ik meteen ook maar aan de kaak. De volgende dag was ik hoofdaannemer, tekenaar en uitvoerder. Het werden lange dagen.

's Avonds aten we wat in de plaatselijke snackbar, een balletje gehakt met patat of een hamburger. Niet echt gezond, maar het budget dat wij te besteden hadden liet niet meer toe.

Hoorn telde in die tijd al veel cafés. In die tenten werd vooral veel bier gedronken wat soms de stemming niet ten goede kwam. Zo erg, dat ik af en toe het idee had, dat de Hoekse en Kabeljauwse twisten hier nog lang niet ten einde waren. Ook telde Hoorn een aparte sien. Dat was compleet nieuw voor mij. Het was een gezelschap dat samenkwam in een bruin café en discussieerde over politiek, een pilsje dronk en blowde, voor onze nieuwe bruine kroeg een interessante groep. In elk geval was het een hecht en relaxed gezelschap. Velen van hen studeerden en anderen werkten gewoon. Na ons bezoek aan de snackbar zochten wij het café op waar zij zich ophielden en al gauw maakten wij kennis met ze. Gerry, een lange, goed uitziende jongen met een mooie krullenkop, was de zoon van een plaatselijk politieagent die een sigarenwinkeltje op hoek van de Rode Steen ronde, daar waar ook café Bruintje zou komen. Gerry zorgde voor de toevoer van de cannabis, wat ik wonderlijk vond voor een zoon van een politieagent. Fred, de vriend van Gerry, was sociaalwerker, echt zo'n geitenwollensokkentype, die zijn studie gebruikte om jonge meisjes te imponeren en ze te bewegen, zijn kamer te komen bewonderen. Wij gaven hem de bijnaam 'Fred Tulp biedt hulp met open gulp.' Hans weer een andere vriend, was de psycholoog in het gezelschap, een rustige jongen waar je altijd bij terecht kon als je ergens mee zat. De dames die erbij hoorden, waren kalm en bleven wat op de achtergrond. De meeste hadden hun haar met henna gekleurd, dat was toen helemaal in. Hun glimmende oogjes verraadden hun stoute gedachten.

Mijn maatje Lijn en ik vermaakten ons prima in dit gezelschap. Er werden snel leuke contacten gelegd. Vaak speelde ik biljart, tien over rood, een populair biljartspelletje. Ik verloor soms en moest dan een rondje geven. Veel geld om uit te geven hadden we niet,

dus moest ik creatief zijn. Dagelijks kreeg ik van Ferry contant geld om het materiaal wat wij nodig hadden te betalen. Een klein gedeelte van dit geld besteedde ik om er de verloren consumpties mee te betalen. Dit vergrijp zou ik later wel aan Ferry uitleggen. De dagen verstreken en het budget van de verbouwing veranderde in een eet- en drankbudget. Wij werden zo langzamerhand behoorlijk populair in Hoor. Onze nieuwe vrienden en kennissen begonnen zich af te vragen hoe de verbouwing vorderde en hoe het café zou worden genoemd. Ik legde hun uit dat het een gezellig bruin café zou worden, met antieke inrichting en een gezellige lange bar. De zaak zou de hele dag geopend zijn en had als doel een zo breed mogelijke doelgroep te bereiken. Om hen een beetje gerust te stellen, stelde ik voor om na sluitingstijd van onze stamkroeg, een kijkje te gaan nemen.

Zo togen we met de hele groep, een man of veertig naar het half verbouwde café. Binnen keek iedereen nieuwsgierig naar de contouren van het toekomstige bruine café. Ik stelde voor om wat te gaan drinken, immers er stond in de kelder nog genoeg. Door de eerdere overstroming lagen de flessen overal door elkaar en de etiketten waren er afgeweekt. Ik haalde een aantal flessen naar boven en schonk een flinke slok in koffiekopjes en deelde dat uit. Het werd een kleine inwijding van wat straks hopelijk een nieuw stamcafé zou worden van die gasten dacht ik. (Investeren in de toekomst?).

De volgende ochtend werd ik wakker met een enorme kater. Een week gevoel had mijn maag betreden. Ik kroop uit bed en struikelde over de lege flessen die overal verspreid lagen. Op de gang lag een voor mij vreemde jongen zijn roes uit te slapen. In de woonkamer lagen de uitgebluste lichamen over en onder elkaar. Ik liep naar beneden, nieuwsgierig naar wat mij in het café te wachten stond. De stank van alcohol kwam mij al tegemoet en de muziek klonk nog zachtjes op de achtergrond. Sommige feestgangers openden slaperig hun vermoeide ogen. Ik had, nog voordat de

verbouwing voltooid en de opening een feit was, al naam en faam gemaakt. Iedereen had het geweldig naar de zin gehad. De verbouwing moest maar gauw klaar zijn, was de mening van iedereen.

Café Bruintje, Ferry verzoon een niet erg originele, maar wel logische naam voor het nieuwe café. De opening liet niet lang op zich wachten. Ferry en zijn compagnon hadden familie en vrienden uitgenodigd voor een gezellig samenzijn. Ik vond het maar saai, maar had voor mijn bazen nog een verrassing in petto.

Rond elf uur ging de deur van het café open, de hele Hoornse sien kwam naar binnen. Ferry en Willem waren verontwaardigd. Wie heeft deze mensen uitgenodigd? Natuurlijk moest ik ze vertellen dat ik hier verantwoordelijk voor was. Ook dat ik beloofd had dat al deze mensen tot twee uur zouden kunnen blijven en ook nog gratis te drinken zouden krijgen. Als ze het hier niet mee eens waren moesten ze het geld maar van mijn eerste salaris afhouden.

Het werd een topopening, er werd flink gedanst en gedronken, maar de drankorgie van een paar weken eerder bleef gelukkig uit. Iedereen ging rond twee uur naar huis. Na het schoonmaken van het café zat ik nog even met Ferry te praten, hij was verbaasd maar ook verheugd over die eigenaardige klandizie. Ik lachte Fer was trots op mij. Tevens bedacht ik dat dit was het juiste moment was om hem te vertellen dat we van het geld van de verbouwing ook een kleinigheid gebruikt hadden om deze 'vrienden' tot de onze te maken. Nou dat was aardig gelukt. Wat kon Ferry nog zeggen? Hij waardeerde mijn eerlijkheid.

Mijn nieuwe vrienden waren de volgende dag weer aanwezig. Hierdoor draaide het café vanaf het begin volop en het aantal biervaten dat we per week draaide groeide gestaag tot twintig stuks per week.

De Volendammer was een echt bruin café aan de Hoornse haven, de kroeg lag recht tegenover een open gevangenis, waarvan de doelgroep redelijk bekend was bij de hermandad. Het was er altijd enorm druk en achter de bar stond de struise tante Marie. Zij deelde de lakens uit. Zij was de baas. Als er meningsverschillen met een robbertje vechten werden beslecht, sprong zij als een volleerde ballerina op het biljart en krijste dat het over moest zijn. De kemphanen schrokken zich dan rot en eindigden hun agressieve activiteiten vrijwel direct. Tante Marie was een autoriteit in Hoorn, zij had ook zoons die in haar café werkten. Natuurlijk was het tot de familie van tante Marie doorgedrongen dat er een paar stadse jongens een succesvol café niet ver van haar bedrijf waren begonnen. Nieuwsgierig geworden begaven zij zich naar Bruintje waar ik op dat moment achter de bar stond.

Mag ik zestien pils? vroeg tante Marie. Haar zoons hadden ook hun vrouwen meegenomen en iedereen laafde zich aan het gerstenat. Natuurlijk herkende ik tante Marie toen zij het café betrad. Ik werd er wel een beetje zenuwachtig van. Wat zou dit nou weer gaan worden? Zij keek mij aan met een vernietigende blik. Je kon er iets in lezen van: Wat moeten jullie in mijn stad met mijn klanten? Marie kwam op me af. Nu even kalm blijven dacht ik. Ik vertelde haar, dat ik het een grote eer vond om zo'n horecacoryfee in onze zaak te hebben. Ze leek overbluft. 'Neem zelf ook maar een biertje', zei ze enigszins geamuseerd. Ik tapte een pils en sloeg hem in één keer achterover. 'Zo, dat gaat er makkelijk in,' merkte Marie fijntjes op. 'Geef nog maar een rondje en pak er zelf ook nog maar een.' Natuurlijk gaf ik wat rondjes terug. De jongens werden wat luidruchtiger, maar de stemming was voortreffelijk en vol bewondering keek tante Marie naar mijn drinkgedrag. De eersten die het af lieten weten verlieten het café met stille trom. Ik had het nog niet eens zo in de gaten, want het was inmiddels al behoorlijk vol gelopen. Lijn stond aan de andere kant van de bar en knikte mistroostig naar mij. Hij had door, dat ik een prestigeslag aan het uitvechten was met de familie. Na drie uur zat alleen tante

Marie er nog met één van haar zoons. Van al dat bier drinken was aan haar niets te merken. Haar zoon daarentegen wist niet meer waar hij was en stamelde onverstaanbare taal. ‘Doe ons nog twee pils, mijn zoon heeft genoeg gehad denk ik’, klonk tante Marie met een nog heldere stem. Zij rekende tegelijkertijd af en gaf me een vette knipoog. Zij was blij er een goede vakbroeder in de stad bij te hebben. Ik was als gast meer dan welkom in de Volendammer. Achter de bar kan een ober meer drinken omdat hij in beweging is, dat heb ik maar niet tegen tante Marie verteld.

De politie in Hoorn was niet makkelijk met het afgeven van vergunningen. Ferry had al menig verbaal robbertje op het bureau uitgevochten. Toen alles dan ook rond was, wilde hij het liefst niets meer met de Hermandad te maken hebben. Toch moest er nog één hindernis genomen worden, het verkrijgen van een terrasvergunning. Ik belde Ferry op vanuit Alkmaar. Ik moest het een en ander van hem weten, maar wist niet zo snel meer wat. Toen ik Ferry aan de telefoon kreeg, zei ik spontaan ‘Met Pieterse van de politie Hoorn, ‘u bent de heer Kenter’, Ferry antwoordde bevestigend, ik heb geconstateerd dat de achterpoten van uw stoelen dertig centimeter over de toegestane ruimte staan. Dat komt erop neer dat u meer vierkante meters gebruikt dan feitelijk mag.’ Ferry viel stil. Ik vervolgde. ‘Als u de wet niet in acht neemt, zullen wij strenge maatregelen moeten nemen omtrent uw vergunning.’ Ferry beloofde onderdanig het te controleren. Toen hing ik op.

‘s Avonds trof ik Ferry in Bruin volkomen uit het lood geslagen aan. Hij vertelde het hele verhaal over die politieman Pieterse en dat we de toegestane ruimte maar af moesten bakenen met strepen verf. ‘De politie is hier wel heel erg streng.’ Ik kon mijn lachen niet meer houden en stelde me voor als de dienstdoende politieman. Ferry zag er de humor niet van in. Het telefoontje had zijn hele dag verpest.

De horeca in Hoorn telde merkwaardige kostgangers. Maar een echte confrontatie moest nog komen. En die kwam. Een morrende kerel betrad onze zaak. Hij zag er vies uit en droeg een lange vette stofjas. Enkele van mijn gasten herkenden de man, betaalden en vertrokken ijlings. Ik kreeg een naar gevoel in mijn maag en had werkelijk geen notie had wie die persoon was. Op een gebiedende wijze bestelde hij pils. Ik observeerde het individu en vond dat hij al genoeg tot zich genomen had. ‘Komt u een volgende keer maar terug dan wordt het een stuk gezelliger,’ zei ik nog opgewekt. ‘Snel een pils anders schiet ik je kop eraf’, hij frommelde wat in zijn jas en voor ik het wist keek ik recht in de loop van een echt pistool. Ik schrok me rot en stond verstijfd van schrik. Dit had ik nog niet eerder in mijn carrière meegemaakt. Ik had zelfs nog nooit een echt pistool gezien. Het leek mij verstandiger wel een pilsje in te schenken voor dit heerschap. ‘Alstublieft.’ Ik zette het pilsje voor hem neer. Triomfantelijk keek hij om zich heen toen hij zijn eerste slok nam. ‘Zo, dit is dus een echte bruine kroeg. Dan mag ik hier natuurlijk ook in de hoek schijten.’ Voor ik het goed en wel in de gaten had liet hij zijn smerige broek zakken. Het liefst was ik naar boven gevluht, naar mijn slaapkamer om die vervolgens stevig op slot te doen. Deze man was mij aan het uitdagen, dat voelde ik wel aan. Na verloop van tijd begon mijn angst een beetje te verdwijnen. Ik geloofde er niet meer in, dat hij zijn behoefte in de hoek van het café zou gaan doen en ook niet dat hij op mij zou gaan schieten. Ik werd rustiger en om de sfeer wat goedmoediger te laten worden, bood ik hem maar een drankje van het huis aan. ‘Dank je, ik heb het hier wel gezien’, mompelde hij. Hij liet zijn nog halfvolle biertje staan en verdween. Later kwam hij nog wel eens terug, maar ik voelde mij niet meer bedreigd. Soms zag je hem maanden niet. Ik vermoedde dan een onvrijwillige logeerpartij in het rijksgebouw tegenover de Volendammer.

Het bleef maar druk in Bruin en het was hard werken. Met mijn been ging het echter niet zo goed. Na het werk zat ik nog wat na te praten met Ferry. We waren tevreden over de drukte van die

avond. Ik was moe en wilde naar bed. Toen ik van de barkruk af wilde stappen en mijn gekwetste been op de grond zette, merkte ik dat het gevoel in dat been totaal verdwenen was. Ik kon mijn evenwicht niet meer houden en viel op de grond. Snel probeerde ik weer op te staan, Ferry mocht niet weten dat ik last had van mijn geopereerde been. Ik was blij met mijn baan en was als de dood om weer op straat te komen staan. Ferry keek bezorgd naar mij. Hij had al lang gezien dat ik af en toe met mijn been trok. Hij stelde mij gerust. De arts die mij geopereerd had moest er nog maar een keer naar kijken.

De buurman van mijn ouders was André Stoop, een orthopedisch chirurg uit het Sint Elizabeth Ziekenhuis. Ik vroeg hem om hulp en maakte een afspraak met hem. In zijn behandelkamer moest ik mijn been laten zien. Hij schrok. Dat zag ik aan zijn wijd opengesperde ogen. Mijn been bleek 33 graden krom te staan, verkeerd gezet. ‘Je moet onmiddellijk terug naar de arts, die dit geopereerd heeft,’ adviseerde hij. ‘Terug naar die prutser.’ Daar had ik geen trek meer in. ‘Is er geen ander alternatief’, vroeg ik ongerust. Uiteindelijk werd ik via André Stoop doorverwezen naar het Medisch Centrum in Alkmaar. Dokter Horninge een zeer kundig orthopeed die veel ervaring had, zou de juiste medicus voor mij zijn. Mijn been moest doormidden gezaagd en weer recht gezet worden. Dat betekende wel een jaar lang opnieuw revalideren.

Ferry bezat inmiddels vier zaken: café Bruintje Hoorn, Bruintje Beer Alkmaar, het Makerijtje in Zaandam en ‘t Stokpaardje in Alkmaar, hij had het daar maar druk mee, soms te druk. Ferry besloot daarom drie van zijn bedrijven af te stoten. Hij deed mij een voorstel om één van de Bruintjes aan mij te verkopen. Ik mocht kiezen: Bruintje Hoorn of Bruintje Beer in Alkmaar. Mijn keuze was niet moeilijk, aan Alkmaar had ik goede herinneringen en ik kende er veel mensen. Wel moest ik eerst mijn vakdiploma halen. Daarna zouden we alles regelen.

In Bruintje Beer was het nieuws dat ik de zaak zou overnemen snel doorgedrongen. De reacties waren verschillend. Volgens een deel van de klanten zou ik niet in hun gestudeerde cultuur passen. Zij vonden dat een voormalig bouwvakker geen goede café-exploitant kon zijn.

De deal met Ferry was een in mijn ogen reëel bedrag voor de zaak. Ik zou de zaak een jaar pachten en elke week een vast bedrag als afbetaling voor de koopsom betalen. 1 oktober 1976 vanaf dat moment was ik officieel pachtbaas, dat voelde geweldig. Ik werkte zeven dagen van 's ochtends tien tot 's nachts twee uur. Op de dinsdagavonden organiseerde ik folkmuziek. Muzikanten uit de hele wereld traden bij mij op. Ze woonden in Amsterdam of waren er op vakantie. In de weekends hadden zij optredens in de hoofdstad en doordeweeks waren zij vrij. Daardoor kon ik ze goedkoop contracteren. In het washok achter in de zaak, werd de gitaar gestemd en om negen uur nam de muzikant plaats achter de bar. De tap ging dicht en het optreden kon beginnen. Versterkers waren niet aanwezig, de muziek werd altijd akoestisch ten gehore gebracht, daarom moest het publiek muisstil zijn. Dat was geen eenvoudige opgave, want als de muziek niet interessant genoeg was, begon het geroezemoes al snel de kop op te steken. Ik raakte dan geïrriteerd en begon sissende geluiden te maken, wat nogal wat hilariteit teweeg bracht. Ook de muzikant vond deze sfeer niet zo'n succes en begon dan op een pedagogische manier de klanten de les te lezen. Geijkt grapje was, als iemand naar het toilet moest, de persoon in kwestie twee vingers omhoog stak en vervolgens beleefd aan de muzikant vroeg of hij voor een kleine boodschap naar toilet mocht. Dat vond iedereen grappig. Ik niet.

Er kwamen zeer uiteenlopend muzikanten, vaak kon je aan hun uiterlijk al zien, uit welk land zij kwamen. Het was vreemd om een grote Amerikaan met een piepklein harpje op zijn schoot, het Amerikaanse volkslied te horen zingen, of naar een knalrode Ier te luisteren, die het niet kon laten het eeuwenoude lied Wild Rover

weer eens te zingen. Veel muzikanten, vooral Engelsen, namen eerst een pint. Zij vonden de drank belangrijker dan hun optreden. Gek genoeg waren juist dit, de leukste avonden. Hoe meer zij nuttigden, des te harder er werd gezongen, het geroezemoes van de klanten viel dan niet meer op. Soms inspireerde muziek de vaste klanten, zo ook Rob Kuhne. Rob nam plaats achter de bar waar de pick-up stond en gaf een klap met de vlakke hand op de houten bar zodat hij de volle aandacht kreeg, zette vervolgens Roemeense zigeunermuziek op en liet dan op onnavolgbare wijze zijn Russische repertoire horen. Het feest was compleet, koffieblikken die achter de bar stonden, deden opeens dienst als castagnetten of trommels. Lepels op glazen en flessen maakten het optreden dan helemaal compleet. Op dit soort avonden was er in het café echt sprake van verbroedering. De sien die ik in Hoorn zo bewonderde, kwam langzaam maar zeker ook in Alkmaar tot stand.

Het café kende een enorme diversiteit aan klanten. Zo had je Leo Stins. Hij had het hoofd van David, maar het lijf van Goliath. Hij bestierde een bloemenwinkel in Amsterdam, aan de Bloemgracht. Leo verdiende goed en dat wilde hij wel laten zien. Hij vond het prachtig om zijn glimmende en dure bolide recht voor de deur van het café te parkeren, zodat wij hem goed konden zien. Op drukke avonden liep hij naar de snackbar aan de overkant van de straat om even later weer binnen te komen met een blad vol saté. Hij bestelde dan steevast nog een rondje voor de hele zaak. Leo is jammer genoeg niet oud geworden.

Jaap een echte stamgast, was niet weg te denken uit Bruintje Beer. Jaap had een puppy gekocht op de zondagsmarkt in Antwerpen en kwam vol trots zijn nieuwe huisvriend showen. Het lot wil dat het arme beestje, onder de indruk van de nieuwe wereld waarin hij terecht was gekomen, nog niet zindelijk was. Ik wees Jaap op een klein plasje onder de stamtafel aan de achterkant van het café. Jaap liep plichtsgetrouw en beschaamd naar de keuken om een dweil te halen. Hij veegde het plasje op en liep met de dweil terug naar de

keuken om deze uit te spoelen. Ik keek eens naar het schattige hondje dat Jaap met de riem aan poot van de stamtafel had vastgemaakt en kwam op het idee naast het hondje een klein beetje koude thee te morsen, benieuwd hoe Jaap hierop zou reageren. Een vloek was het resultaat bij het zien van deze nieuwe plas. Ik herhaalde dit verscheidende malen, dit tot wanhoop van Jaap, die na een keer of zeven een emmer en de dweil maar in de buurt van de hond zette, die toen ineens zindelijk was geworden.

Joost Beschuit betrad op een zondagavond mijn staminee. Joost was een klant die niet veel kwam. Een slimme jongen. Hij was een van de bedenkers van de kettingbrief en is er uiteindelijk mee tegen de lamp gelopen. Ik had er best wat geld mee verloren. Veel vrienden heeft hij er in elk geval niet aan overgehouden. Ik zou hem eens een koekje van eigen deeg geven, maar dat liep iets anders dan gepland. ‘Hoe gaat het met je?’ vroeg hij. ‘Met mij goed, maar om jou maak ik me grote zorgen’, antwoordde ik. ‘Waarom?’ Ik vertelde hem dat er zojuist een niet zo fris uitziende figuur in het café was geweest, die een pistool bij zich droeg en naar hem had gevraagd. Joost schrok, maar zei niets, wel vroeg hij of hij even mocht telefoneren. De telefoon stond achter in de zaak en na het inwerpen van een kwartje kon je bellen. ‘Doe mij eerst even een colaatje’, zei Joost, duidelijk van slag. Ik was in mijn nopjes, want ik dacht hem goed tuk te hebben. Joost belde. Nog geen twee minuten later kwam een politiewagen met piepende banden tot stilstand aan de overkant van de zaak. Er stapten twee agenten uit, één stormde meteen naar binnen. ‘Wie van jullie is Joop?’ Onze kettingbriefvriend antwoordde met trillende stem ‘Ik.’ ‘Hoe zag de verdachte eruit?’ vroeg de diender aan Joop. ‘Dat weet ik niet, Willem heeft hem gezien.’ Ik schrok me rot. Dit geintje dreigde uit de hand te lopen. ‘Ik kan mij niets meer herinneren’, loog ik. De agent liep de zaak uit, naar zijn maat toe. Ik trilde over mijn hele lichaam, maar liep nieuwsgierig achter de agent aan, naar buiten. Daar zag ik nog meer agenten. De Vrouwenstraat naast het café was afgesloten, de Lindegracht even verderop was ook niet

meer toegankelijk en op het Ritsevoort mocht eveneens niemand komen. De hele buurt rond Bruintje Beer werd uitgekamd. Ik wist niet hoe snel ik weer in de vertrouwde omgeving van mijn café moest komen. Alle klanten vroegen wat er toch aan de hand was. Ik zei dat ze een verdachte zochten. Joop zweeg verstandig, bang dat zijn goede reputatie in gevaar zou komen.

Een uur later was alles weer rustig. Ik dronk een biertje met Joop. ‘Dat is goed afgelopen voor mij,’ verzuchtte ik. ‘Voor jou?’ vroeg Joop ongelovig. ‘Ja, want er was namelijk helemaal niemand die jou zocht, ik deed maar alsof tegen je. Jouw slechte geweten heeft heel wat teweeg gebracht.’ Joop knikte beschamend.

Ik organiseerde niet alleen folkmuziekavonden, maar ook oriënteerde ik me op bluesmuziek. Er waren veel muzikanten onder mijn klanten en die wilden allemaal wel wat laten horen. Kees Wortel, zoon van een bekende Alkmaarse archivaris, was zo’n muziekklant. Bij zijn optredens verzamelde hij altijd de beste muzikanten om zich heen. Dat waren geweldige avonden. Bluessessies werden eerder regel dan uitzondering in Bruin.

Het café werd te klein. We moesten veel mensen teleurstellen. Maar het succes smaakte naar meer.

Het ging goed met Bruintje Beer. Ik kon Ferry elke week, de pacht en huur betalen. 10 oktober 1977, de datum die ik met Ferry en zijn compagnon Wim Tichelaar had afgesproken om de eindafrekening op te maken. Het grootste gedeelte had ik al betaald. In één jaar tijd. Dat was wel het resultaat van dag en nacht werken, niet uitgaan en er een gezonde visie op na houden over hoe je een café als Bruintje Beer zou moeten runnen. Ik was 27 jaar jong en ik voelde mij een echte ondernemer. Langzamerhand kwamen er nu ook de contacten met de directie van Bavaria, uit het Brabantse Lieshout.

Joost Swinkels, een van de tien broers binnen het familiebedrijf. Joost vond ik meteen al een prachtkerel. Ik had een afspraak met hem gemaakt in Bruintje Beer. ‘Geef mij eerst maar een lekker koud getapt Bavaria biertje’, zei Joost, Ik was verbaasd en had er niet op gerekend, dat Joost, zo vroeg in de morgen al een biertje zou drinken. Ik verkocht zestien vaten bier in de week, veertien van Bavaria en twee van Grolsch. Die twee laatste waren voor de zogeheten ‘creatieve boekhouding?’ dat was in die tijd heel gewoon. Maar nu had ik een probleem; stond er nu Grolsch of Bavaria bier onder de tap? Ik wist het even niet en tapte quasi nonchalant en op goed geluk een biertje in. Joost nam zijn eerste slok. ‘Proost jongen, wat is ons Bavaria bier toch een lekker biertje en wat is hij lekker koud.’ Ik was door het oog van de naald gekropen.

We namen plaats aan de stamtafel. Het was Joost opgevallen dat de bieromzet van Bruintje Beer het afgelopen jaar fors was gestegen. In vogelvlucht vertelde ik Joost wat ik in dat jaar allemaal had georganiseerd. Joost vertelde me over de gevaren van het gemakkelijk omgaan met contant geld. In zijn lange en rijke carrière had hij al heel wat kasteleins door financiële problemen naar de knoppen zien gaan en juist daarvoor wilde Joost mij behoeden. Ik vertelde Joost van de bedrijfsresultaten van het afgelopen jaar en over de doelgroepen waar ik me op richtte, ook over de langere openingstijden die natuurlijk meer omzet brachten. Joost luisterde aandachtig. Het werd hem ook snel duidelijk dat er het afgelopen jaar door te weinig liquide middelen niets in de zaak was geïnvesteerd.

De koffiemachine in Bruintje Beer had het begeven. Het apparaat was duidelijk aan vervanging toe. Ik had gedacht makkelijk geld van de NMB bank te kunnen lenen, maar dat viel bitter tegen. In mijn ziekteperiode, de tijd dat ik last had van die beenbreuk, had ik het financieel niet bijster goed gehad en kon mij toen niet aan de geldelijke verplichting jegens de NMB bank houden. Ze

stonden niet echt te trappelen om mij een krediet te verstrekken. Het leasen van zo'n machine lukte ook al niet. Hoe zou ik dit op kunnen lossen? Als banken niet in je willen investeren moet je creatief gaan denken en handelen.

Ronald Selbach, exploitant van de gokkasten in Bruin, was de eerste die mijn verhaal van de bank aanhoorde. Ik kon het geld van Ronald lenen en afbetalen met de provisie die ik ontving van de opbrengsten uit de gok- en flipperkasten. Ik zat wel voor tien jaar aan hem vast.

Een beetje humor, dat had Ronald ook wel. Hij had altijd wat te dollen als hij in de zaak was. Zo kwam er een vertegenwoordiger de zaak binnen. Ik had zo langzamerhand een enorme hekel aan het opdringerige gedrag van vertegenwoordigers gekregen, dus bedacht ik een plan. Ronald zou voor even de nieuwe eigenaar moeten spelen. Ronald was hier wel voor en ging breeduit aan een tafeltje zitten, luisterde naar de overdreven verkooptechniek van de vertegenwoordiger en deed vervolgens met royale gebaren enorme bestellingen. Ik had er totaal geen vermoeden van dat hij bezig was mij, beet te nemen. Een week later zag ik mijn fout van dit 'spelletje' in. Er stonden zestig flessen sherry in de voorraadkast, zestig flessen Martini en zestig flessen witte port. Allemaal besteld door Ronald, een voorraad waar ik de eerste jaren niet vanaf zou komen.

Toen Ferry nog zijn vier zaken in eigen beheer had, inde hij zelf het geld dat verspeeld was in de gokkasten. Zo kon het gebeuren, dat hij met een koffer vol kwartjes, guldens en rijksdaalders het Alkmaarse treinstation kwam uitgewandeld. Die dag had het behoorlijk gesneeuwd en geijzeld. De wegen en stoepen waren spekglad en onbegaanbaar geworden. Ferry besloot zich naar het tegenover het station gelegen café-restaurant Kinheim te begeven om daar een kop koffie te drinken, uiteraard vergezeld van de zware geldkoffer. In het restaurant werkte een uiterst vriendelijke

ober, die Ferry vlot bediende en vertrouwelijk overkwam. Ferry kreeg een goed idee. ‘Kunt u niet even op mijn koffer letten. Ik kan er met deze gladde wegen beter niet mee over straat lopen. Ik haal mijn chauffeur op en kom de koffer over ongeveer tien minuten ophalen.’ Voor de ober was dat totaal geen probleem. Ferry kwam naar Bruintje Beer. Ik was zijn chauffeur en reed langzaam en voorzichtig over de gladde wegen naar Kinheim toe. Bij het statige café-restaurant parkeerde ik mijn auto pal voor de ingang. Ferry stapte uit de auto en liep voorzichtig het restaurant binnen. Daar trof hij de zo vriendelijke lijkende ober weer aan, alleen nu in het gezelschap van twee nors uitziende politieagenten met de voor Ferry bekende koffer, overvol met blinkend kleingeld die was opengemaakt. ‘Komt u maar even mee naar het politiebureau, ik denk dat u daar heel wat heeft uit te leggen.’ Ferry, totaal verbouwereerd, werd door de agenten afgevoerd. Toen ik de agenten met Ferry naar buiten zag komen, kreeg ik een bruin vermoeden wat er gebeurd moest zijn. Ik liep op de agenten af, hield ze staande en vertelde hun wat de werkelijke reden was waarom Ferry zoveel kleingeld bij zich had. Het liep met een sissert af, maar Ferry zou door deze affaire eindelijk zijn rijbewijs gaan halen.

Jan Hupkes, blueszanger, entertainer, organisator en technisch genie. Er stonden veel uitvindingen op zijn naam. Jan was afkomstig uit Haarlem, waar hij veel projecten voor de jeugd organiseerde. Veel van die projecten bestonden uit zijn geliefde bluesmuziek. Jan was verhuisd van Haarlem naar Alkmaar, een stad zonder noemenswaardige bluesactiviteiten. Het lag dus voor de hand dat Jan met zijn niet aflatende creativiteit ook in Alkmaar niet te stoppen was. De energie van dit fenomeen was onbegrensd. Jan had de gezelligheid van Bruintje Beer snel ontdekt en zittend aan de toog maakte hij mij enthousiast met prachtige verhalen over zijn gouden tijden in Haarlem. In mij zag hij een ideale compagnon en voor ik het in de gaten kreeg hadden we samen de Alkmaar

Brown Beer Compagnie opgericht. Ons doel was het nu nog zo stille Alkmaar minstens zo bruisend als Haarlem te maken.

Al snel hingen er overal in Alkmaar aankondigingen van concerten die hij in diverse clubs organiseerde, met natuurlijk als hoogtepunt zijn eigen optreden als blueszanger. Ik herinner me nog een van zijn legendarische zinnen: *'I know that you know that I am married, but that doesn't matter at all.'* Deze showman had een tomeloze energie. Waar hij ook zong, overal ging iedereen uit zijn dak. Jan had al gauw de gezelligheid van heel Alkmaar ontdekt en deze druk gebarende man liet mij op een gegeven moment zien, gekrabbeld op de achterkant van een sigarendoos, hoe je een groot popconcert moest organiseren. Ik was hier behoorlijk van onder de indruk en het leek mij geweldig om samen met deze interessante man een groot evenement te organiseren.

Het Wapen van Heemskerk was vergane glorie. Het was een horecazaak, die duidelijk niet met zijn tijd was meegegaan. Maar de familie Mathot, die de zaak al jarenlang exploiteerde, kon er geen afscheid van nemen. Zij waren dan ook dolblij, dat Jan en ik de grote zaal nieuw leven in wilden blazen. Een optreden van de Nederlandstalige popgroep Bots zou ons eerste grote concert verzorgen. Jan ontwierp mooie affiches, die we in heel Noord-Holland rondbrachten. Illegaal plakken was gevaarlijk werk, want het was streng verboden elektriciteitshuisjes te bevuilen. Wij kozen voor het beplakken van de palen van verkeerslichten. Deden we het 's nachts, dan zouden we teveel opvallen. Het moest dus overdag gebeuren. Een emmer met plaksel en een oude stoffer waren onze gereedschappen.

Het eerste door ons georganiseerde concert was een groot succes. De zaal was goed gevuld en alles verliep vlekkeloos. Bots zong in helder Nederlands repertoire en de teksten waren nogal kritisch van aard. Het drong al snel tot me door, dat wij nooit op dezelfde politieke partij zouden stemmen. Het gezelschap had nogal linkse

denkbeelden en ik had als ondernemer totaal andere opvattingen. Na afloop van het concert stelde Jan voor om met de band nog een borrel in Bruintje Beer te nuttigen. Natuurlijk was ik zeer verguld om deze popidolen in mijn bruine café te mogen ontvangen, als ze het maar niet over politiek zouden beginnen. Jan Hupkes had een nogal uitgelezen mening over allerlei zaken, maar als het over politiek ging, was Jan op zijn best. Het duurde dan ook niet lang of het door mij zo gevreesde onderwerp kwam ter sprake. De zanger van de band was nog het meest fanatiek. Hij en Jan leken op één lijn te zitten. Toen mijn mening over een politiek onderwerp gevraagd werd en ik daar een eerlijk antwoord op gaf, werd mij dat niet in dank afgenomen. Jan schrok hoe fel de opgewonden zanger tegen mij tekeer ging. De rest van de avond besloot ik maar mijn mond te houden.

Een dag later maakten Jan en ik de balans op. Ik vermoedde dat, ondanks de volle zaal, de winst wel tegen zou vallen. En inderdaad. Volgens Jan zijn berekening, traditioneel op de achterkant van zijn sigarendoos, bleken we zelfs verlies geleden te hebben. De hoge eisen van de linkse heren bleken een gat in de omzet te hebben geslagen. Ze waren nogal royaal in het nuttigen van veel drank en eten geweest en ook de geluidsapparatuur moest apart betaald worden. Had ik dit een dag eerder geweten, dan had ik de zanger nog van repliek kunnen dienen en hem duidelijk kunnen maken, dat we het organiseren van concerten uit ideologisch oogpunt deden. Na wat kleine concerten van regionale bandjes vonden we, dat we toe waren aan het grote werk. Herman Brood and his Wild Romance, dat leek ons wel wat. Het liep storm tijdens de voorverkoop. Dit concert moest een financiële klapper worden. Het gezeur begon met de inspectie door de brandweer, die ons vertelde dat we alleen toestemming hadden als we niet meer dan zeshonderd mensen in de zaal zouden toe laten. Er moest een aantal portiers bij de deur in de zaal komen, de geluidsinstallatie moest aangepast worden en er dienden walkietalkies aangeschaft te worden. Een aardige opsomming die een ook flinke duit kostte. De

band was aangekomen, maar Herman Brood was in geen velden of wegen te bekennen. We waren in alle staten en Jan begon behoorlijk te vloeken. Koos van Dijk, de manager van de band, vermoedde dat Herman mogelijk in een voor hem bekend hotelletje in de warme buurt van Amsterdam verbleef. Dit was het sein voor Jan om twee portiers naar Amsterdam te sturen, die anderhalf uur later met een niet zo fris uitziende Herman Brood terugkwamen. Het optreden begon, de zaal was al snel onder de indruk van het zinderende optreden van de band, de sologitaar van Danny Lademacher, het stabiele baswerk van Freddy Cavally, afgewisseld met een prachtige drumsolo van Anni Kees Meerman. En natuurlijk als hoogtepunt de zang en het pianospel van de meester zelf. Er was niets te merken van de vermoeidheid als gevolg van zijn hoofdstedelijke escapade.

Na een klein uurtje werd er een pauze ingelast. Ik wilde van de gelegenheid gebruik maken om met mijn held, van wie ik mijn eerste langspeelplaat, Groeten uit Grollo had gekocht, beter te leren kennen. Herman speelde toen nog bij Cuby and the Blizzards. Toen ik bij de deur van zijn kleedkamer aankwam, werd mij resoluut de toegang geweigerd door een van zijn bodyguards. Herman wilde niet gestoord worden. En of ik nou wel of niet de organisator van het concert was daar had hij niets mee te maken. Ik bleef echter stug volhouden en bleef bij de deur staan. Na een kwartiertje ging de deur open. Daar kwam een op het oog afgematte Herman naar buiten met een paar jonge tieners. Ik was verbaasd. Wat een libido moest die man hebben! ‘Herman, hoe vind je het in Alkmaar?’ vroeg ik, hoopvol. ‘Wie ben jij?’ vroeg een naar de grond kijkende Herman. Zou hij zich schamen om door mij betrappt te zijn? ‘Ik ben een van de organisatoren’, zei ik beleefd. Hij noemde me ‘een lieve jongen’, en ik had het gevoel, dat hij dat nog meende ook. Herman liep door naar de zaal, gevolgd door Jan, die zich zowaar wel in de kleedkamer van de band had weten te nestelen. Op de achterkant van Jan zijn

sigarendoosje stonden allerlei voor mij vreemde berekeningen, die er uiteindelijk weer op wezen, dat er opnieuw verlies was geleden.

Ik ging steeds meer begrijpen, dat het organiseren van popconcerten beter uitbesteed kon worden aan een professioneel bedrijf. Aan de samenwerking met Jan kwam da ook een einde. Geen onbegrijpelijke berekeningen meer op de achterkant van zijn sigarendoos.

Bruintje Beer bleef zich maar ontwikkelen. 's Ochtends verkocht ik koffie en thee aan het winkelend publiek en 's middags, na schooltijd werd het café ingenomen door de plaatselijke schooljeugd. Zij stalden hun fietsen in de naastgelegen smalle Vrouwenstraat. Dan ontstond er zo'n dikke rij tweewielers, dat het onmogelijk om er met de auto nog door te komen. Koffie en thee waren toen de meest geconsumeerde dranken. De afwas van de vuile kopjes en schoteltjes vond plaats achter in de zaak, waar de keuken was. Erns, een student, hielp mij daar vaak geweldig mee. Bruintje werd drukker en drukker, ook ging het financieel steeds beter zodat ik mij op een gegeven moment een vaste medewerker kon veroorloven. Het werd Karel, een bijzonder rustige jongen, met een goed karakter. Hij had een James Dean-achtig uiterlijk en lag bij de dames nogal goed in de markt. Nu kon ik eindelijk eens een vrije dag nemen. Een goed contact had ik niet zo met Karel, het was net of hij iets voor mij verborgen hield. Na verloop van tijd raakte onze 'James Dean' behoorlijk met zichzelf in de knoop. Hij werd stiller en steeds meer afwezig. De hunkering van de dames aan de toog bracht zijn hormonen danig in de war. De altijd jolige café gasten en mooie dames, kon hij niet meer aan. Na een korte tijd nam hij ontslag. Ik had met hem te doen, het was een erg lieve jongen. Later heeft hij zichzelf van het leven beroofd.

Woensdag was mijn vaste vrije dag, dan ging ik stappen in Amsterdam. Een stad die mij enorm heeft geïnspireerd. De eeuwenoude panden, de ontelbare grachten, de variëteit aan

mensen, maar vooral ook de horeca met zijn karakteristieke obers. Zij zijn het die de typisch Amsterdamse humor in stand hielden. Deze kanjers mochten van hun bazen geen alcohol drinken. Een probleem wat zij creatief oplosten. Zij bestelden bij hun collega's koffie met Buisman, stiekem werd der een klein cognacje in plaats van een schepje Buisman in gedaan. Na zo'n heerlijk dagje stappen ging ik voldaan en vaak met nieuw verworven Sam en Moos moppen, terug naar het mijn vertrouwde Alkmaar.

Daar nam ik stevast een afzakkertje in café de Modderman aan de Stationsweg, waar mijn vriend Eric Hulshof de scepter zwaaide. Als ik Eric zo'n nieuwe mop vertelde, vertrok hij geen spier, knikte een beetje, mompelde wat en deed net of hij de mop niet begreep. Vervolgens liep hij naar de andere kant van de bar, waar ook gasten zaten. Daar leek hij een complete metamorfose te ondergaan. De mop die ik hem zojuist verteld had, kregen nu zijn andere gasten te horen en dan schaterde hij het wel uit van pret. Eric was een fijne en fantastische man, hij had wel wat weg van de Franse chansonnier Charles Aznavour. Af en toe probeerde hij hem een beetje te imiteren. Eric zong en begeleidde zichzelf op een nogal vals klinkende piano, die pontificaal in de zaak stond. Op deze avonden kon het drankgebruik wel eens uit de hand lopen. 'Eén drupje toe', was zijn vaste lijfspreuk. Ook de bluesmuziek was Eric niet vreemd en soms als alle klanten de deur uit waren en ik nog even bij Eric na bleef zitten, was het niet alleen één drupje maar ook nog een melodietje toe. Het chanson werd ingewisseld voor de blues en mijn ervaring als koorknaap kwam goed van pas, als ik een poging deed mij als echte blueszanger te manifesteren. De wijnkelder werd aangesproken en Eric kwam nog wel eens met een oude vintage port aanzetten, die we probleemloos soldaat maakten. Het was natuurlijk zonde om het laatste drupje in de fles te laten zitten. Soms konden onze vermoeide lichamen deze uitpattingen niet aan. Zo kon het gebeuren dat wij gezamenlijk, hangend over de piano midden in de kroeg in slaap vielen. Het was dan ook niet vreemd, dat ik de volgende ochtend niet monter aan

een nieuwe dag begon. Je kom aan Erik niet meer zien dat hij in een ver verleden nog in het grote Ajax heft gespeeld, een onwillige enkel heft zijn carrière dwars gezeten.

Martin was buschauffeur. Een gezette kerel van rond de dertig. Met hem durfde je rustig een weekje met de bus op vakantie naar een ver land. Mart, zoals we hem kortweg noemden, kwam als vaste gast altijd op zijn vrije donderdagmiddag. Hij bestelde dan een ijskoude Jägermeister en voor zijn vrouw een Berenburger, een kruidendrankje dat toen gretig aftrek vond. Vaak vertelde ik Mart over mijn avonturen in Amsterdam en natuurlijk ook van mijn afzakkertjes in de Modderman. Mart kon er gepassioneerd naar luisteren. ‘Geef mij maar een Jägermeister en neem zelf ook wat te drinken’, zei hij spontaan. Het idee om al zo vroeg in de middag aan de alcohol te beginnen, maakte mij behoorlijk misselijk. Ik bedankte vriendelijk. Na verloop van tijd werd Mart door het drinken van de nodige Jägermeisters loslippiger en begon steeds meer aan te dringen om zijn alcoholische behoeftes met mij te delen. Na verloop van tijd begon dat te vervelen. Ik haalde de fles Jägermeister uit de ijskast en schonk Mart een verse borrel in. Toen kreeg ik een geniaal idee. Ernst, net terug uit de keuken met de zoveelste schone vaat, stond naast mij achter de bar. ‘Ik heb een puik idee Ernst’, fluisterde ik zachtjes in zijn oor. ‘Vul jij deze lege fles Jägermeister met cola. Dan gaan we straks lachen.’ Mart bestelde zijn zoveelste versnapering en natuurlijk bood hij mij ook weer een drankje aan. Ik weigerde nogmaals en zette de fles Jägermeister terug in de koelkast. Toen liep ik naar het hoekje waar Mart zat en zei dat ik bij wijze van hoge uitzondering best een Jägermeister met hem wilde drinken. Ik liep naar de ijskast waar de met cola gevulde fles Jägermeister stond, pakte een borrelglas en zette dat naast dat van Martin en schonk met een royaal gebaar de zogenaamde Jägermeister voor mijzelf in. ‘Proost Mart.’ Ik zette het goed gevulde glas aan mijn mond en dronk de Jägermeister in één teug leeg. Mart keek met stomme verbazing naar deze vorm van drankmisbruik. Maar hij liet zich niet van zijn

stuk brengen, bestelde weer een drankje met natuurlijk het aanbod mij er ook weer mee te verwennen. Het voorgaande ritueel herhaalde zich nog vele malen met als gevolg dat de teksten van Mart al snel overgingen in onverstaanbaar gebrabbel. Zijn verhalen klonken steeds ongeloofwaardiger. Zijn vrouw zag Mart in een situatie belanden, waar zij niet blij mee was. Mart echter, vond het prachtig dat hij mij eindelijk aan de Jägermeister had gekregen. Hij vond het wel vreemd dat ik na het innemen van zoveel drankjes nog zo bij de les bleef.

Een week later zat een veel stillere Mart weer bij mij aan de bar. ‘Het was best gezellig verleden week.’ ‘Hoe is het met jou afgelopen Mart.’ ‘Dat wil jij niet weten. Ik heb mijn vrouw de hele week niet meer gezien. Ze is nog steeds laaiend. Maar wat kan jij zuipen zeg’, zei hij vol bewondering. Ik knikte maar wat. Mart bestelde opnieuw een Jägermeister. Maar mij heeft hij nooit meer zo’n drankje aangeboden.

Bruintje Beer kreeg steeds meer bekendheid, het publiek was zeer gemêleerd dat vond ik belangrijk. Naar mijn mening houdt klikjesvorming en het vormen van een sien, uitbreiding van het gastenbestand tegen.

Heiloo ligt niet ver van Alkmaar, dus ook niet van Bruintje Beer. Je hebt daar een psychiatrische inrichting, Sint Willibrord. Bij de uitstapjes, die het verplegend personeel met de patiënten door de binnenstad van Alkmaar ondernam, werd Bruin niet overgeslagen. Ik vond dat prachtig, een beetje sociaal werk was mij niet vreemd. Een van die patiënten was een wat terneergeslagen en timide man. Deze man maakte behoorlijk indruk op me. Marcel, zo heette hij, was homo, dat was in die tijd niet zo geaccepteerd als het nu is. Hij had in de antiekbranche van Utrecht gewerkt en was door te hard werken in psychische problemen geraakt. Bij de uitstapjes was hij steevast aanwezig en de unieke sfeer in Bruin deed hem goed. Hij knapte langzamerhand op. Op een zeker moment zag je hem weer lachen, hij werd weer zichzelf. Marcel mocht naar huis, naar

Utrecht, waar hij ook woonde. Enkele weken later kwam hij het café binnen met een enorme bos rode rozen. Die waren voor mij. Als dank voor de geweldige tijd en steun die hij bij mij had gehad. Fantastisch!. Dit is waarom de horeca zo'n prachtig beroep is, 'met mensen omgaan'.

Barry was een regelmatige patiënt van Willibrord. Het was een wazig type met dun donkerblond vettig haar, hij had doffe lichtbruine ogen die niet veel levensvreugde uitstraalden en was altijd sober gekleed. Barry was in de loop der jaren een vaste klant van Bruintje Beer. Herfst, de blaadjes vielen van de takken en dat veranderd bij veel mensen hun inlijke stemming. Zo ook bij Barry, hij was weer aardig in de war, mopperde over van alles en nog wat in een voor mij onverstaaanbaar gebrabbel, bestelde een kopje thee en ging achter in de zaak aan de stamtafel zitten. Die tafel kon ik niet goed in de gaten houden omdat de espressomachine er voor stond. Barry begon steeds luidruchtiger te raaskallen. Ik schonk er in eerste instantie geen aandacht aan. Toen het raaskallen echter schreeuwen werd, maande ik hem om wat rustiger aan te doen. Barry raakte hierdoor geïrriteerd, had niets met mij te maken en bepaalde zelf wel hoe hij zich gedroeg. Na de drukke lunch, waarin ik veel broodjes, warme chocomel, thee en koffie verkocht had, werd ik Barry zat en liep op hem af. Barry zat met zijn hoofd voorover aan tafel. 'Gaat het wel goed met je?' vroeg ik. Barry probeerde zijn hoofd op te tillen en keek mij met wazige ogen aan. 'Ik wil niet meer leven en dit is een mooie plek om te sterven', zuchtte hij. Ik had medelijden met hem en dacht dat hij te veel drugs had gebruikt. Barry keek mij aan en vertelde dat hij genoeg pillen had geslikt om aan zijn ultieme wens te kunnen voldoen. 'Sterven in Bruin'. Nu werd ik echt ongerust en vroeg hoeveel pillen hij in had geslikt. 'Bijna zestig en dat moet genoeg zijn', antwoordde hij. Ik geloofde hem en probeerde hem moed in te spreken. 'Barry, als je dan toch wilt sterven doe dat dan niet hier. Niet in Bruintje Beer, maar in het ziekenhuis. Dat is vlakbij en als er iets gebeurt dat je niet wilt, lossen ze dat daar perfect voor je op.

Je hoeft daar ook niet onnodig pijn te lijden en ik ga gezellig met je mee.' Het geen pijn hoeven lijden en gezellig meegaan klonk hem als muziek in de oren. Barry leek mij te vertrouwen. Hij zou erover nadenken. Maar goed, veel tijd hadden we niet. Na verder aandringen begaven we ons naar het nabij gelegen ziekenhuis, het MCA. Bij de EHBO aangekomen zagen de broeders en zusters het al, Barry werd als oude bekende herkend. Zijn vele bezoeken hadden voor een dik dossier gezorgd. De ernst van de situatie was hun direct duidelijk, zeker toen ik vertelde dat Barry waarschijnlijk zestig gevaarlijke pillen had geslikt. Er werd onmiddellijk tot actie overgegaan. Barry werd in een aparte kamer op een bed vastgebonden en ik moest zijn hoofd vasthouden. Een van de broeders opende zijn mond, stopte een enorme waterslang in zijn keel en duwde die dieper en dieper naar binnen. Barry had het letterlijk Spaans benauwd. Ik hoorde rochelende en andere misselijkmakende geluiden. Barry onderging de behandeling niet zonder tegen te sputteren. Hij werd steeds kwader. Wat kunnen mensen die in nood verkeren toch enorm tegenstand bieden en wat zijn ze sterk, dacht ik bij mezelf. Maar ik hield zijn hoofd stevig vast. Via een trechter verdwenen enorme hoeveelheden water in de slang. Hierdoor moest Barry de ingeslikte pillen uitkotsen en werd zijn maag schoongespoeld. Barry moest die nacht in het ziekenhuis blijven. Ik was ervan overtuigd dat ik een goede daad had verricht. Je laat iemand die zo jong is toch geen afscheid van het leven nemen. Barry zou me er later zeker dankbaar voor zijn dacht ik. Toen ik de volgende dag bij onze patiënt poolshoogte kwam nemen werd ik onaangenaam verrast. Barry schold mij uit voor alles en nog wat. Hoe ik het in mijn hoofd had gehaald om hem te helpen? Hij wilde dood. Hij noemde mij een grote verrader, iemand die niet te vertrouwen was. Ik was verbouwereerd over zijn reactie, maar nam het hem niet eens kwalijk, want Barry was eigenlijk een patiënt.

Het was midden in de zomer, de zon scheen volop over de Hollandse velden en het was prachtig strandweer. Nicoline een mooie jonge deern, spits koppie, twee helblauwe ogen en getooid met een typisch Noord-Hollandse krullenkop. Zij was niet groter dan een meter zestig en geboren onder de plattelandse perenbomen. Nicoline besloot op een weldoordacht moment naar het grote Amerika te emigreren. Toch, zoals het zo veel emigranten vergaat, kwam er na een aantal jaren, heimwee gevoel naar het vaderland. De terugreis was onontkoombaar. Neergestreken op haar vertrouwde geboortegrond nabij Alkmaar waagde zij een bezoek aan haar vroegere vriendin Mery. Mery was de dochter van een bakker en die bakkerij was niet ver lopen van Bruintje Beer. Een gezamenlijk bezoek van Mery en Nicoline aan Bruin lag dus voor de hand. De dames namen plaats aan de bar. Mery had praatjes voor tien. Nicoline echter, liet zich nogal laatdunkend uit over de ouderwetse opvattingen van de Hollandse bevolking. ‘Amerika is een te gek land, alles is daar groter en beter, de mensen denken ook veel ruimer, zijn socialer, vrijer en veel meer ontwikkeld dan hier’, schetste ze. Ik hoorde alles met gemengde gevoelens aan, maar werd wel nieuwsgierig naar wat zij dan zoal in Amerika had meegemaakt.

Al snel ging het gesprek over de waarden en normen van de Amerikaanse bevolking, die in mijn ogen nogal preuts was. Nicoline beet fanatiek van zich af. ‘Op de stranden van Californië, waar ik regelmatig kwam, ligt iedereen naakt te zonnen. Daar lopen jullie in Nederland ver mee achter’, pochte ze. Ik keek haar aan en blufte, dat ik, als het mooi weer was, ik altijd helemaal naakt op het strand tussen Bergen en Schoorl vertoefde. Mery keek mij met grote ogen ongelovig aan. Wim in zijn nakie in het openbaar? Dat kon niet waar zijn. Ik hield stug vol, alsof het in mijn blootje lopen voor mij een dagelijkse bezigheid was. ‘Goed, als het morgen mooi weer is gaan we samen naar dat naaktstrand’, stelde Nicoline voor. Mery wilde de confrontatie met Wim in zijn

blootje echter niet aan en gaf aan, die dag andere bezigheden te hebben, zij haakte af.

De volgende ochtend hadden we afgesproken dat ik Nicoline zou ophalen bij haar ouders in Alkmaar. Ik belde aan en toen de voordeur openging kreeg ik bij het aanschouwen van deze schone, de kriebels al in mijn lijf. De hormonen sloegen op hol en mijn spieren leken te verslappen. Nicoline was érg luchtig gekleed. Ik bedacht dat een klein briesje wind, veel van haar door mij begeerde lichaam zou onthullen. Ik wist me met mijn houding geen raad en mijn zelfverzekerde houding van de dag ervoor was niets meer te bekennen. Nicoline stapte naast mij in de auto en de drang om haar helemaal in mij op te nemen nam toe. Haar aanwezigheid, haar zwoele stem en haar heerlijke luchtje, deden mijn zelfverzekerdeheid echter in het geheel smelten. Zo goed als ik kon, zette ik de auto in beweging en we reden richting Bergen aan Zee. Tijdens de rit met deze schone werd ik behoorlijk opgewonden en de erotische fantasieën die ik onderweg had bedacht deden mijn gemoedrust geen goed. Ik bedacht dat ik nu al zeker wist dat het naturistenbestaan voor mij geen dagelijkse bezigheid zou worden. Mijn knieën leken van elastiek. Ik werd bang, dat ik bij het zien van naakte dames op het strand, mijn trotse gewei in opstand zou komen. Ook dat het mijn zo zorgvuldig opgebouwde imago in gevaar zou brengen. Er voelde nog geen opwinding in mijn pantalon, maar hoe lang zou dat duren?. Ik liet Nicoline, voor mij uit naar beneden het strand op lopen. Het naaktstrand was een stuk verder. Nicoline liep zelfverzekerde voor mij uit. Ik niet. Een zacht briesje tilde iets van haar kleding op en ontblootte haar boven benen. Een minuscuul slipje werd zichtbaar. Ik hield het niet meer en mijn pantalon had geenszins meer de vorm van even tevoren. Ik hoopte dat het wandelen langs de vloedlijn mijn opstandig geworden gewei wat tot bedaren zou kunnen brengen, maar nee. Nicoline ontdeed zich al tijdens de wandeling van haar blouse, er kwam een pikant bh-tje tevoorschijn. Ik stond in brand.

We naderde bij het door mij zo gevreesde gebied. De eerste naakte mensen kwamen in zicht. Nicoline stapte parmantig door, ik zou het liefst omdraaien maar mijn trots verbood dat. Nu moest het bh-tje er aan geloven. Ik ontwaarde twee parmantig naar voren staande borstjes en door het koele windje waren haar tepels als minanetten van een moskee omhoog gaan staan. Nicoline draaide zich naar mij om, zij verbaasde zich dat ik nog niets van mijn kleding ontdaan had. ‘Ik doe alles zo wel uit’, zei ik wat beschamend. Na een klein kwartiertje lopen kon ik dat niet meer volhouden. Overal waar je keek was geen lapje stof meer te bekennen. Ik was omringd door alleen maar naakte lichamen. Ik zou eraan moeten geloven. Nicoline had een gunstig plekje gevonden waar we konden gaan zonnen. Nu moest ik snel een beslissing nemen. Zou ik mijn stoerdoenerij aan Nicoline opbiechten, me omdraaien en naar huis vluchten, of zou ik nog wat van mijn inmiddels danig geslonken imago kunnen redden. Ik ging voor de laatste optie. Ik liep naar het deinende water en deed net of ik van het prachtige panorama genoot. Voor de schijn telde ik de boten die voorbij voeren en tuurde gepassioneerd naar de prachtige horizon. Mijn gewei waar ik in vol ornaat altijd zo trots op was, stond mij nu danig in de weg.

Nicoline ging in al haar naaktheid voor mij staan. ‘Waar ben jij mee bezig?’ vroeg zij nieuwsgierig. ‘Ach, ik heb het koud en ben een beetje aan het dagdromen’, antwoordde ik quasi nonchalant. ‘Kom, we gaan zwemmen’, klonk het uitnodigend. Nicoline wandelde langzaam het nog koude water in. Ik voelde mij volkomen letterlijk en figuurlijk voor paal staan. Toch wilde ik me niet laten kennen en knoopte langzaam mijn overhemd los. Ik bevond mij dicht bij vloedlijn, als mijn gewei zou blijven opspelen zou ik in het koude water springen, dat kon dan hopelijk niemand zien. Ik trok mijn gerafelde en vale spijkerbroek uit, wat overbleef, was mijn niet zo modieuze en te grote boxersshort. Het was duidelijk te zien in wat voor een opgewonden stand mijn gewei verkeerde. Ik keek naar Nicoline die zich heerlijk uitleefde in het

water. Ik keek achterom naar de andere badgasten op het strand, maar niemand lette op mij. Ik rook mijn kans. Met een snelle beweging ontdeed ik mij van mijn boxersshort en dook het koude water in. Mijn eerste ervaring met het naakt zwemmen. Een onvoorstelbaar heerlijk gevoel overkwam mij. Ik voelde een wee gevoel onder mijn buik, van mijn opgewonden staat was niets meer te merken, vrij en één met de natuur. Wat een geweldige ervaring. Snel zwom ik naar Nicoline en vroeg wat zij van het Hollandse naaktstrand vond. ‘Geweldig, ik neem mijn woorden over die preutse Hollanders terug.’ ‘Ja, wij zijn hier wel wat gewend’, antwoordde ik opgelucht. Ik was niet eens meer bang wat er zou gebeuren als ik me uit het water zou hijsen. Mijn gewei had ik nu in bedwang, dat wist ik wel zeker.

We gingen zonnen en Nicoline vroeg zich af, hoe het kon dat mijn billen nog zo smetteloos wit waren. Ik had mijn zelfvertrouwen helemaal terug en antwoordde dat er dit jaar erg weinig zon in Nederland was geweest. Zij knikte, maar of zij mij geloofde?. Het zonnen in al mijn naaktheid beviel mij prima, alleen mijn billen begonnen te jeuken, verbranding !!. Ik kreeg dorst en stelde Nicoline voor om naar de nabij gelegen badplaats Schoorl te wandelen. Een hapje en drankje daar was ik na alle emotie wel aan toe. Op de strandterrassen moest badkleding aan hebben, dus namen we ze mee.

We zagen in de verte al een kleurrijk paviljoen. Ik herinnerde me, dat mijn ouders daar regelmatig in de buurt vertoefden. Ik bedacht dat hun christelijke en moralistische opvattingen, bij het zien van een naakte Nicoline in gezelschap met hun zoon danig op de proef zouden worden gesteld. Ik vroeg Nicoline wat kleren aan te trekken voor wij bij mijn ouders zouden aankomen. We naderde het door de zon vaal geworden zonnenscherm van mijn ouders. Daar aangekomen wilde ik hen verrassen en boog over het scherm. Ik schrok van wat ik zag. Daar lagen mijn ouders, spiernaakt heerlijk te genieten van de stralende zon. ‘Wim, wat leuk dat je langskomt.

Heb je een vrije dag?’ Ik liep om het zonnescherm heen en stelde Nicoline aan mijn ouders voor. Mijn moeder keek verbaasd op. Hoe kon het dat wij nog zo ouderwets waren en met kleren aan op een naaktstrand rondliepen. Mij moeder was ervan overtuigd dat zij mij vrij had opgevoed. Ik schaamde me, zei niets en wandelde met de pest in mijn lijf naar het strandterras.

Jaren later ben ik met mijn gezin naar een nudistencamping midden in de Pyreneeën in Frankrijk geweest. Ik zag, toen ik het terrein opreed, al enkele bekenden uit Alkmaar. Dat vond ik niet echt prettig. Toen ik de volgende ochtend in mijn blootje verse croissantjes ging halen en bezig was met afrekenen, voelde ik iets hards tegen mijn achterste drukken. In een flits kwamen de herinneringen van mijn bewogen stranddag met Nicoline naar boven. Achter mij moest iemand staan, die zijn gewei duidelijk niet in de hand had. Ik draaide mij behoorlijk geïrriteerd om en wilde deze onbeschaamde persoon een reprimande geven. Ik deed een stapje terug, toen zag ik dat het per ongeluk tegen mijn billen geplaatste projectiel een vers gebakken baguette was.

Hans was onderwijzer, hij kon en stevig potje drinken en dat oefende hij regelmatig aan de toog in Bruintje. Met pedagogen had ik grote moeite, zij waren eigenwijs, betweterig en gedroegen zich vaak heel vervelend, bemoeiden zich met alles en nog wat en hadden er lol in altijd maar kritiek op iedereen te hebben. Later kwam ik erachter dat jaloezie een grote rol bij deze beroepsgroep speelde. Iedereen moet naar hun luisteren en zij, zij luisteren naar niemand. Creativiteit is hun vreemd. Het lijkt mij niet leuk om, jaar in jaar uit dezelfde leerstof te behandelen. Hans was zoals zovelen gescheiden. Veel drinkenbroeders die mijn café bezochten waren van hun vrouw af. Dat schepte een hechte band tussen de vrijgezellen. Toen de dames het door hadden date er vele aantrekkelijke heren zich in Bruin ophielden, kwamen ook zij in grote getale opdagen, wij noemden ze ‘de alimentatie dames’. Hans was iemand, die zich tijdens een avondje stappen behoorlijk

kon laten gaan. Als deze oersterke, lange, rossige man bier ging drinken kon je van alles verwachten. Tegen het einde van de avond, als er dan echt niets meer door zijn keelgat kon, opende hij zijn gulp en goot het overgebleven bier dan door die gulp in zijn broek. Hij besloot dit ritueel dan met de historische woorden: 'Ik gooi het hier maar in, want uiteindelijk komt het er straks toch weer uit'. Soms, als hij vermoeid werd, vleide hij zijn hoofd op de bar. 'Slapen doe je thuis', beet ik hem dan toe, maar vaak was ik te laat en lag hij al flink te snurken. Ik zette het nummer 'Apache' van de legendarische Shadows dan op, draaide het geluid vol open en Hans ontwaakte dan abrupt uit zijn slaap, keek om zich heen en begon dan snel 'deng deng den, deng Apache', te brallen. Hij begon rare bewegingen met zijn handen te maken en suggereerde alsof hij een gitaar bespeelde, prachtige lucht gitaarsolo's waren het gevolg. (Hans had best humor).

Gerrit Perenboom speelde klassiek klarinet. Hij had zijn beroep geruime tijd in Costa Rica uitgeoefend, een land waar hij per abuis terecht was gekomen. Koningin Beatrix en Prins Claus ontmoette Gerrit tijdens hun bezoek aan Caracas in Venezuela. Aan Gerrit werd gevraagd hoe hij in het nationale orkest van Costa Rica terechtgekomen was. Anekdotisch is dit stukje proza: 'Toen ik gevraagd werd om in een buitenlands orkest te musiceren verstond ik de naam Corsica en ik dacht, dat het orkest op Corsica gevestigd zou zijn. Nadat ik mijn handtekening onder het contract had gezet, zag ik mijn fout in, maar ik hield mij aan mijn afspraak en voor ik het wist verbleef ik in het verre Costa Rica.' De prins en koningin barstten in schaterlachen uit om dit prachtige waargebeurde verhaal. Gerrit heeft er vele jaren met plezier gemusiceerd.

Edo Zoll was een zwerver. Hij liep altijd dronken door de stad en stal in de supermarkten zijn drank. De meisjes achter de kassa's waren doodsbang voor hem. Edo zag er vreemd genoeg niet als een zwerver uit, er moest iets dramatisch in zijn leven zijn gebeurd,

waardoor hij aan lager wal was geraakt. Edo was groot en oersterk. Als hij nuchter was, viel hij wel mee.

Gerrit Perenboom onze klarinettist, was enige weken voor vakantie naar Alkmaar gekomen. Gerrit had buiten het maken van klassieke muziek meerdere hobby's. Schaken was een van zijn favoriete. Als je voor intelligent aangezien wilde worden, moest je met een schaakbord voor je neus in een openbare gelegenheid plaatsnemen. Het hielp als je peinzend voor je uit zat te kijken. Gerrit had deze pose al een tijdje ingenomen, toen plotseling Edo Zoll 'Brintje Beer' binnenkwam. 'Mag ik een Amsterdammertje', vroeg Edo nors, en zich vervolgens tot Gerrit wendend: 'Wat ben jij daar aan het doen?' 'Schaken' zei Gerrit uiterst beleefd. 'Als u met mij wilt schaken, kom er dan maar bij zitten.' Die kans liet Edo zich niet ontgaan en nam plaats tegenover Gerrit achter het schaakbord. De stukken werden opgezet en de tweestrijd begon. Een herdersmatje moest voor Edo onbekend terrein zijn geweest, na twee minuten was de strijd gestreden. Gerrit kon zijn cynische lach niet onderdrukken en gaf Edo een groot compliment voor zijn enorme schaaktalent. Edo voelde zich in de maling genomen en fronste vervaarlijk met zijn wenkbrauwen. Het spel werd opnieuw opgezet en de tweede partij kon beginnen. Gerrit begon zijn zetten toe te lichten aan het kroegpubliek en Edo begon zich hier steeds ongemakkelijker bij te voelen. Toen Gerrit uitging leggen dat hij nog twee zetten nodig had om Edo wederom schaakmat te zetten was de maat vol. Edo stond op, pakte Gerrit bij zijn revers en trok hem naar zich toe. 'Wie denk jij wel dat je bent klootzak?. Ik zal jou eens echt leren schaken'. Gerrit stond doodsangsten uit en het zweet stroomde uit alle delen van zijn lichaam. Ik schrok natuurlijk ook, maar bleef rustig en liep langzaam naar de ontredderde Edo af. Ik sommeerde hem Gerrit onmiddellijk los te laten, anders zou ik hem wel leren. Edo leek overrompeld door mijn vastberaden houding en twijfelde wat te doen. 'Deze gek beledigt mij en dat pik ik van niemand', zei hij met van woede bevende stem. 'Eerst loslaten en dan gaan we praten', probeerde ik. Het hielp. Edo liet

Gerrit los en keek vertwijfeld om zich heen naar wat voor schade hij had aangericht. Dat was niet onaanzienlijk, want er was geen klant meer in de zaak te bekennen. De studenten, het merendeel van de klanten, hadden stuk voor stuk de benen genomen. ‘Neem eerst maar een pilsje van mij en ga rustig zitten’, sprak ik gebiedend. Edo luisterde gelukkig en nam het pilsje aan.

Gerrit depte intussen met zijn zakdoek het angstzweet van zijn voorhoofd en stamelde dat het wel weer een beetje beter met hem ging. Hij bood zijn excuus aan Edo en vertelde dat hij gewoon wat geluk had gehad met het verzetten van de stukken op het schaakbord. Edo geloofde hem en vertrok na het leegdrinken van zijn pilsje. ‘Dit vergeet ik nimmer, alles is nevelbeeld’, sprak Gerrit ineens op een toon die men normaliter alleen gebruikt bij het spelen van een toneelstuk van Shakespeare. Ik begreep totaal niets van deze woordspeling. Gerrit was bezig zijn dankbaarheid aan mij te tonen. ‘Je hebt mijn leven gered. Dit vergeet ik nimmer, alles is nevelbeeld’, sprak hij nog enkele malen. Gerrit heeft nog wel veel geschaakt, maar alleen met mensen, die hij al wat langer tot zijn vriendschaar kon rekenen.

Klassieke muziek is mij niet vreemd, ik kom uit een groot gezin van zeven kinderen, mijn moeder, jongste broer en ik waren degenen die zich niet het bespelen van een instrument bezig hielden, wel het luisteren ernaar. Ik vroeg me af, of het leuk zou zijn een klassiek koffieconcert in Bruintje Beer te organiseren. Mijn oudste zuster Truus was piano pedagoog op het conservatorium te Amsterdam. Zij stelde mij voor om Alwin Bär, al jaren een studievriend van haar, voor het optreden te vragen. Alwin stemde direct toe, een klassiek koffieconcert in een bruine kroeg, dat vond hij bijzonder, er moest wel een echte vleugel komen, een ‘Bösendorfer’. Ik kon zo’n vleugel huren bij muziekhandel Spanjaard. Dat werd een dure grap. De plaatselijke pers schonk veel aandacht aan het concert, ook al omdat het programma uit werken van de componist Frans Schubert bestond.

Na enkele dagen waren alle plaatsen verkocht, we konden op voorhand al van een groot succes spreken. De oude heer Spanjaard kwam op de ochtend van het concert al vroeg langs om te inspecteren of de tijdelijke verhuizing van zijn vleugel naar Bruintje Beer verantwoord was. Na twee koffie en enkele droge sherry's vond hij Bruintje Beer een geschikte locatie voor het koffieconcert en kon de peperdure vleugel komen. De auto van de firma Spanjaard stond voor de deur en de laadklep ging open. Daar stond de vleugel, strak tegen de wand aan gespannen en zonder poten die waren er af geschroefd. De chauffeur vroeg mij waar de vleugel moest komen te staan en toen ik hem vertelde dat hij door de smalle en lage deur van het café moest schudde hij meewarig zijn hoofd en zei dat het vervoeren van de vleugel door de deur absoluut onmogelijk was.

Nu had ik een probleem. Hoe moest ik dit oplossen? Eigenaar Spanjaard, nog steeds binnen, bestelde nog maar een sherry en bekeek de situatie. Hij kwam met een voorstel. Hij kende een goed bekendstaand schildersbedrijf in de stad. Zij waren gespecialiseerd in het eruit halen van ramen. Mogelijk kon de vleugel dan door het raam naar binnen. Binnen tien minuten stonden er twee schilders op de stoep van het café de ruit eruit te tillen en de vleugel kon naar binnen. De oude heer Spanjaard was inmiddels gerustgesteld vertrokken. Alwin was tevreden, de vleugel was geweldig en perfect gestemd. Mijnheer Spanjaard had zich inmiddels thuis omgekleed en kwam binnen met zijn vrouw. Hij bestelde twee kopjes thee en ging zitten. In de pauze kwam mijnheer Spanjaard naar mij toe en vroeg luid en duidelijk zodat zijn vrouw het goed kon horen, of ik ook droge sherry verkocht. Toen ik dat bevestigend had beantwoord, zei mijnheer Spanjaard dat het tijd werd om aan zijn eerste sherry van die dag te beginnen.

Het publiek was muisstil tijdens het prachtige optreden en de recensies in de kranten waren lovend. Alkmaar had er een nieuwe concertzaal bij. Na een kosten- en batenanalyse was ik niet zo zeker van gunstig saldo. Iedereen vond het concert geweldig en

stimuleerde mij het weer te doen, maar ik bedankte, want de kosten wogen niet op tegen de baten. Er moest een grotere locatie gezocht worden.

Dirk was een goede dikke dertiger. Hij was al grijzend, zijn haren strak achterover gekamd en hij had een nogal fors reukorgaan. Carla, zijn vaste vriendin, was een mooie blonde vrouw, groot van stuk met een lage mannenstem. Zij zaten elke dag trouw in Bruintje Beer. Dirk aan een kleintje bier en Carla aan de gin-tonic. Maar soms was het net iets te gezellig. Dirk en Carla woonden aan de rand van de stad, vlakbij een paardenrenbaan. Als zij na een avond flink innemen niet langs de drukke Kennemerstraatweg wilden fietsen, namen zij verstandig de binnenweg langs het stadion van AZ, de Zanderssloot. Een oude sloot die meer modder dan water bevatte. Ook deze keer was het weer erg gezellig geweest in Bruintje Beer. Zij hadden dikke pret onderweg naar huis en daagden elkaar uit om dichtert naast elkaar te gaan fietsen, zo dicht, dat het noodlot onverwachts toesloeg. Dirk en Carla botsten tegen elkaar aan en reden pardoes de smerige Zanderssloot in. Daar lagen ze, spartelend in het ondiepe prutwater. Dirk kwam al snel bij zijn positieven en begon de luid vloekende Carla op het droge tillen, hij was niet meer in staat om terug het water in te gaan en de fietsen uit de sloot te halen. Dat was met de hoeveelheid alcohol in zijn lijf niet verantwoord geweest. De volgende dag werden zij wakker met het kroos nog op hun hoofd. Langzaam begon het hen te dagen wat er de vorige avond plaatsgevonden moest hebben. Zij misten bovendien hun tassen, die vol boodschappen zaten en ook de portemonnees waren weg. Gelukkig was het zondagochtend. De meeste mensen lagen nog te slapen, dus niet veel mensen zouden de fietsen in het water hebben zien liggen. Dirk ging naar zijn fietsen zoeken en vond gelukkig alles weer terug.

Een paar dagen later bood Dirk zijn zeilboot te koop aan, een oude, kleine BM. Dirk was het water voorlopig meer dan zat. De BM lag

nog in de tuin van zijn ouderlijk huis en bij de tewaterlating zonk het schip als een baksteen. Het hout was gekrompen, waardoor er kieren in de bodem waren ontstaan. ‘Als de boot een paar dagen in het water ligt, trekt de bodem dicht en zinkt hij niet meer’, verzekerde Dirk mij. Hij had me overtuigd en ik kocht de boot voor een redelijk bedrag. De boot bleef lekken, maar Dirk had daar wel een oplossing voor. We takelden de boot uit het water bij jachtwerf Zaadnoordijk in Uitgeest en legden het vaartuig op zijn rug op de kade. Ik zag de talloze kleine latten, die op de spanten gelijmd behoorden te zijn. De meesten zaten echter los en van lak of verf was geen spoor te bekennen. Dat was geen probleem volgens Dirk, die timmerman was geweest. ‘We maken alles met koperen schroeven vast en dan kunnen we gewoon weer varen’. Ik beleefde een heerlijke zomer met de boot, maar was ook blij dat de schroeven het gehouden hadden. Toch besloot ik de boot van de hand te doen en zette een advertentie in een nautisch blad. Het was een Duitser, die mij belde. Hij wilde de boot zien en er ook mee proefvaren. Ik was vroeg naar de boot gegaan om hem goed schoon te maken, zodat hij er perfect uitzag. Ook had ik het tuig en de zeilen opgezet. Dat was een prachtgezicht. Het was nu wachten op de Duitser. Klokslag elf kwam hij aangereden met een VW-bus met trailer. Dat gaf mij het gevoel dat de Duitser een serieuze koper zou kunnen zijn. Ik liet hem de boot zien en onze Oosterbuurman reageerde enthousiast en wilde vanzelfsprekend een proeftocht maken. Ook zijn echtgenote stond daar op. Het was die dag prachtig zeilweer en ze bleven lang op het water. Na verloop van tijd kwamen ze, breed glimlachend, de jachthaven binnenvaren. De koop was snel geregeld, ik had zelfs nog een kleine winst. De Duitser zou de boot de volgende dag betalen en mee naar huis nemen. Ik was in mijn nopjes. ‘s Avonds in Bruintje Beer, gaf ik een groot feest, alle drank was gratis en met Dirk had ik de grootste lol.

De volgende ochtend belde de Duitser mij weer op. Hij wilde nog een laatste proefvaart maken, op aandringen van zijn vrouw.

Natuurlijk was dat in orde, maar ik vond wel, dat ik dit keer zelf mee moest gaan.

Het weer was die dag behoorlijk omgeslagen, windkracht zeven. De boot de haven uit manoeuvreren ging moeizaam. We hadden de sterke wind pal tegen, maar het lukte toch. Ik vond het verstandig dat ik tijdens deze weersomstandigheden het roer zelf ter hand nam. De Duitser kon de fok bedienen en zijn vrouw zat diep achterover gezakt in het vooronder waar zij drijfnat werd door het over de boot klotsende buiswater. Mijn natte handen begonnen verstijfd te raken en ook pijn te doen van de soms zeer harde rukwinden. De ene na de andere harde windvlaag volgde en de bodem van de boot begon onheilspellend te kraken. Ik keek ongerust naar de Duitser die op de vlonder was gaan zitten naast zijn vrouw. Zij voelde zich op dat moment niet echt veilig meer en vroeg zich af of er een reddingsboei aanwezig was. Weer een rukwind en nu kraakte de boot aan alle kanten. Ik keek angstig onder de vlonder. Zouden de schroeven van Dirk het op dit cruciale moment gaan begeven? Plotseling zag ik de glinstering van opkomend water onder de vlonder en mijn angst werd snel bewaarheid. De boot verloor vaart en begon te zinken. De Duitser vloekte en zijn vrouw smeekte om hulp. Het hout van de boot hield ons nog half boven water. We kregen gelukkig snel een sleep. Terug in de haven begreep ik dat deze verkoop geen kans van slagen meer zou hebben.

Twee maanden later kreeg ik een telefoontje uit Duitsland, van een vriend van mijn vorige aspirant koper. Of de BM nog te koop was. Hier had ik niet meer op gerekend. Ik had de BM nog niet in de loods opgeslagen, winterstalling is duur. De boot lag nog in het water. 'Ik heb de boot nog wel, ik denk dat ik er nog een jaar mee ga varen', loog ik. Toch drong de man aan. 'Kan ik morgen komen kijken?' Ik vond het goed.

Ook deze Duitser kwam met een trailer naar Uitgeest. Ik rekende nergens meer op. Zijn vriend moest toch van onze schipbreuk verteld hebben, maar toen hij bij de boot stond was hij meteen enthousiast. Hij stapte in en we peddelden wat rond in de haven. De zeilen had ik opgeborgen en de mast was al gedemonteerd. Hij deed een bod, dat niet eens zo veel verschilde van de prijs die ik in mijn hoofd had. De boot moest uit het water gehesen worden. Ik was benieuwd of de koperen schroeven nog te zien waren. Na mijn laatste avontuur met de vorige koper had ik de boot met nog veel meer schroeven verstevigd, terwijl er eigenlijk gelijmd had moeten worden. De boot hing in de takels boven de kade en de Duitser liep rond de boot om hem verder te kunnen inspecteren. De aanslag van alg verborg alle koperen schroeven. Hij was overtuigd. Ik heb 's avonds toch maar weer een klein feestje gegeven.

Dick, een vaste klant van Bruintje Beer, had een gezellige avond gehad. Het was druk geweest en we dronken nog een borrel aan de toog in Bruintje Beer. Zijn nieuwe vriendin aan zag er mooi uit. Haar weelderige vormen kwamen goed tot uiting in de sensuele kleding die zij droeg. Dick lag in scheiding met zijn vrouw, met wie hij gelukkig geen kinderen had. Wel vond ik dat hij snel een nieuwe vriendin had gevonden. Yvonne, zo heette de prachtige vrouw, moest naar het toilet. Ik zag mijn kans schoon en vroeg Dick naar de reden van zijn snelle keuze. 'Yvonne heb ik vandaag voor het eerst ontmoet. Ik heb niets met haar en bovendien praat ze de hele avond al over jou. Ze is stapelgek van je', 'Is dat zo? Nou, dan heeft ze pech, want ik ga niet met haar naar het huis van mijn ouders. Daar pas ik voor.' Dick vroeg waarom ik geen eigen huis ging kopen, dan was ik van veel problemen verlost. Daar had ik nog niet over nagedacht. 'Mijn huis in de Ranonkelstraat staat te koop. Ik heb het zelf helemaal verbouwd, maar vanwege emotionele redenen willen zowel mijn toekomstige ex-vrouw als ik er niet meer blijven wonen. Als je wilt kun je het huis vannacht nog bezichtigen. Misschien wil Yvonne wel met je mee. Het huis staat toch leeg.'

De Ranonkelstraat ligt in een leuke buurt dicht bij het station. De huizen waren zogenoemde splitlevelwoningen; klein, met veel trappen, maar wel gezellig. ‘Wat zou de prijs moeten zijn?’ vroeg ik nieuwsgierig. ‘Iets meer dan waar je Bruin voor hebt gekocht’, zei Dick. ‘Als de bank akkoord gaat ben ik je man’, antwoordde ik overmoedig. ‘Dan kun je er vanavond al blijven slapen, want met die bank komt het wel goed.’ Een week later was alles rond met de bank. Ik had nu een café en een eigen huis met vriendin.

Frans de Rover had last van onwillige luchtwegen, een handicap waar hij bewonderenswaardig mee wist om te gaan. Klagen hoorde je hem nooit, hoewel het nuttigen van een enkel nootje of pindaatje door een allergie al fataal voor hem zou kunnen zijn. Frans, een van de meest spraakmakende figuren in Bruintje Beer, was altijd zeer goed gehumeurd, je kon wel zeggen dat alle dames bijzonder gecharmeerd waren op deze ras charmeur. Deze geweldige man werd al snel een van mijn betere vrienden. Frans handelde in porselein en leverde veel aan de landelijke horeca. Ook was Frans een echte sjacheraar, vooral antiek trok zijn aandacht, in alles wat hij daarvan tegenkwam, zag hij handel. Met een partner zaken doen, daar heb ik nooit in geloofd. ‘Samen goed is geen goed’, riep ik altijd. Door mijn omgang met Frenske moest ik mijn uitspraak herzien. Ik liep met Frans ons gebruikelijke rondje door de stad en we kwamen langs de aan het Noordhollandskanaal gelegen antiekzaak van Ben Henke terecht. Frans kocht wel eens handel bij Ben, die vervolgens het meteen doorverkocht. Voor de antiekzaak lagen schotten en spiegels, die van een antiek houten interieur van een Belgisch café afkomstig had kunnen zijn. We waren nieuwsgierig naar de herkomst en gingen naar binnen om het aan Ben te vragen. Onze belangstelling viel Ben op en hij kwam direct op ons af. ‘Hallo Wim, jij bent toch de eigenaar van Bruintje Beer? Nou, dan heb ik iets heel speciaals voor je. Een origineel interieur van een oud Belgisch café.’ Ben haalde de panelen uit elkaar, zodat we alles beter konden zien. Een prachtige grote vitrinekast

met aan de zijkant twee kleine vierkante vitrines en aan de achterkant geslepen spiegels, een lambrisering met veertien geslepen spiegels en prachtige mahoniehouten panelen kwamen tevoorschijn. Ik was onder de indruk. ‘Wat moet dit wel niet kosten?’ vroeg ik. Ben noemde een redelijk bedrag. Ik was zeer geïnteresseerd, maar het bedrag wat hij noemde had ik niet. Ook Frans kon het geld niet alleen ophoesten. Met. ‘Dan kopen jullie het toch samen’, probeerde Ben zijn handel toch aan ons te slijten. De oplossing kwam snel. Voor we het wisten hadden we de besloten vennootschap Ro-Ka, (Rover-Kaspers) opgericht.

We betaalden Ben contant met de door ons bij elkaar gespaarde briefjes van tien en vijftwintig. Maar bij het zien van zoveel papiergeld fronste Ben zijn al wat kalende voorhoofd. Dit kon hij nooit alléén tellen, dat zou erg lang duren. Zijn twee zoons werden erbij gehaald. Die moesten er stapeltjes van maken en toen kon Ben het geld eindelijk tellen. Hij knikte tevreden, wij ook. Ben kon toen nog niet vermoeden dat hij het interieur voor een habbekrats had verkocht. Wij waren tevreden en begonnen al snel woeste plannen te maken. ‘Dit mooie interieur zetten wij te koop in *Misset*, het vakblad voor de horeca’, stelde ik voor. ‘Wat zou een reële prijs kunnen zijn?’ vroeg Frans. Ik bedacht dat driemaal het aankoopbedrag de juiste prijs zou zijn. Frans vond dat de marge extreem hoog was, maar stemde toe. Een telefoontje naar het horecavakblad de *Misset* en de advertentie was gezet. We kregen door alle emotie wel trek in koffie en besloten die bij Polletje Dekker, die een kleine lunchroom boven een prachtig historisch pand op de Nieuwesloot in Alkmaar beheerde, te drinken. Daar zouden wij de verdere plannen beramen. Frans en mijn persoontje hadden dikke pret en dat wekte de nieuwsgierigheid van Polletje. Wij deden ons verhaal over de koop van het antieke kroeginterieur en legden haar uit hoe het eruit zag en wat en allemaal bij behoorde. Haar ogen begonnen te twinkelen en wij waren verrast door haar interesse. ‘Wat zou dat moeten kosten?’ vroeg Polletje, Wij noemden de prijs die wij in de advertentie hadden gezet. We

mochten de consumpties niet te betalen, Polletje wilde vrienden met ons worden.

Later in de middag kwam Polletje naar mijn huis in de Ranonkelstraat om de handel te bezichtigen. Zij reageerde enthousiast. ‘Dit is precies wat ik zoek, zij vervolgde, mijn schoonzoon Freek heeft een hotel in Zwitserland en wil voor de Hollandse skiërs in de kelder van het hotel een bar openen.’ Ze handelde accuraat, betaalde een borg en de koop leek gesloten.

Inmiddels was het vakblad waarin wij de advertentie hadden geplaatst verschenen. We werden overspoeld met telefoontjes. Er waren erbij die absoluut naar Alkmaar wilden komen, hoewel ze wisten dat het interieur in principe al verkocht was. Ook ene Henk en Miranda uit Groningen.

Een gloednieuwe Jaguar stopte op zaterdagochtend pal voor de deur van ‘Bruintje Beer’. Er stapte een slanke in bont gehulde prachtige vrouw uit, gevolgd door een eveneens *goodlooking* man. Dit moesten Henk en Miranda zijn. Zij waren het die het antieke café-interieur absoluut wilden bezichtigen. Henk had onder de rook van de ‘Martinitoren’ een gigantische grote boerderij gekocht en verbouwd tot restaurant. In het midden was een à la carte gedeelte ingericht waar wel 600 mensen konden zitten. Daaromheen had hij in de nisjes kleine themazaaltjes gemaakt; van een maankamer tot een oude boerderijkamer, van een Argentijnse kamer tot een Mexicaans terras, een Chinese pagode en een Japanse sushi bar: er was voor ieder wat wils. Er ontbrak alleen nog een echt oud Belgisch café en dit café interieur was nou precies wat zij zochten. Henk en Miranda wisten van de prijs in het vakblad, maar boden daar ruim overheen. Polletje had nog niet het totale bedrag betaald, dus wij dachten Polletje kennende, dat als wij een hoger bedrag aan haar boden, zij de koop als ongedaan zou beschouwen. We gingen terug naar Polletje en boden haar de behoorlijke winst als we het café-interieur terug konden kopen. Zij

weigerde resoluut en wilde absoluut, dat haar schoonzoon het te zien zou krijgen.

Twee maanden later stond Freek voor mijn deur in de Ranonkelstraat. Ik herkende hem meteen. Dit was de man die met zijn vorige vrouw Frida menig uurtje in de Grote Slok had doorgebracht, toen ik daar achter de bar stond. ‘Hé Wim, jij hier?’ vroeg hij verbaasd. ‘Wat kom jij hier doen?’ luidde de quasi nonchalante wedervraag. Want ik wist maar al te goed waar hij voor kwam. ‘Ik kom voor een antiek café-interieur dat bij jou in de kelder schijnt te staan.’ Ik had het interieur door elkaar neergezet, zodat het er onaantrekkelijk uitzag, al het mooi bewerkte hout omgedraaid en de spiegels waren dof geworden van de vochtige kelder. ‘Dit is ‘m dan. Een mooie toog, maar wel met veertien spiegels in de lambrisering. Er moet natuurlijk ook veel aan opgeknapt worden’, zei ik. ‘Veertien spiegels.’ Freek fronste zijn voorhoofd. ‘Dat zijn er veel. Zwitsers kijken niet graag in een spiegel.’ ‘Dat weet ik’, antwoordde ik in de hoop, dat hij direct van de koop zou afzien. Ook voegde ik er nog aan toe, dat het vervoer naar Zwitserland veel geld zou gaan kosten. En zou het interieur wel schadevrij overkomen?.

Ik vertelde over mijn neef Ben, hij was kroegbaas in Leiden, Hij had grote interesse in het pronkstuk. Ook over een moeilijke start, die Ben had doorgemaakt en dat juist dit antieke interieur mee zou kunnen helpen om zijn zeer penibele situatie te verbeteren. Het klonk als een smeekbede. Freek begreep mijn verhaal, zuchtte een keer diep en zag tot mijn grote opluchting af van de koop. De verkooptrucjes die ik van mijn vader geleerd had, kwamen mij nu goed van pas.

Ik belde Henk uit Groningen. Hij was buitengewoon verrast dat hij het interieur toch nog kon kopen. ‘Het is wel iets duurder geworden’, probeerde ik hem voorzichtig uit te leggen. ‘Het was namelijk een behoorlijk gevecht om het van Polletje weer los te

krijgen, maar uiteindelijk hebben we het voor veel geld terug kunnen kopen', fantaseerde ik. 'Geld is geen probleem', zei hij en dat klonk mij als muziek in de oren. 'Breng de spullen maar naar Groningen toe.' 'Dat kan niet voor die prijs, Henk. We hebben er de eerste keer een klein beetje aan verdiend en als we alles nu naar jullie moeten brengen blijft daar niet veel van over.' Hij hield echter voet bij stuk. 'Ik geef jullie duizend gulden boven op jullie prijs'.

We huurden een oude Ford Transit en Frans die in een Citroën reed, huurde een aanhangwagen. Op naar het noorden. Het waaide stevig die dag en de stuurspeling waar de Ford Transit om bekend stond, speelde mij danig parten. Het was een hele kunst om de auto op de weg te houden. Ook Frans had moeite zijn aanhangwagen op de weg te houden. Op een gegeven moment werd het te erg en we parkeerden onze auto's langs de kant van de weg. Frans stapte luid vloekend uit. 'Dit is geen doen. Die hoge aanhangwagen met dat zeildoek vangt te veel wind. Mijn auto gaat eerder achter dan vooruit. We halen het doek van de aanhanger af en als het gaat regenen hebben we pech.' Als een kermisstroet reden wij ergerlijk langzaam over de Afsluitdijk richting Groningen.

Eindelijk kwamen we op de plaats van bestemming. We reden over een lange oprijlaan naar de enorme grote boerderij. Henk stond op ons te wachten en leidde ons zijn restaurant binnen. Ik was onder de indruk van de schitterende ruimte. Zeshonderd stoelen in de zaal in het midden van de boerderij en daaromheen de ongeveer twintig prachtige themakamers. Ik zag een lege plek en begreep dat dit de plek was waar het Belgisch café moest komen te staan. Ons interieur leek er speciaal voor gemaakt te zijn en zou er naadloos in passen. 'Ik heb erop gerekend, dat jullie blijven slapen. Dan kan ik jullie de stad Groningen eens laten zien'.

Groningen is een studentenstad, er valt altijd iets te beleven. Er waren genoeg restaurants. De eetgelegenheid waar wij belandden

zag er gezellig en knus uit. Het eten was heerlijk en we praatten over allerlei bezigheden. Toch was ik een beetje nerveus, want hoe aardig Henk en zijn vriendin ook waren, ons geld hadden we nog steeds niet ontvangen. De wijn had rijkelijk gevloeid, het werd tijd om op te stappen. Het meisje, dat ons de hele avond netjes had bediend, presenteerde Henk de rekening. Terwijl onze tafelgenoot het geld uit zijn portemonnee haalde, deelde hij mee met ons ook nog af te willen rekenen. Hij toverde het afgesproken bedrag in briefjes van duizend tevoorschijn en deponeerde het pak geld voor onze neus op tafel. Ik wist mij even geen houding te geven en liet het geld nog even liggen. Ons dienstertje kwam weer aan tafel, keek onthutst naar de grote stapel geld en liet van schrik het dienblad met koffie, op de stapel duizendjes vallen.

Henk en Miranda woonden in een half verbouwde boerderij midden in Drenthe, niet zo gek ver rijden van Groningen. We zouden onderweg nog wat leuks te zien krijgen, beloofde Henk. We hielden stil voor een boerderij waar opvallend veel mooie auto's voor de deur stonden. Ook de ingang was een luxer dan je bij een agrarisch bedrijf zou verwachten. De rode buitenverlichting leek op die van de Rosse buurt in Amsterdam.

De bar was schitterend ingericht en er hingen overal televisieschermen waarop dames in een niet alledaagse houding te bewonderen waren. De boeren, die aan de bar zaten hadden dikke pret en het leek aan hun kleding, of zij zo van het land waren gekomen. De dames zagen er sexy uit, hun bedoelingen waren overduidelijk. Zo af en toe verdween er een kledingstuk van de boeren. We zagen dan witte lijven en goudgebruinde stevige armen. Dat was een lachwekkend gezicht. Als de boeren genoeg opgewarmd waren, vertrokken ze met een dame naar boven. Henk en Miranda waren hier meer geweest, dat was duidelijk. Frans en ik waren van de lange dag erg moe geworden en wilden maar één ding: naar bed.

Ofschoon de boerderij van Henk en Miranda nog maar half verbouwd was, zag hij er prachtig uit. Henk trakteerde ons nog op een goed glas wijn. ‘Zo, dat was een mooie dag’, concludeerde hij. Ik, wat beneveld door de vele drank van die dag, verontschuldigde me enigszins voor het feit, dat het café-interieur veel duurder was uitgevallen dan de advertentie in het vakblad aangaf. ‘Wim, als het twee keer zoveel als nu had gekost, was het ook gekocht.’ Ik duizelde. De hele dag had ik me in moeten houden omdat ik vond, dat ik behoorlijk in ons eigen voordeel had gejoek en nu vertelde Henk ons min of meer, dat zijn aankoop maar een schijntje was, van wat hij er voor had willen betalen. We wilden slapen.

De volgende ochtend werden wij gewekt door Miranda. Zij had een groot blad met diverse broodjes, vers jus, melk, koffie en thee voor ons meegenomen en vroeg of ze ook onze overhemden mocht strijken. We hadden het toch maar weer goed voor elkaar!

Frans en ik kregen de smaak te pakken en wilden nu België veroveren, op jacht naar handel. Onderweg hadden we veel pret, we kwamen de gekste handel tegen. ‘s Avonds namen we het liefst in een bruine kroeg een klein pilsje en vaak was het moeilijk daarna nog een hotel te vinden. Zo gebeurde het eens, dat we op een stretcher moesten slapen, dat was in een achterzaal van een staminee, waar we toevallig het laatste slokje van die dag hadden genomen. We vonden veel handel en de Transit werd al snel te klein.

Soms verkochten we midden in de nacht in een café op het Waagplein in Alkmaar gipsen beelden, antieke spiegels, prachtige klokken, Mariabeelden, theetafels en wat dies meer zij. Zo uit de auto vandaan. Gekke handel. Het kon niet op.

Tivoli, een houten cultuurtempel midden in de Domstad Utrecht, was te oud en onveilig geworden voor de evenementen. Het gebouw had zijn beste tijd gehad en moest worden gesloopt. Het

totale interieur zou geveild worden. Zo'n openbare verkoping had ik nog nooit meegemaakt, dus ik vond het reuze spannend toen Frans met het idee kwam om daar samen naar toe te gaan. De inboedel en aanverwante handel stonden overal in het grote gebouw uitgestald. Er waren grote kasten, die er gammel uitzagen, hotelzilver lag op tafels uitgestald en was te beschadigd om nog te kunnen gebruiken. Van veel van de kopjes, die naast het zilver lagen waren oortjes af en van veel borden ontbraken stukken porselein, de uitgestalde lampen waren kitsch en smerig. Als ik dit zelf te koop aan moest bieden, zou ik mij dood schamen. Ik kreeg het angstige vermoeden, dat we helemaal voor niets naar Utrecht waren gekomen.

Toch gaven wij de moed niet op en liepen verder het gebouw in. Na verloop van tijd kwamen we in een ruimte terecht waar veel eikenhouten bistrotafels stonden. Zij waren tachtig bij zestig centimeter, ideaal om er met twee personen aan te eten. Er stonden ongeveer honderd kavels, één kavel bestond uit vier tafels. Met onze vele contacten in de horeca zou dit mooie handel voor ons zijn. We rekenden uit hoeveel we per kavel zouden gaan bieden. De veiling begon een week later in de grote zaal van het theater. Er waren een paar honderd mensen aanwezig. Ik keek mijn ogen uit hoe fanatiek sommige mensen op de voor hun interessante handel boden. Het was druk. De veiling liep uit. Normaal geen probleem, maar ik moest 's avonds weer werken in Bruintje Beer, dus begon ik ongeduldig te worden. Eindelijk waren onze tafels aan de beurt. De eerste kavel van vier werd geveild. Frans stak zijn hand op, het bieden begon. 'Vijfentwintig, vijftig, vijfenzeventig, honderd.' Frans had zijn hand al laten zakken. 'Wat een gekken', mompelde hij nog zachtjes. Honderdvijfenzeventig, eenmaal, andermaal verkocht!', schreeuwde de veilingmeester. Bij de tweede kavel was het niet anders en de derde kavel bevestigde volgens Frans dat we hier onze tijd zaten te verdoen. De vierde kavel was aan de beurt. Ik vond het nog steeds spannend en had genoeg moed verzameld om ook eens mee te bieden. 'Vijfentwintig, vijftig, vijfenzeventig,

eenmaal, andermaal' ... Frans werd zenuwachtig en vroeg mij. 'Waar ben jij in godsnaam mee bezig?' Ik negeerde Frans en hield stoïcijns mijn vinger omhoog. 'Eenmaal, andermaal, verkocht!' Ik was mij er niet van bewust. Ik had de koop gedaan. 'Hoeveel kavels wilt u?' vroeg de veilingmeester mij. Nu stootte Frans mij hard in mijn milt. 'Allemaal, allemaal', stamelde hij. Mijn vinger stond nog omhoog. 'alle kavels?' zei ik. Het werd opmerkelijk stil in de zaal. De veilingmeester herhaalde: 'alle kavels?' 'Jazeker', zei ik. Met een harde klap op tafel was de koop geslecht. De veilingmeester ratelde nog wat huisregels door. De volgende zaak kwam aan bod.

Er ontstond geroezemoes in de zaal. Restaurateurs, die hun zinnen op vier of acht tafels hadden gezet, visten door onze inkoop achter het net. Een grote Utrechenaar ging voor onze tafel staan. 'Ken ik effe aag toafeltjes kopen?' Zijn zware stem klonk onheilspellend. 'Dan moet u ons morgen even bellen, want we weten nog niet wat de prijs van de tafels is', zei ik dapper'. 'Dus jollie zain hendeloaren?' 'Ja', zei ik. 'Da hek nies mee te moaken. Ik mot ach van die toafeltjes hebbe, anders zwoait er wa', bulderde de reus in onvervalst plat Utrechts. We probeerden geen aandacht meer aan de man te schenken, maar het onvermijdelijke was al gebeurd. Er kwamen meer gegadigden voor onze tafels. De opschudding die ontstond werd gelukkig in de kiem gesmoord door de veilingmeester, die de zaal tot stilte maande en daarna gewoon met de veiling doorging. We veegden de zweetdruppeltjes van ons voorhoofd. De druk was van de ketel. Het was laat geworden en we besloten naar huis te gaan. Maar eerst gingen we nog even naar onze pas verworven aanwinsten kijken. De eerste kavels die voor veel geld verkocht waren, zagen er goed uit, maar de tafels van de kavel waar ik op geboden had, zagen er niet netjes uit. De bladen waren beschadigd en de poten ontbraken bij sommige, bij één tafel was zelfs het blad helemaal wit geschilderd. We begrepen nu, dat andere bidders deze kavel niet wilden kopen. Van die vervelende Utrechenaar hebben we geen last meer gehad.

Frans wist een adres in Venlo. Han was een handelaar in horeca-interieurs. We gingen op pad met de Citroën van Frans, na een paar uur rijden stonden we voor de meubelfabriek van Han. Het was er muisstil en we vroegen ons af waar al het personeel was gebleven. Alle deuren waren gesloten. We besloten aan te bellen in de hoop, dat er toch nog iemand aanwezig zou zijn. Een werknemer deed open. ‘Wij komen voor Han.’ De man begon onbedaarlijk te lachen. ‘Han, hier nu aanwezig?, man, het is carnaval.’ Dat waren we even vergeten. ‘Han heeft gevraagd jullie naar de stad te brengen, daar heeft hij een snackbar en hij woont erboven.’ Het bord Venlo was vervangen door een kleurrijk bord met de naam Proeteldonk. De stadspoort was versierd met allerlei prullerige artikelen. Maar wat mij het meest deed verbazen waren de stadsbewoners. De huisarts liep er bij als matroos, de onderwijzer droeg een apenpak, wat hem overigens wel goed stond, en de bouwvakker was verkleed als notaris. Allemaal figuranten, die het drinken van heel veel alcohol tot cult hadden verheven. In de snackbar werden we hartelijk ontvangen door Anemieke, de vrouw van Han. Zij begeleidde ons naar boven, naar de huiskamer, waar we een bescheiden lunch aangeboden kregen, die uit vette, nauwelijks te verteren worsten bestond. Het zou een voorbode blijken van wat ons later nog te wachten stond. Annemiek verontschuldigde zich en ging de kamer uit. Even later kwam ze terug met twee boerenkielen. Of we die maar even aan wilden trekken, dan konden we daarmee de straat op, het Limburgse carnaval vieren. Frans werd een beetje pissig. Carnaval vieren?, dat was absoluut niet de bedoeling van ons bezoek. We waren voor Han gekomen om onze bistrotafels te verkopen, we hadden er niet voor niets een met ons meegenomen. Anemieke drong er toch op aan om de carnavalskleding aan te trekken en daarna de stad in te gaan. Daar zouden we Han ontmoeten.

In de stad keken we onze ogen uit, het was één groot feest en de carnavalsstoet was imponerend. Op een gegeven moment

ontdekten we onze Han boven op een grote praalwagen. Hij was verkleed als Napoleon en omringd door historische kanonnen en ander wapentuig. Han deed het voorkomen, alsof hij net een grote veldslag gewonnen had. ‘Hé Frenske, he Wemske, wat gezellig dat jullie er zijn. Ik kom er zo aan, dan gaan we wat drinken’, schreeuwde hij ons van boven toe. Dat drinken was nou het laatste waar we behoefte aan hadden. Maar het onvermijdelijke gebeurde toch en voor we het wisten stroomde het gerstenat rijkelijk door onze uitgedroogde kelen. We probeerden Han voorzichtig, maar met zekere drang ervan te overtuigen, dat we niet voor het carnaval, maar voor onze handel gekomen waren. Het hielp. Han wilde het door ons meegenomen tafeltje wel zien, al was het maar om wat aan onze gemoedstoestand te doen. Hij keurde quasi onverschillig het bistrotafeltje dat we op de achterbank van de auto hadden gelegd. ‘Dat ziet er goed uit’, zei hij. ‘We praten er morgen wel verder over. Maar eerst gaan we feestvieren.’ Ik dacht, dat ik met mijn horeca-ervaring wel wat gewend was, maar carnaval is een feest op zich. Al die dol geworden mensen, die hun opgekropte frustraties van een heel jaar er in een paar dagen helemaal uit gooien. Wat betreft het amoureuze gedrag van sommige, zag het eruit of menig huwelijk aan een zijden draadje hing. We moesten mee naar grote zalen, waar bier vloeide als de Niagarawatervallen en waar de muziek mij deed denken aan mijn kindertijd: aan de bezoeken aan de Efteling, waar je bij binnenkomst in een glazen kooi een orkest van verschillende aapjes aantrof, die na een kleine betaling in werking werden gesteld en dan een prachtige muziekshow gaven.

Uitgeput keerden we midden in de nacht terug in de snackbar. Anemieke zette koffie en we kregen weer van die vette worstenbroodjes. Ik verorberde ze met tegenzin, maar Anemieke tegenspreken was geen goed idee. We hadden onze tafels immers nog steeds niet verkocht. Slapen moesten we op de zolder, waar Anemieke twee bedden voor ons had opgemaakt. Ik kroop lichtelijk aangeschoten en bekaf onder de lakens, wenste Frans

weltherusten en viel in slaap. Frans kon geen slaap vatten, hij kreeg het benauwd en begon onraad te ruiken. Ik werd wakker van een enorm gepiep, gehijg en gekreun en zag Frans rechtop in zijn bed zitten. ‘Gaat het een beetje’, vroeg ik. ‘Er is hier iets niet in orde’, kreunde Frans. ‘Wil je het licht aandoen?’ Ik deed wat Frans vroeg en al snel zagen wij in een hoek van de zolder twee schattige jonge poesjes, die mij vanuit hun mandje verschrikt aanstaarden. Zij waren de oorzaak van Frans zijn benauwdheid. Frans, die de poesjes nu ook opgemerkt had, beet mij toe dat het vanwege zijn allergie onmogelijk voor hem was om hier langer te verblijven. Hij moest onmiddellijk de zolder af. Blijven overnachten was geen optie, maar terugrijden met zoveel drank op zou onverantwoordelijk zijn. Frans hield voet bij stuk. Hij moest en zou naar huis rijden. De rit duurde langer dan normaal. We reden met alle ramen open om fris te blijven en niet in slaap te vallen.

Het duurde een aantal dagen voordat we Han weer te pakken kregen. Uiteindelijk ontmoetten wij elkaar bij de cultuurtempel in Utrecht. Han was met chauffeur in een grote vrachtwagen gekomen. Eindelijk ontpopte hij zich als een serieuze koper en de koop was snel geregeld. Onze vastberadenheid had weer eens gezegevierd. We hadden een mooie winst gemaakt.

De volgende ochtend hadden Frans en ik vroeg in Bruintje Beer afgesproken om de financiële zaken te regelen en van een welverdiende lunch te genieten. Ik pakte de Telegraaf. Ik schrok, mijn ogen werden getrokken naar een grote foto van Tivoli, de cultuurtempel, waar wij de vorige dag nog geweest waren. Het gebouw had in lichterlaaie gestaan en het was volledig afgebrand. De brandweer had niets van het pand kunnen redden. Bekend was, dat de jeugd van Utrecht er een jongerencentrum van zou willen maken. Omdat de plannen door de gemeente waren afgekeurd, zouden de jeugdige vandalen gedacht kunnen hebben: wij niet, dan niemand. We hadden voor de tweede keer mazzel, onze tafels hadden er na de veiling zeker zes weken onverzekerd gestaan.

Zondagmiddag wandelen, even weg van de stress van de drukke zaterdagavond en ontsnappen uit de verstikkende smerige sigarettenrook. Buitenlucht, heerlijk. Een frisse wind is een voortreffelijk medicijn tegen de kater. Ik liep van mijn huis naar Bruintje Beer. Wence de barkeeper, had dienst. ‘Kun je een cappuccino maken, Wence? ‘Natuurlijk, Wim wil je er zelf ook een’. Wence probeerde mij vaak te imiteren. Als ik zelf achter de bar aan het werk was en iemand een biertje bestelde, maakte ik vaak grapjes. Een klant die bij mij een biertje bestelde, beantwoordde ik met ‘Natuurlijk, wil je er zelf ook een?’ De meeste klanten vonden dat wel leuk en daardoor mocht ik vaak zelf ook een biertje nemen, vandaar die zondagochtend kater. Destijds, toen ik in Hoorn in café Bruin werkte en Rob, een collega, hetzelfde grapje uit wilde halen, liep dat verkeerd af. Er zat een grote man aan de bar die bij Rob een biertje bestelde. ‘Moet je zelf niets’, zei Rob. De man keek een beetje vreemd naar Rob die het grapje stoïcijns herhaalde. De man stond op van zijn kruk, boog zich voorover en zei dreigend ‘Wat mot je van me, kom eens hier jochie.’ Rob liep op de man af, maar stond nog wel achter de bar. Dat was voor de man totaal geen belemmering om Rob bij zijn kraag te pakken en naar zich toe te trekken. Rob, totaal overrompeld door deze actie, kon geen kant meer op. ‘Wil jij wat van mij krijgen, jochie nou dat ken?’ Rob vloog door de lucht en moest de landing bekopen met een fikse bloedneus en een blauw oog. De bruit lachte triomfantelijk, ging weer zitten en bood mij een biertje aan. Arme Rob.

Angela, zat altijd rustig in een hoekje van Bruin van haar kopje thee te genieten. Angela zei nooit veel, ze was verlegen en een echte vriend had zij nog niet gehad, maar dat zou snel veranderen. De zondagse rust wreed verstoord door onheilspellend motorgebulder. Er stonden ineens zo’n twintig ronkende motoren voor Bruintje Beer. De berijders zagen er woest uit. Ze droegen

spijkerjacks met doodshoofden en Engelse teksten, die niet veel goeds voorspelden. De deur van Bruin ging bruusk open. Onze verlegen Angela, met motorjack, donkere zonnebril en grote tattoo op haar arm, stapte stralend op mij af. ‘Ik heb nieuwe vrienden in Amsterdam gemaakt en ze voor je meegenomen. We willen wat eten en drinken.’ Voor ik haar kon antwoorden stond het hele café vol Hells Angels. Ik stond paf. ‘Waar is het schijthuis?’ vroeg een zwaar bebaarde robuuste man. Hij had lange, grijze haren en armen als staalkabels. Ik had het gevoel dat hij ongeveer een meter breed was. Ik moest recht omhoog kijken om hem in de ogen te kunnen kijken en antwoord te kunnen geven. ‘Achter in de hoek meneer, net even voor de flipperkast.’ Ik probeerde zo beschaafd mogelijk te antwoorden, dat zou misschien wat afschrikken. Hij liet een harde scheet en even dacht ik flauw te vallen van de enorme stank, die hij produceerde. ‘Dan ga ik daar maar eens even lekker zitten.’ Wence bleef bewonderenswaardig rustig, maar ik dacht, dat mijn laatste uurtje geslagen had. ‘Het is gezellig bij je.’ Angela kwam naast mij staan en vertelde, dat ze verkering had gekregen met een van de jongens. Ze dacht, dat het een leuk idee was hem en zijn vrienden kennis te laten maken met Bruintje Beer. Wat moest ik zeggen?. De boel zou makkelijk uit de hand kunnen lopen en wat moest ik dan beginnen tegen deze heren?. De motorrijders gingen met hun enorme billen boven op de tafels zitten, hun benen op de stoelen. Het meubilair werd door elkaar gegooid en als er een glas of kopje op de grond viel schopten ze dat onder tafel. Ik werd inwendig kwaad, maar durfde niet in te grijpen. Wence had dat in de gaten en kwam op me af. Hij adviseerde mij, om rottigheid te voorkomen, naar de naastgelegen bistro ‘t Stokpaardje te gaan en daar te wachten tot de heren waren vertrokken. ‘t Stokpaardje en Bruin deelden de keuken. Deze bevond zich in het midden van de twee bedrijven. Ik ging er tussen de motorrijders door naartoe. Zelden in mijn leven heb ik mij zo ongemakkelijk gevoeld. Uren later hoorde ik aan het geronk van motoren, de mannen vertrokken. Voorzichtig ging ik naar achteren de keuken in en probeerde de deur die achter in het café uitkwam te openen. Dit viel niet mee,

toen ik wat meer kracht op de deur uitoefende bemerkte ik dat de achterkant van de flipperkast tegen de deur aangeklemd was. Na wat gerommel kon ik er langs en zag de eerste puinhopen die de heren hadden achtergelaten: De hele zaak was versierd met toiletpapier. Op de grond lagen glas, asbakken en etensresten. Wence zat op een barkruk met zijn hoofd voorovergebogen tussen zijn handen. ‘Tjonge jonge, dat was me wat’, mompelde hij. ‘Maar ze wel hebben alles keurig betaald’, zei hij vol trots. Angela hebben we nooit meer gezien.

Zaterdagavond. Het was druk en gezellig. Het Nederlands Elftal had met 2-1 op Wembley van de Engelsen gewonnen. Hugo Hovenkamp van AZ had een prachtige voorzet gegeven en AZ-ter Jan Peters, had daaruit gescoord. Een gedeelte van de Alkmaarse jeugd was naar Engeland meegereisd en op de terugreis met de supporters bus voor het AZ-terrein afgezet. Vandaar moesten zij teruglopen naar de stad en passeerden daarbij Bruintje Beer.

Een van de fans moest nodig naar het toilet en besloot dat in Bruintje Beer te doen. Binnen vond hij het wel gezellig, Hij nodigde zijn maten uit om ook naar binnen te komen. Achter in de zaak gingen zij aan de stamtafel zitten. De jongens, nog vol van de overwinning, sloegen met hun platte handen hard op de houten tafel en scandeerden onophoudelijk de naam van Hugo Hovenkamp en Jan Peters. Mijn vaste bezoekers ergerden zich mateloos aan dit gedrag en het duurde niet lang of ik begaf me tussen de groep en vroeg of het wat rustiger kon. ‘Met jou hebben we niets te maken’, kreeg ik te horen en weer scandeerden ze de namen van hun favorieten door het café, mij brutaal en uitdagend aankijkend. Oké, dan moet het maar gebeuren bedacht ik snel. Ik sprong als een aangeschoten ijsbeer op de fans af en pakte er een paar bij hun revers. In snel tempo werkte ik het hele clubje de deur uit. Hoe ik dit zo snel voor elkaar heb gekregen is mij nog steeds een raadsel. Enkele van de jongens en meisjes, die twee minuten ervoor nog zo’n grote bek tegen mij hadden, stonden op de stoep

van de tegenover Bruin gelegen bloemenzaak Clematis. Een van de meisjes maakte aanstalten om Bruin weer binnen te gaan. Ik liep op haar af en vroeg wat de bedoeling was. ‘De jongens hebben nog wat jassen laten liggen. Mag ik die alstublieft ophalen?’ ‘Natuurlijk’, antwoordde ik opgelucht.

‘Waar is die kolere vent met z’n grote rotkop? Waar is die mislukte Bromsnor? We zullen hem leren om onze kinderen deze rot zaak uit te zetten.’ Een handvol beledigde vaders kwam revanche halen. Gijs, een barkeeper met een Indonesische achtergrond, hij was nog niet zo lang voor mij aan het werk, had dienst. Hij schrok zich rot en bevond zich liever onder dan achter de bar, maar bleef rustig. Er ontstond een zenuwachtig Indonesisch grijnsje op zijn bruin getinte gelaat. Hier probeerde hij zijn angst mee te verbergen. Een van de vaders stond met een groot slagmes in de rondte te zwaaien en bulderde: ‘Ik hak zijn kop eraf, kom op met die vent’. Een van de aanwezige gasten reageerde alert. Hij ging in een karate houding voor een van de vaders staan. ‘Als jullie mijn vriend moeten hebben, moeten jullie eerst langs mij zien te komen.’ Kees Wortel, dagelijkse gast en leraar op een ambachtsschool, hij was gewend met kinderen om te gaan, die niet altijd even makkelijk waren. ‘Wat mot jij’, was het antwoord van de boze vader. Hij keek recht en woest in de donkere ogen van Kees. De man veerde op. ‘Kees, man, van jou heb ik vroeger nog les gehad. Jij bent mijn vriend, jou zal ik niets doen.’ ‘Jij doet Willem ook niets’, zei Kees zelfverzekerd. ‘Trouwens, hij heeft een vrije dag, dus jullie komen voor niets.’ Er was nog even een merkbare spanning, maar al gauw dropen de voetbalvaders af. Gijs belde mij een dag later op en vertelde het hele verhaal. Ik had het gevoel dat ik aan de dood was ontsnapt en dat Kees Wortel mijn leven had gered. Maar mijn angst was nog lang niet weggenomen. Vandaar dat ik een dag later mijn haar millimeterde, mijn snor eraf schoor en elke dag onder de zonnebank ging liggen. Ik moest onherkenbaar worden.

Ik was drie jaar in Bruintje Beer aan het ploeteren. Een uitdaging was het niet meer, druk was het er nog wel. Vooral de muziekavonden. Hoeveel gasten zo'n avond bezochten? Daar had ik geen idee van, dat zou ik wel eens willen uitzoeken. BB Martin, Willem Lichthart, Ben de Bruin, Kees Wortel en Chris Wring speelden de sterren van de hemel. Er kon werkelijk niemand meer in het stampvolle café, ik zag het roodfluwelen gordijn opvallend veel bewegen, zonder dat iemand erdoor naar binnenkwam. Dat wekte mijn nieuwsgierigheid. Ik ging door de achterdeur naar buiten en verschanste mij in het portiek van de bloemenzaak Clematis, recht tegenover Bruintje Beer. Voor de kroeg stond een grote groep mensen, die niet naar binnen konden. Ik hoorde ze zeggen, dat Bruin weer eens overvol zat en dat ze ergens anders naar toe zouden gaan. Met lede ogen zag ik ze weggaan. Dit kon natuurlijk niet. Ik nam een beslissing: er moest een grotere zaal voor de optredens komen, ik moest uitbreiden. Herman, een zeer trouwe stamgast, had daar wel oren naar. Muziek was zijn grote passie, maar in Bruin miste hij de dansvloer. Als Herman begon met dansen was hij net een balletdanser, achterna gezeten door een hongerige Grizzly beer. Een zaal met een grote dansvloer zou hem wel aanstaan. Ik was verbaasd door Hermans enthousiasme, doorgaans was Herman normaal nogal conservatief.

Het was ruim na twee uur, Bruintje Beer was gesloten. Met nog wat gasten zat ik wat na te praten. Er werd op de voordeur geklopt, nog meer mensen, die midden in de nacht nog gezellig wat na willen drinken, dacht ik. Het bleek de politie te zijn. Er volgde een fikse bekeuring. Bruintje Beer moest een maand lang om twaalf uur 's nachts dicht. Het deed pijn, elke dag rond kwart voor twaalf mijn gasten naar elders te zien vertrekken. Herman, bleef elke dag trouw op mij wachten tot ik de boel had opgeruimd en de kassa had afgesloten. 'We gaan naar café de Stapper, dan trakteer ik op een borrel', bood Herman aan. In de Stapper was het oergezellig. De eigenaren, Jaap en Marcel, stonden glunderend achter de bar.

Zij wisten niet wat hun overkwam en profiteerden optimaal van mijn gedwongen sluiting.

Eind 1979, Ik was net negen en twintig geworden. Guus Schouten, een voormalig politieagent uit Amsterdam kwam Bruin binnen. Een stoere, maar eigenzinnige man. Hij oogde nors en streng en was altijd onberispelijk gekleed. Guus was de eigenaar van café Nr. 1, aan de poort van de Stad, het begin van het Ritsevoort. Ik was verbaasd, want ik had Guus nog nooit in mijn café gezien. De aap kwam snel uit de mouw. ‘Hoe gaat het met je’, vroeg hij. ‘Het is altijd erg druk in je tentje. Het wordt tijd dat je gaat uitbreiden. Is het niet wat dat je mijn gaat café overnemen’, luidde de klinkklare tekst. Ik was verbaasd. Guus was een van de velen die ervan overtuigd waren dat, toen ik Bruintje Beer overnam, het absoluut niet zou redden en nu bood juist deze man zijn eigen café aan. Het café kende ik goed, want al in mijn vroege jeugd biljartte ik er met mijn vader. Het was een mooi pand, met een grote boven verdieping, die ik zou kunnen verhuren. Al snel maakte ik een afspraak en stond ik in Guus zijn huiskamer. Hij vertelde enthousiast over alle mogelijkheden van het pand, hij wilde er graaf vanaf, dat voelde ik wel. Ik hoorde hem aan en liet het rustig op me inwerken.

Diezelfde week kreeg ik bezoek van een voor mij wild vreemde man, gevolgd door buurman Kees Kast van het iets verder gelegen gelijknamige café. Kees was een liefhebber van het sterke spirituele, dat was hem goed aan te zien. Verbazing alom, ook Kees wilde zijn zaak aan mij verkopen. Een dag later stond ik bij Kees Kast in de huiskamer en hoorde nu van Kees over de vele geweldige mogelijkheden van zijn prachtige pand.

Het perceel van Kees was veel groter dan dat van Guus. Bovendien was er achter de zaak nog een grote tuin. In het belendende pand zat het Alkmaars Weekblad, dat de huur opgezegd had. Ik vond de hele situatie komisch. Ik was nieuwsgierig of de twee uitbaters

van elkaar wisten van het feit, dat ze allebei hun bedrijf gelijktijdig aan mij te koop aangeboden hadden.

Guus kwam met een horecamakelaar uit Amsterdam aanzetten, van dit heerschap kreeg ik al snel de kriebels. De monotone toon waarop hij zijn verkoop verhaal vertelde, bezorgde mij kippenvel. Hij spiegelde mij voor, dat ik snel schatrijk zou worden, dat het pand in de allerbeste staat was, maar alleen wel een likje verf kon gebruiken. Het geheel moest een klein fortuin kosten. Ik was blij dat ik na een uurtje weer buiten stond. Nee, hier zou ik van afzien, dat luchtte lekker op.

Nu moest ik op een nette manier ook nog van Kees Kast af te zien komen. Er werd een afspraak gemaakt met makelaar Arie Dekker. Ik stapte het café van Kees Kast binnen, een echte ouderwetse pijpenla met linksvoor, een ronde tafel, dan een halfronde langgerekte bar met achterin een biljart. Naast het biljart stond een groot aquarium met prachtige tropische vissen. Achter in de zaak de toiletten en een kleine keuken. Tussen de bar en het biljart stond een grote ronde grenen tafel. Daar zat Arie Dekker, Arie leek wel een beetje op Lambiek uit de strip van Suske en Wiske. Ik keek naar Arie en herkende in hem de man die Kees had vergezeld bij zijn bezoek een week eerder aan Bruintje Beer. Arie was onberispelijk gekleed in een grijs maatpak dat als gegoten om zijn ietwat corpulente lijf zat. Voor hem stond een glas met jonge jenever, waar hij net een slokje uit had genomen. Ik zag dat hij met zijn voeten, nerveus onder de tafel te draaien. Ik stapte op hem af, gaf hem een hand en ging naast hem zitten. ‘Zo knaapje, dus jij wilt deze zaak kopen?’. ‘Wat ben je er eigenlijk mee van plan?’. Ik herinnerde mij de gesprekken, die ik samen met Herman voerde over mijn droom. ‘Een muziek- annex eetcafé’, floepte ik eruit. Vervolgens ratelde ik, als in trance, aan een stuk door. Ik vertelde Arie van mijn bezoeken aan Amsterdam, waar ik onder de indruk was van Frascati. Een locatie waar je lekker kon eten, waar in de naastgelegen theaterzaal levende muziek ten gehore werd gebracht

of cabaret werd gespeeld. Er was een ruim cafégedeelte, dat was een populaire ontmoetingsplaats, waar iedereen kwam. Ik vertelde Arie dat ik in Frascati Pim de la Parra, toentertijd een bekend cineast, was tegengekomen, evenals Harry Mulisch en andere beroemdheden. ‘Nooit van gehoord, dat soort mensen woont niet in Alkmaar.’ Arie probeerde met deze taal mijn plannen te ondermijnen. ‘Dat klopt’, zei ik. ‘Maar dit jaar is theater de Vest in Alkmaar geopend en voor of na de voorstelling zullen de artiesten wat willen eten en drinken. Andere gasten zullen het leuk vinden om tussen bekende Nederlanders te verkeren en dan zal het snel druk worden.’

Arie keek mij recht in de ogen. Ik voelde me groeien. Te verliezen had ik immers niets. Ik vertelde Arie een paar, voor mij niet te verwezenlijken dromen, dacht ik. ‘Zo, dat zijn mooie plannen, je hebt er goed over nagedacht.’ Arie nam een teug van zijn jenever en wachtte op mijn antwoord. Ik dacht na. Wat zou deze man voor mij kunnen betekenen?, hij zou toch wel voldoende over mij geïnformeerd zijn?. Deze zakenman zou zeker niet over een nacht ijs gaan. Ik begon mijn betoog. ‘Alkmaar is op horecagebied een dooie stad, maar met het theater waar achthonderd mensen in kunnen, zal er meer leven in de stad komen. De jeugd gaat nu in Amsterdam en vooral in Bergen uit. De Vest en mijn nieuwe onderneming kunnen in de toekomst dit beeld veranderen.’ Ik vertelde Arie, dat ik na mijn nachtelijk werk in Bruin op de fiets naar de Bergerweg was gereden, de weg die naar Bergen voert. Halverwege deze weg was ik gestopt, plantte mijn fiets aan de kant en telde de klanten die mij van Brintje Beer bekend waren. Dat waren er schrikbarend veel. Allemaal Alkmaarders, die hun vertier in Bergen gezocht hadden. Arie veerde op. Zo veel huiswerk van mijn kant, dat had hij niet verwacht. ‘Je hebt prima ideeën, dit pand is gemaakt voor een ondernemers zoals jij.’ Arie pakte zijn aktetas en haalde daar enkele paperassen uit. ‘Kijk, dit is de prijs van het pand. *Goodwill* en inventaris kosten je niet veel, doe de kosten koper erbij, dan ben je een klein kapitaaltje armer. Van mij kan je de helft lenen en de andere helft leent de bank je wel.

Bierbrouwerij Bavaria zal hiervoor wel borg willen staan.’ Tien minuten later liep ik versuft over straat. De getallen duizelden in mijn hoofd, maar ik besepte dat ik mij niet gemakkelijk terug kon trekken. Dat zou onbeschoft zijn jegens Arie. Ik moest aan de slag. Uit beleefdheid maakte ik een afspraak in Bruintje Beer met Joost Swinkels, directeur van Bavaria. ‘Doe mij maar een Bavaria en neem er zelf ook een.’ Het was elf uur in de ochtend, maar ik liet me niet kennen. Het zou vast een kort gesprek worden, want ik was ervan overtuigd dat ik de rest van het benodigde geld nooit van Bavaria zou kunnen los peuteren. Joost had de papieren bij zich, waar het bierverbruik van Bruintje Beer in opgeschreven stond. Hij keek om zich heen en vroeg zich waarschijnlijk af hoe het mogelijk was, dat in zo’n kleine ruimte zoveel vaten bier werden omgezet. ‘Het gaat goed met je? waarom zou je aan zo’n groot avontuur beginnen.’ Ik vertelde Joost hetzelfde inspirerende verhaal, dat ik Arie Dekker ook verteld had. Joost was om.

Het was 1 januari 1980. Bij notaris Jaap de Bruin te Alkmaar, werd het koopcontract getekend. Dat was nog even spannend. Kees Kast was er wel, maar zijn vrouw niet en op haar naam stonden alle papieren. Gelukkig kwam zij na een minuutje of twintig binnen. Een half uur later had ik drie panden en twee cafés in mijn bezit, én een enorme schuld.

Ik was een paar keer naar Parijs geweest. Om te kijken in populaire, internationale restaurants, als La Coupole en Flo, waar men regelmatig zeshonderd couverts per avond uitserveerde. Deze prachtige bedrijven wilde ik nog een keertje bezoeken om nog meer inspiratie op te doen voor mijn nieuw te beginnen horecabolwerk.

Frans de Rover hoorde van mijn nieuwe onderneming en dat ik naar Frankrijk geweest was om ideeën voor de inrichting op te doen. Frans had een complete inrichting van Petite Soeurs de Saint

Joseph, een oud nonnenklooster uit Frankrijk gekocht. Hij hielp mij, ik mocht het voor inkoopprijs van hem overnemen.

Karel een notoire duivenmelker uit de stad, oud lid van de groene baretten uit het leger, woonde niet ver van mijn ouderlijk huis. Ik kon het goed met hem vinden. Ik liet zijn hond uit, waste zijn auto en verschoonde zijn duivenhok. Zo verdiende ik een klein zakcentje. Karel was architect. Het leek een prima plan om samen met hem plannen te maken, voor mijn nieuw te beginnen bedrijf. Ik liet hem Frascati in Amsterdam zien. Ook de foto's, die ik in Parijs van de grand cafés had gemaakt. Natuurlijk wilde ik geen duplicaat realiseren van wat ik gezien had, maar ze gaven Karel en mij veel inspiratie en nieuwe ideeën.

Het gerucht, dat ik als eigenaar van Bruin het café van Kees Kast ging verbouwen, verspreidde zich als een lopend vuurtje door de buurt. Velen waren in rep en roer, de overbuurman vertelde zelfs, dat de duivel het pand zou gaan betreden. De buurtvereniging hield spoedberaad in 't Stokpaardje, nota bene het restaurant van mijn vriend Ferry Kenter. Omwonenden vreesden ernstige overlast, van wat zij noemden 'een jongerenkroeg.' Na de vergadering, vroegen zij een gesprek aan met het college van Burgemeester en Wethouders. Ik trok me er niets van aan. Met Bruintje Beer had ik nog nooit voor overlast gezorgd, dus waarom zou dat nu wel het geval zijn. Ik ging stug door met mijn verbouwingsplannen.

Karel wilde het interieur van Frans de Rover, het voormalige nonnenklooster nader bekijken. Deze stond in een grote loods, bij buurtsuper Ranzijn te Heiloo. De grote schotten die als kamerscherm tussen de bedden gediend moesten hebben zouden tegen het plafond kunnen, van de linnenkasten zouden we de lambrisering maken, de nachtkastjes pasten uitstekend achter de bar als schuifkasten en een oude communiebank, die ik ooit had weggehaald bij een sloper, zou als bar dienen. En dan had ik nog een mooi, uit Griekenland afkomstig, rood marmeren bar blad en

prachtige witte, op grote peren lijkende antieke lampen, afkomstig uit een kerk, waarvan ik ook de voordeur gekocht had. Dat zou de voordeur van het café worden. Vervolgens nog een witmarmeren vloer. Ik zag het café al helemaal voor mij.

Aannemer werd, “De Nijs” uit Castricum, een goed bekend staand en solide bedrijf. Het pand bestond uit twee delen, daar wilde ik een geheel van maken. Toen de binnenmuren eruit gesloopt waren en ik de enorme ruimte zag waar het grandcafé moest komen, vroeg ik me af, waar ik aan begonnen was. Het was maar goed, dat het werk in Bruintje Beer mij voldoende afleiding bood, zodat ik er niet de hele dag aan hoefde te denken.

Het eerste probleem diende zich aan: de gemeente. Nijvere ambtenaren meenden dat ik een vergunning nodig had voor deze nogal ingrijpende verbouwing. Karel was het daar niet mee eens, het betrof immers een interne verbouwing. De dienstdoende ambtenaren hielden voet bij stuk. Ik was eigenwijs en zonder vergunning liet ik de verbouwing gewoon doorgaan. Lakens tegen de voorruiten, maakte dat niemand naar binnen kon kijken. Toch raakte ik van al dit vervelende gedoe behoorlijk nerveus. Ook kreeg ik het vermoeden, dat we het budget snel zouden overschrijden. ‘Je hebt ontspanning nodig Willem’, Karel de architect stond achter mij. Ik weet wat leuks’, vanavond gaan we naar Zandvoort, naar het casino?’. Naar het casino?. Ik vond het geen goed idee. Ik kwam geld te kort voor de verbouwing en dan geld in het casino verspelen?, dat ging er bij mij niet in. Toch liet ik mij overhalen.

Het casino lag midden in het centrum van Zandvoort, ik had de indruk een luxe hotel te betreden. We liepen over dikke rode lopers naar de zalen toe. Veel lui waren gekleed alsof het een gala betrof. ‘Eerst gaan we ons geld wisselen, daarna zal ik je uitleggen hoe je hier miljonair kunt worden’, sprak Karel vol vertrouwen. Ik bemerkte dat hij duidelijk in zijn sas was. Karel voelde zich hier

als een vis in het water. Ik wisselde een briefje van honderd bij de kassa in voor twintig fiches, die elk vijf gulden waard waren. ‘Ga hier maar spelen’. Karel vertelde mij als een ware *professional* de spelregels van het roulettespel. Daarna vertrok hij naar een andere tafel. Ik begreep nog niet veel van het spel. Ik imiteerde de inzetten van een mooie struise dame, die met een uitnodigend diep décolleté, pal naast mij had plaatsgenomen. Ik vond haar spannende inkijk interessanter dan het gokspelletje. In mijn fantasie was ik een wandeling op het nudisten strand van Bergen aan Zee met haar aan het maken. Daardoor dwaalden mijn gedachten af en kon ik mij niet meer op het spel concentreren. Een in een gitzwart pak gestoken croupier sprak mij op luide toon en bestraffend aan. ‘Wilt u de gewonnen fiches wel van het speelveld afhalen.’ Ik schrok met rot en begreep niet wat hij bedoelde. De mooie vrouw naast mij had in de gaten had hoe ongemakkelijk ik me voelde, zij pakte de stapel fiches van de speeltafel af en schoof die door naar mij. ‘Dit heb je gewonnen, je moet wel opletten hoor sufferd’. Ik voelde me zeer ongelukkig en probeerde haar aan te kijken maar mijn hormonen waren nog steeds niet afgekoeld, ik kon mijn ogen maar niet van haar décolleté afhouden en haar borsten leken er uit te willen kruipen. Ik hoopte dat zij dit niet in de gaten had. ‘U kunt weer inzetten’, de croupier was onverbiddelijk. Even later klonk ‘*rien ne va plus.*’ Nu kon er niet meer ingezet worden. Het piepkleine balletje deed zijn ronde. De vrouw naast mij had in de gaten dat ik haar inzetten kopieerde. Ze lachte zwoel naar mij en gaf een knipoog. Het geluk bleek aan onze kant.

Wim kwam aan onze tafel staan. ‘We gaan hier weg’, klonk het met een duidelijk andere klank in zijn stem dan een uurtje eerder. ‘Helemaal niet ik vermaak me prima en heb nog vijftien fiches over’. De vrouw naast mij bevestigde dat ten volle. Toen Wim over mijn schouder naar mijn medespeelster keek, werd hij geconfronteerd met haar décolleté, toen begreep hij, dat ik het erg naar mijn zin moest hebben. ‘Waarom kom je hier staan Wim’. ‘Ik

heb al mijn geld verspeeld, daar ben ik goed ziek van', klonk het sip. 'Van die honderd gulden lig jij niet wakker', zei ik. 'Nee, niet van honderd gulden, ik heb veel meer verspeeld.' 'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ik'. 'Toen ik op weg was om jou in Alkmaar op te halen, moest ik de kassa opmaken van de dierenwinkel, die mijn vrouw beheerd. Daar is niets meer van over.' 'Hoe heb je dat nou kunnen doen?' stamelde ik verontwaardigd. Wim stond erbij als een schooljochie dat net zijn rapport met niet al te beste cijfers aan zijn strenge vader had laten zien. 'Kom, laten we maar gaan', probeerde de geïrriteerde Wim weer. 'Nee, ik ga door tot al mijn fiches op zijn.' Ik pakte vijf fiches van vijf en zette die in op vierentwintig. Mijn tafeldame keek verbaasd naar mijn nieuwe tactiek en imiteerde nu plotseling mijn inzet. '*Rien ne va plus.*' Het balletje begon te hobbelen en maakte een hard knarsend geluid. Ik was bang dat hij uit de bak zou springen, de croupier had hem wel erg hard in de tegenovergestelde richting van de draaitafel gegooid. Maar hij bleef in het spel. Er kwam langzaam structuur in het rollen van het balletje, alle spelers bogen zich voorover om goed te kunnen zien waar het balletje uiteindelijk zou belanden. Ik was jaloers op de man die recht tegenover mijn tafeldame met het erotisch niet te evenaren décolleté zat. Mijn tafeldame richtte zich plots op en draaide zich in mijn richting. Voor ik het wist zat mijn neus midden tussen haar enorme borstpartij. 'Je bent mijn geluks engel. Ik hou van je.' Ik kon haar nauwelijks verstaan, de doordringende zoete geur van haar borsten bedwelmdde mij, ik snakte naar frisse lucht. 'Wat wordt het volgende nummer', vroeg de diva. Ik probeerde mij te bevrijden uit haar décolleté, snoof wat verse lucht op en zette vijf fiches in op tien. Een minuut later was ik twee keer negenhonderd gulden rijker. Karel keek stomverbaasd toe, naar zoveel geluk. 'Hoe flik je dit', 'Ik krijg getallen zomaar ingegeven en dan zet ik in', loog ik.

'Kun je mij wat geld lenen', vroeg Karel, 'dan ga ik mijn verloren geld terug winnen'. We besloten om samen te spelen. Voor ik het wist hadden we mijn eerder gewonnen geld, verloren. Tijd om weg te gaan. Ik groette de mooie vrouw en we verlieten de speeltafel.

Karel liep voor me uit naar de uitgang. Ik haalde zesendertig fiches van vijf gulden uit mijn zak. Ik begreep, dat als je in het casino wil winnen, dat alleen maar gaat als je op het juiste moment stopt.

Ik had nog steeds geen bouwvergunning. De gemeente liet niets van zich horen. Wel kwamen er af en toe ambtenaren van bouwen en woningtoezicht en de brandweer af en toe poolshoogte nemen. Dit had als voordeel, dat bij toezegging van de eventuele bouwvergunning, ik in elk geval met hun, geen problemen zou krijgen.

Er kwam een interview met een journalist van de Alkmaarse krant, Peter Schmaal. Peter is een levenslustig type, was altijd getooid met zijn eeuwige sjaggie in de mond. Ook het liefst nog met een jonge borrel in de hand. Hij was begenadigd met een bijzonder giftige pen. ‘Wat ben je van plan met dat grote pand?’ vroeg hij met een wat cynische ondertoon. Ik vertelde over mijn plannen. Peter was verrast. Over de naam van het grand café hulde ik me nog in stilzwijgen. Peter drong aan. ‘Peter’, zei ik, ‘die naam kan ik je echt nog niet vertellen. Ik heb zelfs nog geen bouwvergunning. Als we de naam openbaar maken, ben jij de eerste die het hoort.’ ‘Ik wilde er juist deze week een groot artikel aan wijden, maar dan moet ik wel een titel hebben.’ ‘Oké’, vervolgde ik. ‘Je kent de perikelen rond theater De Vest? Er zijn daar heel wat aanloopproblemen en daar ga ik gebruik van maken. Geen dure kaartjes en geen vervelende eisen om aan de toegangskarten te komen. Ik zal ervoor zorgen, dat de artiesten, die er een optreden gaan verzorgen en iets willen gaan eten of drinken dat in mijn eetcafé doen. Vervolgens zal ik ze proberen te strikken voor een optreden. Ik zal een zodanige lage prijs afspreken, dat ik geen entree zal behoeven te rekenen. Dat houdt in, dat mijn café laagdrempelig zal zijn. De naam wordt de Vestibule, het voorportaal van theater de Vest.’

Peter was hier even helemaal stil van en stamelde na enkele seconden: ‘Uniek, wat ben jij toch een slim ventje en wat een geweldige naam heb je verzonnen. Dit worden grote koppen in de krant, zeker ook met die duidelijke uitleg erbij.’ Ik schrok, want ik had niet verwacht, dat Peter in mijn op hol geslagen fantasie zou geloven. Ik probeerde hem ervan te overtuigen, dat ik hem een beetje in de maling genomen had, maar Peter geloofde dat niet en was onverbiddelijk. Hij ging publiceren. Ik probeerde het nog met ‘De naam van mijn theatercafé wordt niet de Vestibule, maar Paddington, naar het gelijknamige beertje uit Engeland. Mijn andere café heet Bruintje Beer, dus dit is een logische naam voor mijn tweede bedrijf’. Niets hielp. Dezelfde week stond er met een grote kop in de krant ‘Willem Kaspers opent zijn kroegtheater de Vestibule in maart’. Ik kon al mijn reeds bestelde Paddington briefpapier in de prullenbak gooien.

Vrijdag 19 maart 1980 kreeg ik officieel toestemming van de gemeente om het pand gelegen aan Ritsevoort 12 en het belendende pand te verbouwen. Natuurlijk was ik blij, maar de verbouwing was al een aantal dagen gereed. Als een gek ging ik al mijn vrienden en kennissen bellen en vertelde hen dat ik hoogstwaarschijnlijk maandag 22 maart 1980 de opening zou gaan verrichten.

Maandagochtend kwam als eerste de wijkagent een kijkje nemen, in zijn kielzog de brandweercommandant en een derde persoon moest controleren of de bouw volgens het toegestane plan was uitgevoerd. Om half twaalf kon ik de krant bellen, dat de opening ‘s avonds om acht uur plaats zou vinden. Om vijf uur lag de krant in de brievenbus. ‘De Vestibule opent vandaag haar deuren’, kopte het lokale medium. Rond de klok van acht was de Vestibule overvol, de aannemer had al zijn personeel meegenomen, de architect zijn familie, mijn vrienden al hun kennissen en de journalisten van de Alkmaarse Courant waren ook op komen draven. Erg veel tijd om hapjes te maken was er niet. We hadden

wat nootjes op de tafels gezet en dat was alles. Ik kreeg echter wel de zenuwen van de hoeveelheden drank die gretig de keelgaten bevochtigden. Dit paste totaal niet, in mijn toch al zwaar beproefd budget. Mijn gemoedstoestand daalde daardoor naar het nulpunt. Om elf uur besloot ik dat het genoeg was, iedereen had genoeg gedronken en zou me allemaal veel te veel geld gaan kosten. Ik vertelde aannemer De Nijs, Karel en wat vrienden, dat ik van plan was aan deze geslaagde en gezellige avond een einde te maken. ‘Zonde’, klonk het in koor. ‘We gaan gewoon door. Schrijf alles, wat er vanaf nu gedronken wordt maar op en we rekenen dat later gewoon af.’ Ik vond het een geweldig plan. Natuurlijk gingen we door tot in de kleine uurtjes. Het was een wereldavond. Bovendien was de omzet ook nog mooi meegenomen.

Ondertussen werd mijn brievenbus bevuild met tallozen rekeningen van de verbouwing. Ik bedacht ze maar eens te openen. Conclusie: te veel geïnvesteerd. Ik kon de vele rekeningen niet betalen. De hoogste kostenpost was van de aannemer, ik vroeg een gesprek met hem aan. De aannemer had al verwacht dat mijn begroting op enige fantasie berustte. Er waren veel tegenslagen geweest. Ik had ook verschillende plannen van de architect veranderd. Een traditionele beginnersfout. Dat kon mij niet zoveel schelen, het moest er immers allemaal perfect uitzien. ‘Hoeveel geld kom je ongeveer te kort?’ vroeg de aannemer nieuwsgierig. Ik schaamde me dood, maar moest hem het juiste bedrag vertellen. ‘Tjonge, dat is een behoorlijke tegenvaller voor je. Toch denk ik een oplossing voor je te hebben’. ‘Ik heb afgelopen maandag genoten van je nieuwe bedrijf en deze prachtige onderneming moet een eerlijke kans krijgen. Ik stel voor dat je gewoon gaat ondernemen, je voorzichtig met de omzet omgaat en dan steeds wat van mijn rekening gaat betalen. Aan het einde van dit jaar kijken we hoe je er dan voor staat en dan praten we er wel verder over.’ Ik stond perplex van dit nobele voorstel. Wel begreep ik dat ik een zware tijd tegemoet ging. Ik kreeg een reële kans om te bewijzen dat als je ergens in gelooft, je dat ook kunt waarmaken.

Maar dat moest ik nog wel bewijzen. Een andere berekening was de omzet. Ik had berekend dat ik een bepaald bedrag in de week moest omzetten, maar dat was ver vóór de te dure verbouwing. Deze begroting moest dus ook aangepast worden.

De Vestibule was een grote zaak. Aan de lange bar konden ongeveer twintig gasten zitten, er waren eenentwintig grote en kleine tafels waar ongeveer honderdtwintig mensen konden aanschuiven. Achter de zaak had ik een klein terras voor nog zo'n veertig gasten. Ik begon met drie man personeel, twee achter de bar en een kok in de keuken. De eerste jaren werkte ik zeven dagen, van 's ochtends vroeg tot diep in de nacht. Drie keer in de week was er levende muziek en dan ook nog op zondagochtend een klassiek koffieconcert. De eerste omzetten waren boven verwachting. Mijn eerste afbetalingen aan aannemer De Nijs waren gelukkig geen probleem. Binnen een jaar had ik hem alles betaald. De muziekkavonden werden druk bezocht, maar op vrijdag- en zaterdagavond was het erg stil, en dat terwijl mijn ernaast gelegen café Bruintje Beer, het hele weekend barstensvol zat.

Bruintje Beer bezocht ik niet veel meer. En als ik er al binnenkwam, voelde ik veel jaloezie. De opmerkingen, dat ik met hun geld de Vestibule gefinancierd had waren niet van de lucht: 'De eerste meter van de bar heb ik betaald', 'Die mooie lampen heb ik gefinancierd' en er was zelfs iemand die al haar uitgaven van de afgelopen vier jaar in Bruin had uitgerekend. Ik vond dat erg jammer, maar was van mening, dat ik geen verantwoording over mijn ondernemerschap aan hen hoefde af te leggen.

Jan Spaans, de uitbater van café de Ooievaar, had nog nooit de moeite genomen om in mijn Vestibule te komen kijken. Jan was een echte ouderwetse kastelein. Hij stond altijd vroeg op om zijn befaamde koffie met Buisman te zetten. Jan stond bekend om zijn zogenaamde gewassen jenever. Over zijn rol in de oorlog werd nogal geheimzinnig gedaan, er werd volop gespeculeerd. Als dat

onderwerp in zijn café ter sprake kwam, deed hij net, of hij van niets wist. Hij verdween dan de keuken in om er zijn beroemde gehaktballen te draaien. Dat hij mank liep, zal wel wat met de Tweede Wereldoorlog te maken hebben gehad. Jan bezat veel huizen. Daar kwam ik achter, toen ik het pand van Bruintje Beer wilde kopen. Dat pand was niet van hem, maar andere panden in de straat waren wel van hem. Jan had één vervelende eigenschap. Hij kon het niet uitstaan, als het bij de burendrukker was dan in zijn café. Hij was een beetje neringziek. Als de wagen van de brouwerij in de straat biervaten voor de cafés kwam lossen, stond Jan gegarandeerd de vaten van de concurrentie te tellen, zo ook bij mij. Jan stond aan de overkant van de Vestibule in de deuropening van de slager. Ik zwaaide naar hem en bedacht dat het leuk zou zijn als hij mijn café van binnen zou zien. ‘Jan, je bent nog nooit in mijn bedrijf geweest. Ik wil het je nu wel eens laten zien.’ Hij strubbelde nog even tegen, toch kreeg ik hem zover dat hij naar binnen ging. ‘Je hebt er wel iets moois van gemaakt Wim, wat een mooie marmeren bar. En die plafonds, geweldig,’ zei hij knarsetandend. Trots liep ik naast deze oude vakman door mijn zaak. ‘Hoeveel vaten bier verkoop je hier eigenlijk’, vroeg hij. Ik vermoedde dat hij, als Bavaria mij bevoorradde, al jaren de geloste vaten geteld moest hebben. ‘Dat zien we zo wel’, antwoordde ik en liet hem de kleine keuken zien. ‘Moet je hier koken? je hebt hier maar vier gaspitjes, mijn gehaktballen zou ik hier niet eens kunnen maken’. ‘Toch komen hier soms wel dertig mensen dineren Jan, maar dan is het wel paniek in de keuken, trouwens ik heb de keuken uitbesteed aan Frans en Pauline, een getrouwd paar. Zij hebben een strandpaviljoen wat overdag erg druk is, ’s avonds koken zij een verse dagschotel voor de Vestibule. Daar heb ik dus geen omkijken meer naar.’

Jan kreeg steeds meer bewondering voor mijn bedrijf. Ik liep door naar achter, daar was de keuken en het voorraadhok. ‘Ik zie de biervaten nergens staan?’ Jan begon aan zijn spitse kin te trekken, iets wat hij altijd deed, als hij zenuwachtig werd. ‘Waar heb jij je

biervaten staan?’ Ik antwoordde niet en nam hem verder mee. ‘Ik heb ook nog een groot terras achter de zaak. Kom maar mee dan zal ik het laten zien.’ Ik opende de deur van de nooduitgang, het felle licht van de zon verblinde ons zicht. Jan knipperde met zijn ogen, keek naar buiten en verstarde. Buiten stonden wel tachtig volle vaten bier opgeslagen. ‘Wat is dit?’ stamelde Jan. ‘Ach Jan, het is hier de laatste tijd nogal druk geworden. Deze gaan er tegenwoordig in één week doorheen.’ Jan hapte naar adem en de door mij aangeboden koffie heeft hij niet meer opgedronken. Natuurlijk heb ik Jan nooit verteld, dat deze voorraad voor drie weken bestemd was. Kerst en Oud & Nieuw viel en dat jaar op de maandagen, precies de dagen dat Bavaria, mij bevoorradde. Ik moest daarom voor drie weken tegelijk bestellen. Jan heb ik nooit meer aan de overkant zien tellen.

Na Frans en Pauline heb ik nog heel wat keukenprinsen en -prinsessen in de Vestibule laten koken. Er kwamen gerechten variërend van Hollandse stampotten, balletjes gehakt met spruitjes, tot uitgebreide, complete Indische rijsttafels. Maar tegenvallende omzetten inspireerden hen niet tot verlenging van hun contract. Het werken op provisiebasis was geen succes. Er moest iets veranderen. De keuken in eigen beheer vond ik geen optie, ik kon immers niet koken. Ik besloot mijn vriend Ferry Kenter te vragen om zijn licht eens over mijn keuken te laten schijnen. We gingen samen naar Parijs, om opnieuw mijn grote voorbeelden, de beroemde eetcafés en brasseries, te bezoeken. La Coupole behoort tot de Flo-keten, deze telt een tiental restaurants in Parijs en een aantal in andere Europese steden. De centrale keukens staan buiten de steden en bevoorraden van daar uit de restaurants. Zo is een constante kwaliteit gegarandeerd. Ons eerste bezoek was bij La Coupole. Bij de voordeur stonden grote schalen met fruits de mer. De bediening binnen was prachtig in zwart wit gekleed, zoals het hoort. Er stonden tientallen mensen voor de bar te wachten om een plaatsje te kunnen bemachtigen. Het bedrijf telde zeker driehonderdvijftig tafels en die waren allemaal bezet. Je

moest wachten tot een van de obers je kwam halen als er een tafeltje was vrijgekomen. Na een uurtje borrelen aan de bar was het zo ver, we kregen een tafel aan het raam. We waren verrukt over de kwaliteit van het eten, ook de bediening was meer dan voortreffelijk. De lichten werden gedempt, al het bedienend personeel kwam achter elkaar lopend in de Franse taal, ‘Lang-zal-ze-leven’ zingen. Dan was een van de gasten jarig en kreeg een taart aangeboden met bijbehorende kaarsjes erop. Wat een service! Ferry en ik waren het er snel over eens dat dit onze formule zou worden in de Vestibule.

Terug in Alkmaar gingen we aan de slag. Ferry zou voor het personeel in de keuken en het bijbehorende materieel zorgen en ik voor de bediening. De drankomzet zou volledig voor de Vestibule zijn, over de omzet van het eten zou Ferry zijn procenten krijgen. Daarover hadden we goede afspraken gemaakt. Een minpuntje was, dat Ferry de door mij zo zorgvuldig opgezette drukke lunch ook in zijn beheer wilde hebben. Daar stemde ik in toe en was er zeker van dat samenwerking met Ferry tot groot succes zou leiden.

We begonnen in 1983 met een drie gangendagmenu voor de prijs van twaalf gulden vijftig. De maaltijden werden in ‘t Stokpaardje voorbereid en om vier uur naar de Vestibule gebracht. Geen stampotten meer, we serveerden nu culinaire hoogstandjes als kip in dragonsaus, gevulde koolbladeren, Lamb Wellington, gehakt in Stroganoffsaus en Oma’s sudderlapje. Alle gerechten prezen we aan op een schoolbord wat voor de deur stond. Bij vele gasten werd het vuur van het gasfornuis thuis uitgedraaid als bekend werd dat er lamsbout met een honingtijmsaus of kip in dragonsaus op het menu stond. Heerlijke voor- en nagerechten completeerden het menu en dat bleef niet onopgemerkt in Alkmaar.

Een vaste relatie en de horeca is geen beste combinatie. Natuurlijk had ik best wel wat vriendinnen gehad, maar die relaties waren geen lang leven beschoren. Plezier had ik genoeg. Geijkte truc van

slimme dames was, dat zij hun sleutel van thuis vergeten waren, of verpleegsters die het zusterhuis van het M.C.A niet meer inkwamen, het was dan te laat geworden. Deze dames zochten dan onderdak voor slechts één nachtje. Ik offerde ik me vanzelfsprekend graag op. Een enkele keer gaf ik de sleutel van mijn huis aan de dames, zij konden dan het liefdesnestje opwarmen en hoefde te tot midden in de nacht te wachten tot ik klaar was met mijn werk.

Een beeldschone dame, die ik nog niet eerder in de Vestibule had gezien, zat met mij te flirten. Ik negerde dat, wat haar zin in mij alleen nog maar leek aan te wakkeren. Maar ik was ondanks mijn nonchalante gedrag, niet van plan dit op een serveerblad aangeboden snoepje mij te laten ontglippen. Het duurde dan ook niet lang, of ik stelde haar de door mij veel gebruikte vraag. ‘ Wil je mij na sluitingstijd niet helpen met het schoonmaken’. Haar naam was Eva. Zij was met haar auto vanuit Amsterdam naar de Vestibule gekomen om naar de live band, waar ze fan van was, te luisteren. Eva bleef. Het was al midden in de nacht toen we klaar waren met het schoonmaken. We dronken een borrel na met het personeel, die zich afvroegen of Eva hun zoveelste nieuwe bazin zou worden. Ik had mijn auto voor de Vestibule geparkeerd en die van Eva stond toevallig achter die van mij. Buiten was het pikdonker, we liepen naar onze auto’s. Ik vroeg Eva om achter mij aan te rijden, omdat zij de weg in Alkmaar niet kende. Ik startte de auto en reed weg. Om haar een beetje te pesten trok ik mijn auto met piepende banden op. Eva bleek aardig te kunnen rijden. Zij volgde mij op enkele meters. Ik drukte het gaspedaal nog wat meer in en veronderstelde dat zij mij nu niet meer kon volgen. Ik keek in mijn achteruitkijkspiegel en zag nog steeds twee koplampen. Als mij net zo’n woeste nacht te wachten stond, als zij haar auto bestuurde, kon ik nog wat beleven. Het gaspedaal van mijn auto trapte ik verder in. De snelheid van mijn auto nam toe. Ik zag dat Eva goed kon volgen. Pal voor de deur van mijn huis stopte ik mijn auto en stapte uit. Eva parkeerde haar bolide achter die van mij. Ik

stapte uit mijn auto en liep naar haar toe. De schrik sloeg mij om het hart. Ik werd niet geconfronteerd met de mooie Eva, maar met een norse vrouw in strak uniform. Politie. ‘Meneer, wij hebben u vanaf het Ritsevoort gevolgd en uw rijgedrag doet ons denken aan dat van een autocoureur. Komt u maar even met ons mee voor een iets rustiger ritje naar het politiebureau.’ Eva heb ik nooit meer gezien en ik was anderhalf jaar mijn rijbewijs kwijt. Bovendien moest ik ook een boete van vijfhonderd gulden betalen.

Niet lang daarna zou ik mijn ware liefde vinden. In de Vestibule speelde de band Ravage met gitarist Johan Slager. Hij was de voormalig gitarist van Kayak, een van mijn favoriete bands uit die tijd. Beatrix stond met een vriendin op de hoek van de bar. Zij hadden een enorme lol en ik begreep niet waarom. Ik voelde mij in de maling genomen, omdat ik dacht dat zij het over mij hadden. ‘Niet te dicht achter de bar staan dames, ik ben allergisch voor lesbiennes.’ Verontwaardigd keken zij mij aan. ‘Wat bedoel je daarmee?’ Ik had mijn zin, het giechelen was over en ik had de aandacht die ik wilde. Ik raakte onder de indruk van Beatrix. Er overkwam mij iets dat ik nog niet veel eerder mee gemaakt had. ‘Nou, als je dan toch niet lesbisch bent, wil ik wel een keer met je uit’, probeerde ik. Ik had geen schijn van kans. Tot overmaat van ramp gingen deze twee vrouwen ook nog uitdagend voor het podium dansen. Daar stond ik dan.

Tijdens de pauze van de band kwamen de dames weer naast mij achter de bar staan. Ik liet me niet zomaar afschepen en weer vroeg ik Beatrix of zij een avondje met mij uit wilde. Ze zou erover denken. De beide vriendinnen zouden eerst nog even naar de Pilaren gaan, een echte bruine kroeg in de binnenstad. Teleurgesteld bleef ik achter. Rond half twee, toen het wat minder druk was, kwam tot mijn verbazing Beatrix binnen. Ze had nog geen zin om naar huis te gaan en had nagedacht over mijn uitnodiging. Ze ging erop in. We gingen een afzakkertje halen in Extase, een nachtclub, die tot laat open was. Om vier uur stonden

we weer buiten. Het was gezellig geweest. Ik vroeg Beatrix of zij met mij mee naar mijn wilde huis gaan. ‘Geen denken aan’. Toen ik voorstelde mijn hond Jazzy uit te laten, veranderde zij van gedachten. Beatrix woonde aan de andere kant van het station. Ik zou haar met Jazzy naar haar huis brengen.

We liepen onder het station door. Jazzy, zoals altijd los. Plotseling leek het, of hij een bekende zag, zijn oren gingen recht overeind staan en zijn staart begon heftig te kwispelen. Hij maakte een sprint en weg was ie. ‘Hé Jazzy’, hoorde ik. ‘Wat doe jij hier midden in de nacht?’ Ik herkende meteen de sympathieke stem van Hildo Zwaan, vaste gast van de Vestibule en verslaggever van de Alkmaarsche Courant. Hildo was bezig een artikel over het Alkmaarse nachtleven te schrijven, maar er was die nacht nog niet echt veel gebeurd. ‘Is dit je nieuwe liefde?’ vroeg Hildo nieuwsgierig. Wat moest ik hierop zeggen. We knikten maar wat en liepen door. Hildo had zijn verhaal ?.

De volgende dag las ik de krant het artikel van Hildo. Breed uitgemeten werd bericht dat de bekende Alkmaarse horecaman Willem Kaspers een relatie had met de psychologe Beatrix de Waard. Ik was verliefd, maar dat Hildo er zo pontificaal aandacht aan zou besteden, dat had ik niet verwacht. Beatrix zou zierend zijn, een keer met iemand een afzakkertje en dan dit. Hoe moest ik dit uitleggen. Mijn hoop op een nieuwe relatie kon ik wel schudden. Een paar dagen later hebben Beatrix en ik er smakelijk om gelachen. Mijn uitnodiging te gaan dineren werd niet geannuleerd. We hadden een tafeltje aan het raam gereserveerd in restaurant ‘t Stokpaardje. Maar zouden daar niet echt rustig zitten. Een van de vaste gasten van de Vestibule had ons voor het raam zien zitten en vertelde dat door in de Bule. Opvallend veel klanten wandelden langzaam voor het raam langs, allemaal waren zij nieuwsgierig met wie ik uit was.

Belastingpapieren en muzikanten is als water en vuur. De professionele artiesten, die in het weekend grote optredens met hun vaste band hadden, waren gewend dat hun manager alles regelde. Bij mij moesten zij zelf voor de papieren rompslomp zorgen en dat viel vaak niet mee. Gemiddeld betaalde ik honderd gulden en ook nog tien consumptiebonnen per persoon.

Tiltteam uit Leiden, een echte bluesband. Vier stoere jongens die in tegenstelling tot de bekende coryfeeën geen koffie met cognac, maar gewoon bier bestelden. Vooral veel bier. Drie gitaren en een drumstel, daar deden ze het mee. Hun consumptiebonnen raakten al snel op. Ik moest al het bier wat zij opdronken opschrijven. Aan het einde van de avond zou alles verrekend worden. Het resultaat was, dat Tiltteam mij meer moest betalen, dan ik hun. Ik vond dat best een beetje gênant. Maar de jongens hadden het vreselijk naar hun zin gehad. Zij vroegen, of ze zo snel mogelijk weer mochten komen optreden. Ik kon mijn oren niet geloven.

Kees Meerman was vaste drummer van Herman Brood. Ik kende hem nog uit de tijd dat ik met Jan Hupkes concerten organiseerde. Freddy Cavally de bassist, Danny Lademacher de gitarist. Elke keer als zij optraden was het stampvol. Zij traden regelmatig bij mij op. Dit keer was er een gastgitarist, Ferdy Slowhand. Ferdy was verslaafd aan drank en drugs. Hij waggelde al toen hij de Vestibule binnenkwam. Ook keek hij glazig uit zijn ogen. Ik was benieuwd hoe dit optreden zou verlopen. Op het podium begon hij van meet af aan ongelooflijk hard op zijn gitaar te slaan. Zo hard dat het publiek vlak voor het podium geschrokken achteruit liep. Ik greep in en snauwde hem toe dat hij niet in de Melkweg in Amsterdam aan het spelen was. Ik kreeg een onsamenhangend antwoord, dat ik absoluut niet kon verstaan. Natuurlijk dronk Ferdy geen bier. Nee, dat was te soft. De sterke drank vloeide rijkelijk en de oogjes van Ferdy werden steeds meer glaziger. Er was een pauze. De artiestenkledkamer was achter in de zaak, daar stonden ook frisdrank en sterke drank opgeslagen, dat wist Ferdy.

Steven Kolster, een nog jonge muzikant, oefende 's ochtends vroeg op de Feurig piano. Als tegenprestatie perste hij sinaasappelen voor mij uit. Steven voetbalde bij AFC 34 in Alkmaar. Vaak nam hij zijn voetbalspullen in zijn blauwgeel gekleurde sporttas mee om hem dan 's middags, als hij moest trainen, weer op te halen. Zo ook nu.

Steven kwam met een rode kleur op zijn wangen de artiestenkledkamer uit. 'Moet je hier eens kijken, mijn sporttas zit vol met flessen sterke drank. Hoe is dat nou mogelijk?' Ik boog mij voorover en keek naar de tas met de blauw gele kleuren van de voetbalclub: hij zat vol flessen sterke drank. Ik haalde alle flessen eruit en zag aan de verdere inhoud dat deze tas zeker niet van een sportman kon zijn. Nadere inspectie leverde tal van medicijnen op die duidelijk aan een verslaafde moesten behoren. De naam op de etiketten bracht licht in dit mysterie.

Misschien is Ferdy gaan sporten met de kleding die hij ongetwijfeld de volgende ochtend in zijn blauw gele sporttas teleurgesteld moet hebben aangetroffen.

Kees Meerman, was zuiniger op zijn lichaam. Hij had genoeg ellende om zich heen gezien en bovendien had hij een prachtige vriendin, Marian, die hem goed in de gaten hield. Kees en Marian woonden vlak bij de Rosse buurt in Amsterdam. Deze werd al jaren drukbezocht door toeristen, hoerenlopers en junks, die vaak voor de nodige overlast zorgen. Kees vertelde mij dat als hij zijn drumstel in de auto inlaadde, hij de auto steeds op slot moest doen. Anders werd zijn drumstel gestolen.

Jazzy, mijn hond, was voor mij een probleem aan het worden. Een hond en horeca is moeilijk te combineren. Het gebeurde regelmatig dat mijn viervoeter een hap uit de kuiten van mijn klanten probeerde te nemen. Bij de Eerste Hulp van het ziekenhuis was

mijn bouvier berucht. Verplegend personeel moest vaak tetanusinecties uitdelen als Jazzy weer eens toegehapt had. Het liefst zou ik een andere eigenaar voor hem zoeken, maar een trouwe vriend doe je niet zomaar weg. Kees Meerman wist dat Jazzy mij parten speelde en bood aan, hem over te nemen. Marian zijn geliefde, een echte hondenliefhebster, vond het een prima idee. Ik nam de moeilijke beslissing. Jazzy voelde dat er iets ging gebeuren. Hij keek me weemoedig aan. Ik had het idee dat hij in de gaten had, dat ik mij niet lekker voelde. We reden naar Amsterdam. Ik moest wel even slikken toen ik de riem waar Jazzy aan vast zat aan Kees overhandigde, die trots Jazzy aan Marian toonde. Kees kon nu met een gerust hart zijn drumstel in zijn auto kwijt. Hij zou Jazzy erin achterlaten als hij aan het inladen was. Bang voor inbrekers hoefde hij niet meer te zijn, Marian was immers niet meer alleen thuis.

De eerste avond zonder Jazzy, dat voelde heel anders. Niet meer midden in de nacht een frisse neus halen met de hond. Een leegte, maar aan de andere kant prentte ik mij in dat Jazzy een goed huis getroffen had en dat suste mijn schuldgevoel.

Marian was met de hond uit wandelen gegaan en had Jazzy daarna verwend met een lekker maaltje. Moe geworden besloot zij een warm bad te nemen. Op het moment dat zij heerlijk ontspannen in haar warme schuimbad lag, kwam haar nieuwe vriend om de hoek kijken, nieuwsgierig wat zijn bazin aan het doen was. ‘Kom maar Jazzy, je bent braaf.’ Marian pakte een bad borstel en hield die voor de neus van Jazzy om hem ermee te laten spelen. Zij maakte een wegwerpgebaar, maar hield de borstel nog wel in haar hand. Jazzy, die dit niet begreep en ook niet gewend was aan dit ritueel, begon luid te blaffen. Marian schrok en wilde rechtop in het bad gaan zitten. Jazzy sloeg ouderwets toe. Hij hapte Marian in haar onderarm. Marian gilte het uit van pijn, sprong in al haar naaktheid rechtop in het bad en wierp de borstel dwars door de

openstaande badkamerdeur de gang op. Jazzy zag dit als spelen en vloog achter de deur hem zo begeerde borstel aan. Marian, nu doodsbang voor de hond, had de tegenwoordigheid van geest om de badkamerdeur met een enorme knal dicht te gooien.

Daar zat ze dan, bloot in bad, met een grommende, blaffende en als een eunuch wakende Jazzy voor de badkamerdeur.

Kees kwam 's nachts om een uur of vier thuis en trof Jazzy aan, rustig slapend voor de badkamerdeur, waarachter zich nog steeds een doodsbange Marian bevond. 'Waar ben je?' riep de verontruste Kees toen hij Marian niet in de slaapkamer aantrof. 'In de badkamer, die stomme hond heeft in mijn arm gebeten, ik kom niet eerder de badkamer uit voor die hond uit huis is vertrokken.' Voor Kees zat er niets anders op om mij te bellen. Midden in de nacht reed ik naar Amsterdam om Jazzy op te halen. Ik vond het vervelend voor Kees en Marian, maar was ook blij dat ik mijn trouwe viervoeter weer terug had. Toch zou ik niet lang meer plezier aan de bijtgrage Jazzy beleven. Een paar dagen later vond ik hem dood in de voortuin van mijn huis. Autopsie wees uit dat hij een gezwel in zijn hersenen had. Dat was de oorzaak van zijn onberekenbare gedrag.

De Vestibule kende een grote diversiteit aan bezoekers, zo ook deze. 'Een biertje met een jonge klare', luidde de bestelling. Aan het accent van de man dacht ik een ras Amsterdammer te treffen. Zijn doorgegroefde gezicht toonde onbetwistbaar, de sporen van een intensief leven. Zijn fiets had hij, met twee zware tassen achterop, voor de voordeur gezet. Zo kon hij er een oogje op houden. Hij kwam binnen met een mooi ingepakt cadeautje, dat hij op de bar deponeerde. 'Alcohol verkopen wij niet voor twaalf uur meneer', zei ik beleefd. 'Ach, dat meen je niet. Ik ben helemaal uit Amsterdam komen fietsen om mijn vrouw te bezoeken. Zij is hier in het ziekenhuis opgenomen voor een zware operatie. Ik heb behoefte aan een opkikkertje begrijp je', klonk het in plat Amsterdams. Ik was aangedaan door de manier waarop deze

globetrotter met een zielig gezicht zijn zo begeerde hassebassie probeerde te krijgen. Ik schonk de man in en informeerde naar de reden van zijn vrouw haar opname. Voor ik het wist, kreeg ik les in anatomie, er werd me alles verteld over ziektes, gezwollen en wat dies meer zij. Ik wist niet, dat een mens zoveel kon mankeren. Acht bier en vijf borrels later barstte de man in snikken uit om alle ellende die hem en zijn vrouw overkomen was. 'Is hier een bloemenwinkel in de buurt?' vroeg hij zijn tranen met moeite in bedwang houdend. 'Jazeker, aan de overkant', zei ik. 'Ik laat het cadeautje voor mijn vrouw hier even achter. Let daar goed op, ik ben zo terug'. Ik had natuurlijk beter moeten weten. Na een uurtje tevergeefs wachten op de vriendelijke oude baas besloot ik het pakje maar eens open te maken. Het was zwaar. Nieuwsgierig frummelde ik aan het papier en de contouren van een ambachtelijk gebakken steen waren al snel zichtbaar. Ik was opgelicht.

Dat Amsterdammers brutaal kunnen zijn, is bekend. Een jaar later zag ik door het raam van mijn zaak dezelfde figuur opnieuw zijn fiets stallen. Zou hij een jaar na dato komen betalen? Hij stapte binnen en bestelde in het voor mij bekende Mokums een spannetje, pils met een borrel er naast. Ik pakte hem meteen aan. 'Hé Neles, ben je er weer? Hoe is het met de gezondheid van je vrouw, ligt ze nog in het ziekenhuis? Maar zullen we eerst even een oude rekening van verleden jaar met je vereffenen.' Neles, keek mij met zijn guitige ogen aan, begon binnensmonds te lachen, draaide zich om, knikte nog even met zijn hoofd en liep de zaak uit. Ik was benieuwd wat hij zou gaan doen, liep naar buiten en zag hem mijn voormalige café Bruintje Beer ingaan. De volgende dag kwam Gijs, eigenaar van Bruin, bij mij op de koffie. 'Wim, wat ik gisteren heb meegemaakt zal je niet willen geloven.' Gijs deed zijn relaas. Ik het mijne. We hadden toch wel pret om deze sympathieke oplichter.

De opstandige buren waren nog niet uitgeblust en begonnen zich te roeren. Zij belden regelmatig de politie, als het geluid van muziek, naar hun maatstaven te hard stond. Een onderzoek van de gemeente moest uitwijzen of de buren gelijk hadden. De klacht kwam overigens steevast van een dame woonachtig in het Hofje van Splinter. Het Hofje van Splinter is een Nederlands hofje aan de Alkmaarse Ritsevoort. Het hofje werd gesticht in 1646 uit de nalatenschap van Margaretha Splinter, en is daarmee meer dan 350 jaar oud. In haar testament bepaalde Margaretha Splinter dat het woonhuis aan het Ritsevoort van haar en haar man Floris Jutphaes van Wijnestein vertimmerd moest worden tot provenhuis voor 8 ongehuwde dames, die in armoede leefden, alhoewel ze wel uit een goeude familie stamden. Heren bezoek was verboden. Dit hofje bevond zich nog geen tien meter verder van de Vestibule. Omdat metingen uitwezen dat de Vestibule aan de geldende normen voldeed en toch keer op keer een klacht over geluidsoverlast uit deze hoek kwam, besloot ik samen met de politie daar eens te gaan kijken. Voor we aanbelden, gluurden we door een raam naar binnen. Tot onze grote verbazing zagen wij daar onze klaagster ondersteboven, dus op haar hoofd, tegen de zijmuur geleund, naast haar stond een half naakte man onbegrijpbare bewegingen uit te voeren. We belden aan en werden binnengelaten. De dame begaf zich zonder aarzeling naar de plek waar wij haar door het raam hadden gezien. Zij maakte een kniebuiging, ging met haar hoofd naar beneden en in een vloeiende beweging plantte zij haar voeten tegen de muur aan. ‘Kijk’, zei ze, ‘dit is mijn meditatie. Ik doe aan yoga, als ik op mijn kop tegen de muur sta, hoor ik de bastonen van de muziek, dat stoort mij en kan ik mij niet meer concentreren’. ‘Ik zou mij ook niet kunnen concentreren als er een naakte medemens naast mij staat. De bewegingen die hij maakt zijn zo nymfomamisch, dat ik mij niet kan voorstellen dat dit bij yoga behoort, weet de conciërge hiervan’. Beet ik haar toe. De agenten konden hun lachen met moeite onderdrukken. Wel heb ik nog jaren last van haar gehad, de manspersoon heb ik nooit meer gezien.

Ik was al enkele weken verkouden, dat maakte me ongerust. Dus besloot ik naar mijn huisarts Arie Verbeek te gaan, een prachtige kerel, maar iemand bij wie ik zelden kwam. Arie was verbaasd mij te zien. ‘Hoe gaat het met je, ik heb je een hele tijd niet gezien’. ‘Ik sport veel en heb nooit ergens last van maar ik ben al twee maanden verkouden’. Arie stond op liep op mij af en beval mij de mond wijd open te doen. Ik voelde de bui al hangen toen hij vroeg of ik rookte. ‘Drie pakjes per dag’, zei ik vol schaamte. ‘Dan zal je verkoudheid voorlopig niet over zijn. Je keel lijkt wel een teerfabriek. Ik ben bang, dat als ik de rest van je lichaam onderzoek, er meer vervelende sporen van het roken zichtbaar zullen worden. Als je gezond wilt blijven, kun je beter direct met roken stoppen.’

Stoppen met roken is een onmogelijke opgave voor een verslaafde zoals ik. Wel voelde ik dat het niet gezond was. Enkele eigenaardig heden dienden zich al aan, zoals wakker worden met een klein egeltje in je keel, waarvan je kon voelen dat die het daar niet naar zijn zin heeft, vond ik een ramp. Ik stak dan snel een sigaret op en mijn keel was gesmeerd en het vogeltje weg. Het bekende gevoel, een lopende teerfabriek te zijn was dan weer terug.

Ik besloot te stoppen.

Een september 1983. Ik had een weddenschap afgesloten met 24 man, met als inzet een fles whisky per man. De dag voordat ik zou stoppen stond ik om vijf uur naast mijn bed en stak mijn eerste sigaret op. Zodra deze was opgebrand stak ik weer een nieuwe op. Hoeveel sigaretten ik die dag gerookt heb, weet ik echt niet meer. Hildo Zwaan, Peter Schmaal, Jan van Diepen, Frans Verhagen, Frits Koster, allemaal gingen zij met mij de weddenschap aan. Ik zou het toch niet volhouden. Mijn goede voornemen werd als snel op de proef gesteld. Hildo en Peter ’s kwamen ochtends vroeg de Vestibule binnen, allebei met een prachtig dampende sigaret in hun

mond. ‘Twee pils en twee jenever graag.’ Ik was verbaasd. ‘Waren wij niet gestopt met roken en hebben wij daar niet een fles whisky om verwed?’ Hildo antwoordde: ‘Wij geloven niet, dat jij met roken kunt stoppen, daar is jouw karakter lang niet sterk genoeg voor. Wij hebben het er gisteren op de redactie van de krant over gehad en iedereen was het met ons eens, jij zou het nog geen uur volhouden.’ Dit vond ik een belediging van de eerste orde, geen karakter. Hoe durfden ze. Voor mij was juist dit een enorme stimulans om de weddenschap ten koste van alles te winnen. Ik moest een trukje verzinnen om het leuk te maken, niet meer te roken. In mijn huiskamer had ik een rechthoekige tafel staan. Deze stond op vier schotten met aan de bovenkant gleuven die leken op die van een brievenbus. Drie pakjes sigaretten kostten bij elkaar tien gulden. Ik zou het geld als beloning voor het niet roken gaan sparen. Elke dag deponeerde ik tien gulden door een van de gleuven van de tafel en keek daar verder niet meer naar om. Na drie maanden had ik op de toog van de Vestibule vierentwintig flessen whisky staan. Frans, mijn barkeeper, was de laatste die bezweek bij zijn zoveelste poging om te stoppen. ‘Ik heb het één keer vier maanden volgehouden’, zei Frans nog. ‘Dat red ik dan ook nog wel’, zei ik. Een januari 1984, het nieuwjaar voornemen van velen Nederlanders is te kunnen stoppen met roken, zo ook nu. Om mij heen barste het van de gelukwensen voor een mooi nieuwjaar, ook hoorde ik van alle goede voornemens, dat sterkte mij. Na die vier maanden begon voor mij een ander leven. Ik wist niet dat de stadsbussen zo vreselijk stonken en dat de natuur zo lekker rook. Het meest opmerkelijke was mijn smaak. Die had ik weer terug. Ik kon meer van het eten genieten. En dan het kunnen onderscheiden van de verschillende wijnsoorten. Heerlijk. Alleen werd ik wel een beetje te dik. Hardlopen zou uitkomst brengen. Bij de fokker van mijn vorige hond kocht ik een pracht bouvier, Rocky. Het werd tijd voor “Bourgondisch sporten”.

Najaar 1983, het strand van Bergen was het decor van mijn eerste training. Opdracht aan mijzelf was tien minuten onafgebroken te rennen. Ik drukte mijn stopwatch in en vertrok. Mijn ademhaling stokte, ik hapte naar adem, mijn benen leken van plastic en het was of met mijn borst in het prikkeldraad was gevallen. Ik drukte de stopwatch in en keek naar het resultaat. Twee minuten en twaalf seconden. Dat viel tegen. Na twee minuten probeerde ik het weer, nu ruim een minuut. Teleurgesteld probeerde ik toch mijn eerste training te voltooien. Voor dat het voetbalseizoen begon, probeerden voetballers hun conditie op peil te brengen met hardlopen. Dat viel niet mee na een zomer vol drank en wulpse vrouwen. Met Rob Bijl, een bekende Alkmaarse voetballer, was ik naar het strand gegaan om wat met de honden te wandelen. Het verbaasde me dat Rob in sporttenu was. ‘Heerlijk weer vandaag Wim, dat komt mooi uit want ik ga even naar naar Egmond op en neer rennen’. Even naar Egmond op en neer rennen... Ik keek naar het Noorden en zag een stip aan de horizon. Dat moest Egmond zijn.. Even later was Rob uit het zicht verdwenen, maar mijn bouwvater ook. Die vond het geweldig om achter Rob en zijn hond aan te rennen. Moederziel alleen stond ik aan de vloedlijn. Ik besloot me beter te gaan voorbereiden op deze op deze zogenaamde wandelingen. De volgende dag stond ik gehuld in een sportieve outfit opnieuw op het strand. Rob wist niet wat hij zag. ‘Ik loop mee naar Egmond. Stoppen met roken is één, iets er tegenover zetten is twee.’ En daar ging ik, hijgend, zwetend en al kapot zittend na tweehonderdvijftig meter. Rob moest vreselijk lachen, maar ik werd fanatieker en zou niet stoppen. Mijn hart bonkte in mijn lijf, mijn maag kotste alles uit. Hoe ik het gered heb, weet ik niet meer, maar ik kwam aan. Nooit zal ik het gezicht van Rob vergeten. Rob stond breed lachend met een koud glas pils in zijn hand op mij te wachten. Voor het eerst smaakte mij dat altijd zo heerlijke vocht, totaal niet.

Elk jaar toog ik naar Utrecht. Daar bevond zich een vestiging van Bavaria. Bedoeling was het jaarverslag met Joost Swinkels

directeur van Bavaria door te nemen. Dat was wel nodig want ik had daar totaal geen zicht op en zeker ook geen interesse in. Joost was een kenner, hij zag in een oogopslag wat er in mijn bedrijf speelde. We spraken over de marges, de inkoop, het personeel en vooral he kostenplaatje. Aan de emballage kon hij zien, of er kratten drank verdwenen waren. Ook vroeg hij of er in mijn bedrijf gestolen werd, hetgeen ik altijd stellig ontkende. Deze keer stond het gezicht van Joost zorgelijk. Hij keek in de papieren, knikte meewarig en liet een diepe zucht. Ik zijn begreep zijn houding niet. De cijfers waren positief en ik dacht dat ik een redelijke winst had gemaakt. Ook vertelde ik hem vol nieuwe plannen te zitten. Dat ik wilde verbouwen, een open keuken wilde, waardoor mijn gasten in de keuken konden kijken. ‘Ferry van het naastgelegen restaurant ‘t Stokpaardje wil zelf in de keuken van de Vestibule komen werken. Dat wordt een regelrecht succes, want die Ferry kan vreselijk lekker koken.’ Ik ratelde maar door. Het vaste podium wordt blauw. Dat zijn de kleuren van Stage A Compagnie, de leverancier van de nieuwe geluidsinstallatie die ik wil aanschaffen. De speakers worden aan het plafond opgehangen, die hoeven we dan niet meer te huren. En het mengpaneel wil ik achter de bar hebben. Dan kan ik het volume van de live muziek zelf regelen. De offerte staat mij wel aan.’ Mijn spraakwaterval deed Joost duizelen. Toch bleef hij opmerkelijk rustig. ‘Wim vandaag kan ik niet overal eerlijk over praten, dat komt later. Ik kreeg een uitnodiging om naar Eindhoven te komen, waar ik met de directie van Bavaria en de NMB bank moest praten.

In de wachtkamer van de bank zaten drie in strakke pakken gestoken heren. Naast een van hen zat Joost. Ook zijn broer Broos was er. Broos Swinkels was algemeen directeur van het Brabantse bierconcern. Ik had Beatrix en mijn boekhouder Peter Bakker meegenomen. ‘Gaat u rustig zitten’, sommeerde een van de heren. ‘Wij hebben nog al wat te bespreken.’ Ik wilde niet eerder plaatsnemen eer ik mijn verhaal over mijn nieuwe plannen over mijn aankomende verbouwing uitgelegd had. Ik begon, ‘heren

zoals u weet heb ik geen verstand van boekhouden. Ondernemen daar is het waar het mij omgaat'. 'Niet met de tijd meegaan, maar een nieuwe tijd neerzetten, innovatie daar gaat het om. Noord Holland loopt op culinair gebied achter op het Zuiden van ons land, dat zal u niet ontgaan zijn, maar voor mij is dát juist de uitdaging. Ik gooide alles in de strijd en gaf met veel enthousiasme mijn vastomlijnde ideeën gestalte. Plotseling werd ik onderbroken, een van de heren van de bank begon, 'Meneer en mevrouw Kaspers, wij hebben niets tegen u of uw zaak, maar u moet begrijpen dat wij hier voor een heel ander onderwerp bijeen zijn. U exploiteert de Vestibule nu vijf jaar en in al die tijd heeft u nog niets afgelost, dit is tegen onze afspraken. Wij zijn van plan de geldkraan dicht te draaien. Dit en alleen dit is de reden, waarom jullie hier zijn.'

Ik stond aan de grond genageld, keek naar Beatrix die lijkbleek wegtrok. Ik zag de boekhouder, die bijna onder de tafel was gekropen. Joost, die van dit onheilsgesprek moest weten, begon zich te mengen in het gesprek. 'Wim, ik wist dit eerder, maar kon het je toen nog niet vertellen. Sorry'. 'Banken zijn banken en denken niet altijd mee met de ondernemer'. Ik werd wanhopig en startte mijn tegenaanval. 'Dit menen jullie niet. Ik heb altijd keurig de rente betaald. Ondanks alle beginnerspech vind ik dat ik alles netjes heb afgehandeld. De omzet stijgt elk jaar fors. Na deze verbouwing zal er weer een grote omzetgroei zijn. Dan zal aflossen geen enkel probleem meer zijn. De verbouwing is geraamd op veertigduizend gulden, een schijntje. Wat ik wil is een verhoging van mijn krediet. Klaar.' Zo, dat was eruit. De NMB en Bavaria keken elkaar aan, dit gesprek liep heel anders dan zij hadden gedacht. Broos fronste zijn voorhoofd, zo'n ondernemer die precies wist wat hij wil maak je in horeca kringen niet veel mee. Broos fluisterde in de oren van Joost, deze knikte bevestigend. Wij moesten ons in een kamertje naast dat van hun verplaatsen. De boekhouder begreep niets van het hele verhaal en ook ik was nog steeds verbaasd. Ik dacht zo'n goede band met de brouwerij te

hebben en nu lieten zij mij barsten. Beatrix kreeg de indruk dat ik expres alles voor haar had verzwegen. Dat maakte de stemming er niet beter op. Na tien angstige minuten mochten we terugkomen in de vergaderzaal. ‘Gaaf u maar even zitten en legt u uw toekomstplannen van de Vestibule nog maar eens even rustig uit.’ Eigenlijk was ik totaal lam geslagen, maar moest van hun mijn verhaal opnieuw vertellen.

Ik haalde werkelijk alles uit de kast, mijn creativiteit liet niets te wensen over, Ik loog over omzetten en vertelde dat Alkmaar een groot bolwerk was van mensen die uit eten wilde, maar er geen geschikt restaurant konden vinden. De omzet die ik nu had verdubbelde ik en personeel kosten waren nihil, mijn leveranciers zouden ongelooflijk lage prijzen rekenen en op gas en water zou bezuinigd worden, reclame uitgaven waren niet nodig, de kranten zouden vol staan van deze spectaculaire onderneming. Uitgeput ging ik zitten en wachtte op hun oordeel. Het was even doodstil. Ik keek naar mijn boekhouder, die groen van ellende zag, Beatrix was wel wat van mij gewend, maar zoals ik nu mijn ADHD tentoonspreidde, dat had zij nog niet eerder meegemaakt. Kuch, kuch, de heren hadden moeite zich een houding te geven. Toch kwam er een verrassende wending. De bank had interesse gekregen in mijn visie en ondernemersgeest. ‘Meneer Kaspers, wij denken dat uw overtuiging geloofwaardig genoeg is om het te kunnen realiseren. Het door u begrote budget zal zoals wij van u gewend zijn, ongetwijfeld overschreden worden. Wij hebben net kort vergaderd en besloten dat u geen veertigduizend maar tachtigduizend gulden van ons kunt lenen. Dat is het dubbele van wat u vraagt. Dat doen wij omdat wij niet meer geconfronteerd willen worden met uw ondeskundige boekhouding, u houdt zich van nu af aan de afspraken, punt uit. Hier moet u het maar mee doen’. ‘U mag de heren Swinkels dankbaar zijn vanwege hun doorslaggevende betoog over u als mens en ook als bevlogen ondernemer.’

De sporen van hard werken, drinken en ongezond eten werden fysiek zichtbaar. De zwembandjes begonnen aardige vormen aan te nemen. De weegschaal gaf inmiddels honderdtien kilo aan. Stoppen met roken had mij mentaal gezonder gemaakt, maar de levensstijl die ik er op nahield zorgde voor ongezonde neveneffecten. Het was mijn collega Cedo Kovacevic van Joegoslavisch restaurant Konoba ook opgevallen, hij begon zich zorgen te maken. Cedo was buiten het exploiteren van het restaurant ook een enthousiast sportman. Hij trainde in zijn weinige vrije tijd loopgroepjes in de Bergense duinen. ‘Die kont van jou begint behoorlijke proporties aan te nemen’, grapte hij. Zijn maatje Nevin deed er nog een schepje bovenop. ‘Wat vinden de vrouwen van holle bolle Wim?’ Mijn zaak hing vol met antieke spiegels, ik nam de moed daar eens kritisch in te kijken. Inderdaad, zij hadden gelijk. De kleine rondjes trimmen met mijn hond hadden nog niet het begeerde effect gehad. Cedo zou daar wat aan gaan doen.

De volgende dag haalde ik Cedo af. Ik had mijn oude handbalschoenen aangedaan. Het trainingspak waar ik me in had geprobeerd te hijsen thuis gelaten, ik kon er niet meer in en dat kwam niet door de krimp. Een oude joggingbroek en een min of meer versleten T-shirt waren de vervangers. De Bergense duinen zijn mooi, met veel naald- en loofbomen. Er was toen nog veel wild waaronder, konijnen fazanten en eekhoorntjes. Dat ik deze omgeving nog eens zou gaan vervloeken, kon ik mij niet voorstellen. ‘We gaan eerst rek- en strekoefeningen doen, daarna losse sprintjes en dan een duurloopje met tussendoor wat sprintjes trekken.’ Ik, met mijn zo geweldige sportverleden zou dit wel even klaren. Ik moest lachen om de manier waarop Cedo alles zo serieus aanpakte. Na ongeveer tien minuten begon ik al iets van verval te vertonen. Het rijke Bourgondische leven begon langzaam zijn tol te eisen. Cedo werd fanatieker en wist van geen ophouden. Ik moest doorgaan met hardlopen. We kwamen bij een kleine heuvel aan, hier moest ik even stoppen om op adem te komen. Cedo zelf

was de frisheid zelf. ‘Het gaat goed. We gaan aan een nieuwe oefening beginnen. Zie je dat kleine pad daar, de heuvel op. Jij gaat in vijftien seconden omhoog sprinten en dan langzaam naar beneden huppelen.’ Mijn eerste sprintje lukte, het tweede nauwelijks en bij de derde gang omhoog had ik het gevoel alsof mijn testikels zich niet meer op de voor hun vertrouwde plaats bevonden. Ik was blij toen de training ten einde was. De volgende dag had ik moeite om mijn bed uit te komen. Mijn spieren deden niet alleen pijn, maar ik kon ze van stijfheid niet eens meer bewegen. Cedo belde mij diezelfde morgen op en vroeg hoe het met mij was. ‘Ik heb nergens last van en ben zo fit als een hoentje,’ loog ik. Onze volgende training werd gelukkig uitgesteld. Cedo had een zakelijke afspraak. Zo kon ik me goed voorbereiden op een eventuele volgende training.

Het is geweldig, als er artiesten in je bedrijf komen optreden, van wie je al jaren een enorme fan van bent. Ramses Shaffy in de grote zaal van het Gulden Vlies zien optreden. Ik was er erg van onder de indruk geraakt. Het lag dus voor de hand, in het kader van mijn belofte aan Alkmaar om van de Vestibule een gelegenheid te maken waar van alles kon gebeuren, Ramses Shaffy voor een optreden te strikken.

Na enig gepuzzel kreeg ik de manager van Ramses aan de lijn, ‘Ramses in een kroeg optreden, daar komt niets van in’. Ik loog hem voor dat ik Ramses persoonlijk kende en menigmaal met hem doorgezakt was in het Makereitje te Zaandam. Ik wist van Ferry Kenter dat Ramses daar veel kwam, zo kwam ik op dit idee. ‘Oké ik zal het met Ramses overleggen. Een uur later had ik een bevestigend antwoord.

Het was zondagochtend, ik was al vroeg naar de Vestibule gegaan om de zaal voor het optreden van Ramses in orde te maken. De Bösendorfer vleugel stond midden in de zaak en naast het immense muziekinstrument had ik twee enorme boeketten met witte rozen op de rood marmeren pilaren neergezet. Alle tafels had ik uit de

zaak verwijderd, zodat ik tweehonderd stoelen rond de vleugel kon neerzetten. Alle gasten moesten Ramses goed kunnen zien, dat lukte zo wel. Het was rond half elf. Ik zag dat iemand een stokoude auto voor de Vestibule ging parkeren. Twee duistere figuren stapte uit dit vehikel. Zij stapte op de Vestibule af. Zouden dit de manager en Ramses zijn?. Ik wilde de voordeur van de Vestibule van het slot halen, maar van de zenuwen kreeg ik de deur niet van het slot af. Opeens besepte ik, dat mijn grote idool voor de deur van de Vestibule stond. De onderhandelingen met de manager hadden mij niets gedaan, maar nu ik oog in oog zou komen te staan met Ramses overspoelde mij dat met onbeschrijfelijke gevoelens.

Ramses stapte de Vestibule binnen en was meteen verrukt over de inrichting van de zaak. Hij uitte dat met een bijzonder theatrale manier van praten. De mooie rood marmeren bar, de grenen wanden en de vele mooie kunstwerken van Rob Houdijk, Ramses werd lyrisch. Dit was de omgeving waar hij zich thuis voelde. Hij liep met een opmerkelijk sierlijke tred op de vleugel af, nestelde zich achter het instrument, keek naar het merk en slaakte een zucht van opluchting. ‘Een echte Bösendorfer, daar spelen alleen de grote klassieke pianisten op. Wim, hoe heb je dit voor elkaar gekregen?’ Ramses masseerde zijn vingers en keek om zich heen. ‘Wat een prachtige witte rozen, zijn die voor mij, geweldig. Dit wordt een mooie middag.’ Ik glom van trots. Ik had een van de meest bewonderde artiesten in verlegenheid gebracht. Ramses begon een van zijn bekende liedjes op de piano in te zetten en neuriede op zijn bekende manier zachtjes mee. Het neuriën werd langzamerhand zingen en voor we het wisten was Ramses zonder publiek al aan zijn optreden begonnen. Ondertussen waren de eerste bezoekers in de Vestibule aangekomen en namen plaats rond de vleugel. Ik dacht dat Ramses nu wel zou stoppen, om daarna met het echte optreden te beginnen. Maar Ramses stopte niet, Ramses was door geen mens meer te stoppen. Ramses raakte in trance. Oma met haar dochter en kleindochter, opa met zijn zoons en kleinzons, zo’n gemêleerd publiek was er nog niet in de

Vestibule geweest. De sfeer die er heerste was alsof we een grote familie waren. De zaak liep helemaal vol en Ramses was nog niet van zijn kruk af geweest. Zijn teksten waren indringend en bij de zoveelste mooie en gevoelige tekst zag ik menigeen een traantje wegpinken. In de pauze bleef Ramses op zijn pianokruk zitten en er volgde een dialoog met het publiek. Ramses bleek niet alleen een groot zanger/pianist te zijn, maar ook een groot entertainer. Zelfs deze pauze leek een optreden. Iedereen vroeg van alles en nog wat aan deze rasartiest. Vele verzoeknummers zouden daarna volgen. Het was inmiddels vijf minuten voor vier, het optreden van Ramses zou tot vier uur duren. Ik zag zijn manager al zenuwachtig op zijn horloge kijken. Ramses speelde al zijn succesnummers achter elkaar door. Zijn manager schoot me aan. Het was inmiddels half vijf. ‘Ramses moet nu toch echt stoppen’, beet de manager mij geïrriteerd toe. ‘Hij moet straks in Amsterdam optreden.’ Het maakte mij allemaal niets uit. Ik genoot, Ramses genoot, het publiek genoot. Een aantal nummers speelde Ramses al voor de tweede keer, maar dat deed niemand. Plotseling worstelde de manager van Ramses zich naar het podium en fluisterde Ramses in, dat hij nu echt moest stoppen, maar Ramses bleef gewoon doorspelen. Sterker nog: hij zette tot ergernis van zijn manager het nummer ‘Wij zullen doorgaan’ in. De manager greep de klep van de vleugel en liet die langzaam op de nog steeds piano spelende vingers van Ramses Shaffy zakken. Er volgde een vals geluid van door elkaar klinkende tonen. Het betekende het einde van een geweldig optreden.

Ik voelde mij steeds fitter worden, het stoppen met roken gecombineerd met sporten, begon zijn vruchten af te werpen.

Frans de Rover wilde mij spreken. ‘Wim, ik heb een probleem, ik kan de BTW van deze maand niet betalen, als ik dat niet op tijd doe, krijg ik een fikse boete. Ik vind het vervelend om te vragen maar, kan jij mij misschien wat geld lenen?’ ‘Beste Frans, ik ben blij dat ik mijn eigen rekeningen kan betalen. Zelf beschik ik ook

niet over genoeg liquide middelen.’ ‘Jammer Wim, je was mijn laatste hoop.’ Frans was erg teleurgesteld, dat kon ik duidelijk aan hem zien. ‘Als ik niet op tijd betaal moet ik tien procent boete betalen, dat is toch zonde’. Frans zuchtte en ging op mijn oude versleten bank, recht voor mijn grijze rechthoekige salontafel, zitten. Ik zette thee en schonk Frans een kopje in. Ik dacht na. Het was de vorige avond nogal druk geweest en er was genoeg omzet. Maar dat geld had ik zelf hard nodig. Ik zou Frans graag willen helpen, maar hoe?

Ik was inmiddels drie jaar gestopt met roken. Elke nacht als ik thuiskwam, ongeacht hoe laat het was of hoe afgemat ik was, beloonde ik mijn niet-roken, nog steeds door trouw een briefje van tiengulden in de gleuf van mijn salontafel te deponeren. Ik had me nog altijd niet afgevraagd hoeveel tientjes hier in beland zouden zijn. Plots kreeg ik een ingeving. ‘Frans, ik denk dat ik je kan helpen. Til deze salontafel eens even op.’ Frans keek mij niet begrijpend aan en vroeg zich ongetwijfeld af wat die gekke Kaspers nu weer van plan was. Toch pakte hij de tafel beet en tilde die langzaam omhoog. De eerste briefjes van tien dienden zich al aan. Toen de tafel helemaal omhoog was, konden we al de gespaarde tientjes zien liggen. Frans keek verbaast naar de enorme hoeveelheid geld. ‘Hoe kan dit’. Ik antwoordde, ‘Frans, dit is het geld dat ik normaal gesproken opgerookt zou hebben.’ Ik keek naar de berg geld en voelde mij net Dagobert Duck, rijk, maar gelukkig niet gierig. Frans was gered en ik, niet gewend aan zo’n liquide situatie, kocht van de rest van het geld een totaal nieuw interieur.

Frans heeft nooit gerookt, zijn luchtwegen zouden dit niet hebben toegestaan. Wel hebben we uiterekend hoeveel Frans daarmee bespaard heeft in de tweeëndertig jaar waarin hij niet gerookt heeft. We kwamen tot de conclusie dat het bij elkaar gespaarde kapitaal genoeg zou zijn voor het kopen van een prachtige woning.

Op het Waagplein, het hart van de stad, waar tijdens het zomerseizoen elke vrijdagochtend de bekende Alkmaarse kaasmarkt plaatsvindt, was het vaak een drukte van belang. Uit alle delen van de wereld komen duizenden toeristen naar dit folkloristische schouwspel kijken. De hele stad wordt overspoeld door dagjesmensen en het is onbegrijpelijk, dat Alkmaar deze mensenmassa nooit heeft kunnen vasthouden. Na de markt was Alkmaar een spookstad. 'S avonds was het Waagplein uitgestorven. Er waren enkele cafés, een groot café-biljart, een paar winkels en een Chinees restaurant.

Dat grote café-biljart de Waag was van Cos en Vera Blankendaal, twee echte horecamensen. De altijd ijverige Vera, vooral bekend om haar gehaktballetjes, pindasaus en twee sneetjes casinobrood, hield het bedrijf zo schoon, dat een arts wel eens gekscherend had geopperd, dat hij er een open hartoperatie zou durven uitvoeren. Cos was een echte kroegbaas, rijkelijk getooid met een sierlijk bierbuikje. Cos was ook fanatieke biljarter. De maandagavonden waren stevast gereserveerd voor zijn biljartclub.

Ik had een vrije dag, dan ging ik uit eten en genieten van een heerlijk drupje. Vaak was dat in Amsterdam. Alkmaar kon mij toen nog niet veel bieden. Na genoten te hebben van zo'n avond en een flesje wijn, besloot ik terug naar Alkmaar te gaan en het waagplein eens te verkennen. Ik stapte het café van Cos en Vera binnen. Aan de gespannen sfeer kon ik proeven, dat er flink strijd op de groene lakens was geleverd. Cos zelf, stond tegen de bar aangeleund en keek tevreden om zich heen. Het was een drukke en gezellige avond geweest. Ik liep, lichtjes in mijn hoofd door de wijn, op Cos af en vroeg of het driebandenspel nou echt zo moeilijk was. Mij leek het kinderlijk eenvoudig. Cos keek mij aan en moet ongetwijfeld geconstateerd hebben, dat ik meerdere horecagelegenheden had bezocht. Hij maakte een mismoedig gebaar en antwoordde: 'Wim, het is de moeilijkste discipline in deze sport. Als je het spel onder de knie wilt krijgen, moet je elke

dag flink oefenen.’ Ineens herinnerde ik mij de biljartmiddagen met mijn vader. Ik dacht dat ik daardoor het driebandenspelletje ook wel aan kon. Overmoedig als ik was, daagde ik Cos uit om een partij driebanden te spelen. ‘Goed, maar dan wel om een rondje voor de hele zaak.’ Ik stemde toe. Wie de eerste die tien driebandenpunten zou maken was winnaar. Een kwartiertje later zat iedereen in het café aan een nieuwe consumptie. Cos zat met een rood hoofd in de hoek van zijn café, hoe had dit kunnen gebeuren?. De biljarters, hadden ademloos toegekeken hoe ik Cos had afgedroogd, zij zeiden maar niets. Cos zijn gedrag na een verloren partij, was bekend. Ik maakte mij niet druk, het was toch maar een spelletje. Cos niet, hij was kwaad en wilde revanche. Deze tweede partij verliep veel moeizamer, maar ik versloeg Cos opnieuw, zij het met minimale cijfers. De sfeer werd grimmig en ik besloot maar te gaan. Ik verdacht Cos er van, dat als ik een verkeerde opmerking zou maken, Cos de biljartkeu voor wat minder leuke handelingen zou gaan gebruiken.

Een dag later zat ik aan mijn gebruikelijke kopje koffie in het café van Jan en Loek Spaans. Aan de sfeer kon ik duidelijk proeven dat er sprake van enige opwindning was geweest. De bekende visboeren van Alkmaar, Henk en Jaap Hoogland zaten aan de stamtafel met uitbater Jan. Toen ik binnenkwam viel er een stilte. Jaap wendde zich tot mij en vroeg: ‘Wim, wat hoor ik, heb jij gisteren met Cos Blankendaal gebiljart?’ Ik begreep dat het nieuws zich al snel had verspreid. ‘Ja, ik heb twee partijen tegen Cos gespeeld en gewonnen, is dat zo bijzonder dan?’ Jaap en Henk sloegen met hun grote vissers handen op de gammele stamtafel. De suikerklontjes die op het schoteltje lagen kleurden hierdoor bruin van de gemorste koffie. ‘Schooier, schooier die je bent brulde ze in koor, van onze kampioen Cos Blankendaal winnen en dan net doen of dat de gewoonste zaak van de wereld is schooier’. Ze kwamen niet meer bij.

Van Henk Hoogland moest ik mijn jas uittrekken en Jan Spaans drukte mij een keu in de hand. Jaap en Henk stonden op en pakten ook een keu. De biljartballen werden op de stippen van het biljart gelegd. Na enige minuten werd mij duidelijk dat mijn optreden van de vorige avond eenmalig geweest moest zijn. Ik kon geen enkele carambole meer maken, wat ik ook probeerde. De heren Hoogland adviseerden mij om nooit meer met Cos Blankendaal te biljarten. Een advies, dat ik dankbaar opgevolgd heb. Al vond ik het wel leuk om op maandag in het café van Cos een biertje te gaan drinken en Cos aan te moedigen. ‘Wat kan jij toch geweldig biljarten, Cos.’ Hij keek me dan vuil aan. Een biertje van het huis heb ik nooit meer van hem gehad. Later was ik een graag geziene gast bij dit geweldige paar, zij zijn de bakermat van wat nu de horeca in Alkmaar is. Ik heb dan ook veel van hun geleerd.

De Platte Stenen Brug is in brug met een grote oppervlakte. Rondom is veel horeca gevestigd, die hun terrasjes in de zomer op de brug uitstalden. Er was altijd genoeg te beleven. Bar Caesar, een geweldig café waar de Alkmaarse jetset graag vertoefde en ook de Ajax selectie, inclusief Johan Cruyff, een glaasje kwam drinken. Je had er een echt stamcafé, café de Bierkelder, er waren enkele bruine cafés, een modern soort disco, Satisfaction en de slijterij van Kraakman. Onder leiding van Rob Bijl hadden uitbaters van de cafés zich verzameld in een vereniging. Gezamenlijk konden zij nu verschillende evenementen organiseren. In de zomer werden er openlucht popconcerten georganiseerd. Deze werden druk bezocht en waren goed verzorgd. De horecaondernemers van het Waagplein keken met lede ogen toe hoe het publiek zich naar de brug verplaatste. Ook zij verzamelde zich in een vereniging en vergaderde over komende evenementen. De ondernemers namen contact met mij op. Zij vroegen, of ik vanwege mijn vele contacten in de muziekwereld, op het Waagplein liveoptredens zou willen organiseren. Het aantal te verwachten toeschouwers zou de stad goed doen. Het Waagplein moest gaan swingen. Dus hapte ik toe.

Het eerste concert werd summier in de kranten aangekondigd. Ik had geen financieel risico genomen en onbekende band uitgenodigd. De ondernemers op het Waagplein waren tevreden, het plein had redelijk vol gestaan en de bierkranen stroomde rijkelijk leeg. Ik mocht blijven. Gedreven door dit kleine succesje, experimenteerde ik het met groepen die wat meer bekendheid genoten. Nadeel was dat deze vele malen duurder waren. Toch sprongen we er elke keer financieel positief uit. Ik kreeg moed. Het vierde concert moest een klapper worden. Nu wilde ik Alkmaar laten zien wat echte muziek was, Zanger Frankling Batta (vader van Glennis Grase), gitarist Eelco Bed en saxofoniste Candy Dulfer moesten maar laten zien, dat Alkmaar klaar was voor het grote werk.

Zondagochtend, prachtig weer. Ik vreesde het ergste. Zouden de mensen voor het strand van Egmond kiezen, of voor het concert van Candy. Ik werd knap nerveus. Het geld dat de ondernemers uit de buidel getrokken hadden, was vele male meer dan van vorige optredens. Ik had hun met veel pijn en moeite er van moeten overtuigen, dat deze muzikanten het dubbel en dwars waard waren. Dit keer was veel publiciteit geweest, dat zou schelen. Ik had hun veel publiek, dus ook een hoop omzet gegarandeerd. Nu ik naar de helblauwe hemel keek, begon ik daar sterk aan te twijfelen.

Rond twee uur zou het concert beginnen. Ik had nog niet de moed het plein te betreden, mijn benen leken van rubber en mijn hoofd dreigde uit elkaar te barsten. Het werd half drie, ik kreeg het ongelofelijk benauwd. Hoe zou het met de artiesten zijn? Alle onderhandelingen had ik persoonlijk met hen gevoerd, zij zouden het op zijn minst vreemd vinden, als ik mijn gezicht niet zou laten zien.

Ik besloot de stoute schoenen aan te trekken en naar het plein te gaan. Ik liep door de Langestraat, daar was niemand te zien, aan

het einde van de straat is het Payglop, een kleine winkelstraat die uitkomt op het nu mij zo gevreesde Waagplein. Toen ik het Payglop naderde hoorde ik het geluid van drums, gitaar, basgitaar en de saxofoonklanken van Candy Dulfer al op mij afkomen. Ik begon te bibberen, draaide mij om en zou naar het dichtstbijzijnde café gaan om mij vol te laten lopen. Ik besepte dat dit niet kon, gezichtsverlies voor de rest van mijn leven zou mijn lot zijn. Ik liep door en keek voorzichtig het Payglop in. Tot mijn opluchting zag ik, dat zich daar aan het eind, van de straat een kleine mensenmenigte verzameld had. Langzaam liep ik verder. Toen ik het Waagplein naderde, begon mijn humeur aardig op te klaren. Wat een mensenmassa! Ik kon mijn geluk niet op en wilde het plein op. Het was bijna onmogelijk door de menigte heen te komen. Toen ik na veel moeite voor het podium stond en een vette knipoog van gitarist Elco Bed kreeg, was alle spanning verdwenen. Na afloop was iedereen lovend over het concert. Ook financieel was het een groot succes. Er zouden meerdere concerten volgen en het Alkmaarse Waagplein groeide als uitgaansgelegenheid. Detailhandel verdween en horeca kwam ervoor in de plaats.

Kees Boer en Teun Schipper, twee Alkmaarse horecacoryfeeën, vonden het prachtig dat ik de inmiddels goedlopende Vestibule was begonnen. Zij waren van mening dat Alkmaar, door het Grand café meer cachet had gekregen. Maar ook, dat er een stimulerende werking voor collega's vanuit ging. Alkmaar moest een horecastad worden. Uit hun brein ontsproot het idee om de Horeca Belangen Groep Alkmaar op te richten. Kees, Teun en ondergetekende waren de initiators, van wat later een mooie club zou blijken.

Om nieuwe leden te werven, fietste ik langs de Alkmaarse horecabedrijven, sprak met de ondernemers en vertelde hun het belang, om bij de eerste vergadering aanwezig te zijn. Ook Kees en Teun liepen zich het vuur uit de sloffen om medestanders te verwerven. De eerste vergadering zou snel volgen.

Op het moment, dat in het Wapen van Haarlem, de interim-voorzitter met de voorzittershamer op tafel sloeg, voelde ik me trots. Het was ons gelukt. De grote zaal zat stampvol. Het was oergezellig. Met al deze levensgenieters bij elkaar, kon het niet anders, dan dat het een vruchtbare vergadering zou worden. Dat werd het. Aan het einde van de avond konden we veertig nieuwe leden bijschrijven.

Er moest een bestuur gekozen worden. Dat gebeurde snel, te snel bleek spoedig. Toen de kersverse voorzitter Erik Hulshof, een dag later weer nuchter, begreep wat de taak van voorzitter zou inhouden, krabde hij zich eens bedachtzaam achter de oren en had enorme spijt, dat hij de functie had aanvaard. Hier was hij absoluut niet geschikt voor.

Zelf was ik gekozen als secretaris, maar toen de inhoud van het secretariaat mij duidelijk werd, kreeg ik het Spaans benauwd. Met de last van mijn dyslectische achtergrond zou er niets van terecht komen. Voor een oplossing werd snel gezorgd: deskundige mensen namen de leiding van de vereniging over. Het bestuur zou elke maand bij elkaar komen om te vergaderen, de lopende zaken te bespreken en verfrissende ideeën aan te dragen om het Alkmaarse uitgaansleven van stimulerende impulsen te voorzien.

Jimmy Karacusevic, Joegoslaaf van geboorte en gitarist van beroep, had overal in Noord-Holland opgetreden, van jazzclub tot nachtclub. Jimmy organiseerde elke maandag een jamsessie in de Vestibule. Ik vond dat best omdat ik zo verzekerd was van de beste muzikanten die er in Nederland waren. In eerste instantie vroegen die alleen een bescheiden reisvergoeding. Maar door het succes van de avonden werd de vergoeding al snel een honorarium. Door de steeds hogere gages werd het onmogelijk, ook nog wat geld aan de jazzavonden over te houden. De animo voor het fenomeen jazz nam toe. Iedereen, die ook maar iets met deze muziekvorm te maken had was in de Vestibule te vinden. Entreegeld heffen, ging

niet. Noord-Hollanders zijn van mening, dat als er genoeg wordt gedronken op zo'n avond, daar ook de artiesten maar van betaald moeten worden. Ik rekende wel een kwartje toeslag per consumptie, dat had niemand door. Jimmy ontging het succes van deze avonden niet en dat bracht hem op het idee om zijn eigen jazzcafé Birdland op te richten.

We vergaderden met de belangengroep in het café van een van onze leden. Allerlei creatieve gedachten werden uitgewisseld, maar er kwam niets concreets uit. Bij de rondvraag was ik blij dat ik eindelijk het woord kreeg. Naar mijn mening was de aantrekkingskracht van Alkmaar op de jeugd te gering. Ik was jaloers op Bergen, waar altijd drukbezochte evenementen werden georganiseerd. Ik begon mijn dialoog. Ik probeer nu al jaren de jeugd in Alkmaar te vermaken. Kunnen wij niet, net als Bergen een jazzfestival organiseren?' Het werd stil. Op dat moment greep Jimmy zijn kans en stond op. 'Heren, ik ben voor de eerste keer op uw vergadering, ik ben hiernaartoe gekomen om hetgeen wat Wim voorstelt te ondersteunen. Ik loop al een tijdje rond met het idee om in Alkmaar een Jazzfestival te organiseren. Dat kan alleen met steun van de Horeca Belangengroep'.

Maart 1987, Jimmy en ik fietsten gezamenlijk langs bijna alle horecazaken, waarvan wij dachten dat die geschikt zouden zijn voor deelname aan het festival. Het kostte veel tijd en energie om ieder lid van de club te overtuigen, van het belang om mee te doen. Er was veel geld nodig, zeker als we de beste musici van Nederland naar Alkmaar wilde halen. Het lukte, Heineken werd voor 10.000 gulden hoofdsponsor, voor toen een enorm bedrag. Met behulp van de grote kennis die Jimmy in de jazzwereld had, realiseerden wij een geweldig programma met nationale en internationale artiesten. Artiesten die op het North Sea Jazzfestival, niet zouden hebben misstaan. We contracteerden de muziekgroepen, die we vervolgens verdeelden over verschillende cafés.

De eerste dag was spannend. Hoe zouden onze collega's het ervaren en hoe was het met Jimmy? Midden in de nacht belde ik hem op. Jimmy was uitgeput. Hat was in zijn Birdland stampvol geweest. Ik vertelde enthousiast, dat in de Vestibule zeker tweehonderd mensen voor de deur stonden, die er echt niet meer in konden. Dat er ook zoveel bier besteld werd, dat al snel alle glazen in gebruik waren. Bijvullen, daar was geen tijd meer voor. We zetten dozen met nieuwe bierglazen op de bar, pakten de glazen rechtstreeks uit de dozen, om zo het bier te tappen. In de hele stad was het niet minder druk. De Langestraat was net zo druk geweest, als op een zaterdagmiddag. 'Het is een enorm succes, Jimmy, Gefeliciteerd'.

De volgende ochtend was ik, vanwege het enorme succes van het festival in een geweldige stemming. Ik zette een kop thee en liep naar de brievenbus. Ik was benieuwd naar recensies in de kranten. Toen ik de Telegraaf uit de brievenbus griste en de voorpagina bekeek, was ik ontsteld. Dode op Alkmaars jazzfestival, stond er in hoofdletters. Een ordinaire ruzie in een discotheek, die niets met het festival te maken, was noodlottig afgelopen. Weg positieve reclame voor Alkmaar, weg geweldig humeur. Ik was er ziek van.

De bovenverdieping van de Vestibule werd, voor ik het overnam, bewoond door Kees Kast, de toenmalige uitbater van het gelijknamige café. De verdieping bestond uit een grote woonkamer, een toilet, dat groot genoeg was om de wasmachine en droogtrommel te herbergen, een kleine voorkamer, een badkamer met twee wastafels, een groot ligbad en een grote zolder waar zich drie slaapkamers bevonden. De verdieping was nog in prima staat. De familie Kast had alles nog niet zolang geleden, compleet laten opknappen. Alleen de badkamer had de nodige gebreken. Dat zou blijken.

Woningtekort was ook in Alkmaar een probleem, dus besloot ik de verdieping te verhuren. De eerste huurders waren twee vrouwen en een man. Zij hadden ieder een eigen woonkamer en slaapkamer. Het toilet en badkamer werd gezamenlijk gebruik van gemaakt. Ze zijn niet lang gebleven: De vrouwen kregen verkering en de mannelijke huurder kraakte een leegstaand kantoorpand.

Door de toenemende drukte kreeg ik en vacature vrij voor een baan achter de bar. Johan kwam solliciteren. Ik vond hem een leuke frisse jongen, blond, lang en handen als kolenschoppen. Er was echter één probleem: Johan woonde in Groningen. Zo'n perfecte kandidaat wilde ik niet laten lopen, ik bedacht een oplossing. Die kwam snel. Twee weken later stond Johan achter de bar en bewoonde de bovenverdieping. Twee elegante dames waren zijn kamergenotes. Johan ontpopte zich snel als uitstekend gastheer en werd mateloos populair, vooral bij de dames. Zozeer dat hij menigmaal het onderwerp was van heftige discussies.

Overbuurvrouw was de charmante Jantien. Maandagochtend, Johan was zijn krant aan het lezen. Daar bovenuit, aan de overkant, zag hij Jantien diep in haar stoel onderuit zitten. Nieuwsgierig en gewend met vrouwelijk schoon, begon hij voorzichtig avances te maken. De overbuurvrouw ontging dat niet en beantwoorde dat met een summier lachje. Dit moedigde Johan aan bewegingen te gaan maken die in Cirque du Soleil niet zouden hebben misstaan. Jantien werd lossier en Johan werd overmoedig. Mag ik naar je toe komen, gebaarde hij. Jantien haalde haar schouders op, dat was voor Johan het sein zich naar de overkant te verplaatsen. Hij putte moed en begon aan de finale van zijn minnespel.

Jantien had al jaren een vaste relatie met Michel. Die nam het overigens nooit zo nauw. Je zag hem regelmatig met mooie, wulpse vrouwen in zijn buurt. Jantien was daarvan op de hoogte. Het deed haar verdriet, zij was hem trouw en dat wilde ze eigenlijk ook zo houden. Nu was er sjans van de populaire barkeeper. Was

zij hiertegen bestand? Wat ben jij een mooie vrouw en wat wil ik graag een keer met je uit eten. Johan zag de overbuurvrouw twifelen. Dat maakte hem onzeker. De normaal zo brutale casanova leek te smelten. Johan werd verliefd en Jantien had de aandacht die zij van haar Michel zo verlangde. Zij smeedden een plan. Zondag werd gekozen om samen eens flink de bloemetjes buiten te zetten.

Ik stond achter de bar. De voordeur werd ruw geopend. Michel stapte het café binnen en vroeg zichtbaar zenuwachtig: 'Kan ik Johan spreken?' Ik schrok, want ik had de vriendin van Michel met Johan de deur uit zien gaan. Gezien de reputatie van Johan zou dat waarschijnlijk niet alleen bij een gezellig onderonsje blijven. 'Ik zou niet weten waar hij is', loog ik. 'Kijk maar even boven, misschien is hij daar'. Michel vloog naar boven maar was weer snel beneden, hij zag er verhit uit. 'Hij is nergens te vinden, ik zoek wel verder'.

Johan kwam tegen tweeën het café binnenlopen. 'Ik heb een geweldige avond gehad, wat een leuke overbuurvrouw. Ik ben moe en ga mijn koffertje in'. Na nauwelijks één minuut later stond Johan weer beneden'. 'Wie is er in mijn kamer geweest?' 'Hoezo?' vroeg ik. 'Mijn hele kamer is verwoest, de beeldbuis van mijn televisie is aan diggelen, de tafel is in duigen, alle plantjes zijn van de vensterbank geveegd en mijn bed is in elkaar getrapt'. Ik was verbouwereerd. 'Michel is hier hij geweest, hij vroeg naar jou en is even naar boven gelopen om te kijken of je daar was. Hij wilde je persoonlijk over iets heel belangrijks spreken'. Johan zuchtte diep, hij wist genoeg.

Elza, een van de dames die de bovenverdieping bewoonde, had al heel lang heftige amoureuze gevoelens voor Johan. Zij kon deze nauwelijks in bedwang houden. Door in een spannend kort rokje te koken, in een diep uitgesneden truitje af te wassen, of door met de badkamerdeur op een kier, in bad te gaan liggen, probeerde Elza

van alles om Johan zijn aandacht te trekken. Maar haar avances maakten op Johan ogenschijnlijk geen enkele indruk. Elza werd steeds wanhopiger en begon ernstig aan haar erotische uitstraling te twijfelen.

Donderdagavond, de Cathil Jazzband uit Heiloo verzorgde de live muziek. De op leeftijd zijnde zanger zong zijn jazzy liedjes. Hij wisselde dat af met heftig tapdansen op het houten podium, een uniek gezicht. Het was, zoals gewoonlijk druk in de Vestibule. Ik stond met Johan en Bob achter de bar. Elza, had plaatsgenomen aan het einde van de bar, daar waar Johan aan het werk was. Mieke, de kamergenote van Elza, zat aan de andere kant van de bar, waar Bob aan het werk was. Bob, iets ouder dan Johan, werkte een aantal jaren in de Vestibule, maar was niet minder geliefd bij de dames. Johan en Bob konden het daardoor uitstekend met elkaar vinden. Zij hadden met het vrouwelijk schoon, al het nodige kattenkwaad uitgehaald.

Bob vroeg Mieke wat ze wilde drinken. Maar Mieke was vanavond niet in de Vestibule om te drinken, nee, Mieke was op oorlogspad. Zij fluisterde Bob iets in zijn oor, iets waardoor hij van slag raakte. Bob, plots felrood aangelopen, liep op Johan af en vertelde wat hem zojuist door Mieke in zijn oor was gefluisterd.

Johan ging tegenover Elza staan, keek haar aan en zei: ‘Wat zijn jullie vanavond van plan, je weet toch dat ik niets van je moet hebben?’ Elza lachte Johan verleidelijk toe. ‘Daar ben ik nog niet zo zeker van’. Johan werd nieuwsgierig en wilde weten, of wat hij net van Bob gehoord had op waarheid berustte. Met zijn rechterhand dronk hij achteloos zijn pilsje, zijn linkerhand verdween langzaam onder de bar in de richting een bijzonder kort rokje, dat Elza speciaal voor deze avond had aangetrokken. Het slipje dat hij er normaal gesproken zou moeten aantreffen, blonk uit van afwezigheid. Johan liet van schrik zijn pils vallen.

Ondertussen was Bob onder de rok van Mieke bezig. Ik zag Mieke geil naar Bob en naar Elza kijken. De hitsige en met zaadvragende ogen getooide Elza was niet meer te redden. Ze moest haar zin krijgen, deze nacht zou ze Johan een geweldig orgasme bezorgen, punt uit. Ik was benieuwd hoe het humeur van Johan de volgende morgen zou zijn.

Tot mijn grote opluchting trof ik al vroeg in de ochtend Elza en Johan gezellig aan de stamtafel. Johan glunderde van oor tot oor en was in opperbeste stemming. ‘Het was gisteravond verschrikkelijk gezellig en wat was die Cathil weer op dreef’. Elza zat voorovergebogen over de tafel, zij zag er moe en uitgewoond uit. Johan keek opmerkelijk vrolijk uit zijn ogen, ik kon wel raden waarom. Johan was erg galant voor voor Elza. Dat had ik nog niet eerder meegemaakt. Diezelfde avond stond Frans stralend achter de bar en leek hij voor andere vrouwen aan de bar geen oog meer te hebben.

De badkamer was nog steeds niet verbouwd. Het bad waar Johan en Elza in baadden toonde vaak eigenaardigheden waarvan we de oorzaak niet konden achterhalen. Soms liep het water van het bad door het plafond van de Vestibule naar beneden en kwam op de bar terecht.

Ik voelde een druppel in mijn nek en keek omhoog. Er moest iemand in bad liggen, die niet wist, dat het bad eigenaardigheden vertoonde en niet te vol mocht laten lopen. Johan was beneden aan het werk. Zou Elza in het bad zitten? ‘Zal ik even naar boven gaan om te kijken wie er in bad zit?’ opperde Johan. Dat vond ik geen goed plan. Ik was er zeker van dat Johan zo bij Elza in bad zou duiken om vervolgens nooit meer naar beneden te komen. ‘Ik kijk zelf wel even Johan’. Voorzichtig liep ik de trap op en hoopte dat degene die in bad zat, de badkamerdeur dicht had gedaan. Ik kwam het portaal binnen. De badkamerdeur was dicht, gelukkig. Ik luisterde naar wie er in bad zou kunnen zitten. Er klonken vreemde

geluiden uit de badkamer, heftig gekreun en geklotst van opspattend water. Ik drukte mijn oor tegen de badkamerdeur. ‘Hou je rustig, anders kan ik je niet goed inzepen. Niet zo wild jongen, het komt allemaal goed, kalm, ik ben zo met je klaar’. Ik herkende de stem van Elza, maar niet die van met wie zij in bad zat? Wat gebeurde hier?

De deur openen was geen optie, wist ik veel wat mij dan te wachten stond. Ik besloot naar beneden te gaan. Johan keek mij vragend aan, ik haalde met een mismoedig gebaar mijn schouders op. Ik wist me tegenover Johan geen houding te geven. Als Johan er achter kwam dat Elza met een ander in bad zat, waren de rapen gaar.

Het mysterie liet niet lang op zich wachten. Ik hoorde gerommel op de trap. Elza zou toch niet met haar badgenoot??? De deur van de trap ging open, Elza kwam met natte haren het café binnen, ik scheet in mijn broek. In haar hand had zij een riem en achter die riem kwam Jazzy mijn hond, nog nat van het badderen achter Elza aangelopen.

1986. Ferry besloot zelf achter de kachel van de Vestibule te gaan koken. Voor mij was het duidelijk, we moesten het accent op de culinaire keuken leggen. Het bedienend personeel was gekleed in simpele T-shirts, daar moest verandering in komen. Ik kocht mooie witte overhemden en lange blauwe schorten met de naam de Vestibule erop geborduurd. De schoenen en broeken moesten donker zijn en de haren netjes geknipt. Er moest gedempte achtergrondmuziek klinken en verse bloemen op de tafels. Nieuwe frisse gordijnen werden aangeschaft en ook de door rookaanslag geteisterde lambrisering en het houten plafond werden schoongemaakt. Bij sollicitanten werd nu naar vakdiploma's gekeken. Het dagelijkse klaverjassen werd afgeschaft. Er keerde rust in het bedrijf, daardoor kregen de gasten aandacht en kon er ook meer service verleend worden.

Ferry werd heer en meester in mijn keuken. Zijn eigengemaakte gehaktballen waren legendarisch. Op schoolborden schreven we: balletje gehakt met sneetje casinobrood en stroganoffsaus, het werd één groot succes.

We verwachtten een drukke dag, Ferry had een flinke voorraad gehaktballen gedraaid. Vlak voor dinertijd liet hij ze afkoelen op de werkbank. De koks hadden pauze en aten aan de stamtafel. Jazzy, mijn hond, liep zoals gewoonlijk los door de zaak. Meestal lag hij voor de deuropening en soms in een hoekje onder het grote voorraam. Het was half zes, de eerste klanten nestelden zich aan tafel en bestelden een drankje. Ferry had zijn plek in de keuken ingenomen en de eerste bestellingen volgden. Ik herinner me het menu nog goed: vooraf een flensje gevuld met kalfsragout, als hoofdgerecht gehakt in stroganoffsaus en vanillebavaroise als dessert.

De flensjes werden uitgeserveerd. Ferry zocht nu zijn gehaktballen. Hij kon ze niet vinden, de schaal die op de werkbank moest staan lag daar niet. Hij keek verder en zag de schaal op de grond liggen. De ballen gehakt waren nergens meer te vinden. Ferry raakte in paniek en vroeg of wij soms een grap uitgehaald hadden.

Ik kreeg een bang vermoeden en liep naar het voorraam. Daar lag Jazzy. Toen ik hem aankeek, wendde hij zijn kop af. Had hij iets te verbergen? Naast hem lagen kleine vleesrestjes als stille getuigen van zijn daad. De dagen erna heeft Jazzy zijn hondenvoer om begrijpelijke reden niet aangeraakt.

Samen met Ferry inkopen doen bij VEN Internationale Versmarkt in Diemen was voor mij een waar feest. Op de groenteafdeling bekeek Ferry nauwkeurig elke krop sla. Hij keek of er geen bruine plekjes op de bladeren zaten en of er geen ongedierte in zat. Daaropvolgend inspecteerde hij alle andere groenten als een

volleerd bioloog, rook aan de verschillende kruiden, of zij wel de geur verspreidden, die op het etiket vermeld stond. Bij de vis was het niet anders, die moest vers zijn en werd daarom gekeurd op de helderheid van de ogen. Ook de kieuwen werden aan een grondig onderzoek onderworpen, zij moesten rood van kleur zijn. Als de slager Ferry zag aankomen, stond hij op scherp. De vakman liep naar achteren waar hij het beste vlees voor Ferry bewaard had. Bij Betty Koster, was het altijd een waar feest. Van deze enthousiaste kaasverkoopster kwam je niet zo makkelijk af. Als zij over haar vak begon, liep het water je in de mond. We moesten aan elk kaasje ruiken, wat bij sommige, voor het reukorgaan niet altijd even prettig was. Ik vond het niet verwonderlijk, dat alle topkoks van ons land, in dit culinaire paradijs hun inkopen kwamen doen.

Om te ontspannen en nieuwe ideeën op te doen, maakten we met onze vrouwen vaak lange wandelingen in de duinen tussen Egmond en Bergen aan Zee. Tijdens een van deze uitstapjes vertelde Ferry over zijn geweldige ervaring in de stad Hoorn, waar hij met twee collega's gezamenlijk een bijzonder driegangenmenu had samengesteld, het "Muzen" menu. Het koken met deze branchebroeders was enorm inspirerend geweest. Natuurlijk was het de bedoeling om de opgedane kennis, met hun gasten te delen. Zo ontstond een bijzonder evenement. Een menu gemaakt door drie topkoks.

Het restaurant in Hoorn was te klein om alle belangstellenden te kunnen herbergen. Degenen die de eer hadden om erbij te mogen zijn, genoten volop. De avond was een eclatant succes.

Ferry genoot in alle teugen, hij kon er geen genoeg van krijgen. Dit moest niet eenmalig zijn, dit smaakte naar meer!. Ferry vroeg aan John en Rijk om in de Vestibule dit geweldige evenement te mogen organiseren. John Halvemaan en Rijk van Wijk antwoordde dat dit niet dat dit niet de bedoeling was. Koken voor dertig zou anders zijn, dan koken voor ruim tweehonderd gasten. Ferry

vertelde hierover erg teleurgesteld te zijn. Ik dacht na en vond een oplossing. ‘We kunnen topkoks vragen wie we willen en we noemen het gewoon anders: “Koken met de Grote K”, met de K van Kunst, de K van Kenter en de K van Kaspers’. Ferry zuchtte diep, maar leek opgelucht.

Inkopen doen bij de Ven, daar zagen we Henk Savelberg, een van de beste chef-koks van Nederland, lopen. ‘Kijk’, zei Ferry, ‘dat is Henk Savelberg van restaurant “Savelberg” in Voorburg. Zijn restaurant bezit een Michelinster’. Zullen wij hém vragen voor ons evenement “Koken met de grote K”?’ ‘We kunnen het proberen’, antwoordde Ferry.

Alleen al de gedachte, om met zo’n bekende topkok te praten benauwde mij. Wat moest ik zeggen als hij met mij over koken zou gaan praten?. Ik wist wat lekker was, maar ik wist niet veel van menusamenstellingen. Ferry wel, hij was zelfverzekerd en stapte op Henk af. ‘Goede morgen Henk, ik ben Ferry Kenter van ‘t Stokpaardje in Alkmaar, een restaurant met een Franse keuken. Daarnaast ben ik verantwoordelijk de keuken van de Vestibule, een grand café in de stijl van de Franse Flo-formule. Daar serveren wij elke dag een steeds wisselend driegangen dagmenu. Wij zijn bezig een evenement te organiseren met de beste koks van Nederland, onze droom is als u als topkok hieraan zou meewerken. Henk leek geïnteresseerd, Ferry vervolgde, het lijkt ons geweldig om een dagmenu samen te stellen met de top-chef-koks van Nederland, maar dan met eenvoudige Hollandse ingrediënten’. Henk waardeerde de directe benadering van Ferry. De Vestibule, ‘daar heb ik wel eens van gehoord. Hebben daar tijdens het jazzfestival niet Barry Hay en George Kooymans van de Golden Earring opgetreden? daar ben ik een enorme fan van. Die jongens komen regelmatig bij mij eten en ik heb ze horen vertellen over de Vestibule’. ‘Dat klopt’, voegde ik er brutaal aan toe, ik had

ondertussen alle moed verzameld, om me in het gesprek te mengen. Het ging over jazz. Daar kon ik over meepraten.

Henk Savelberg, een oergezellig mens, zeer sociaal en prettig in omgang. Ook een enorme vak fanaticus, dat bleek snel. ‘Wat een geweldig idee, wie doen er nog meer mee?’ Henk begon er zichtbaar plezier in te krijgen. ‘Nog niemand’, antwoordde ik. We hadden u als eerste op ons verlanglijstje’. ‘Maar als u uw medewerking toezegt zal iedereen het een eer vinden om samen met de grote chef te mogen koken.’ ‘Ik vind het een geweldig plan, ik doe mee, ik hoor nog van jullie’.

Ferry en ik waren in de wolken. Met Henk Savelberg als boegbeeld zou het organiseren van ons evenement een peulenschil zijn. We spoedden ons naar de Bokkenpruik in Hardenberg, waar Jaap Isha achter het fornuis stond. Daarna naar de Oude Geleerde Man in Heemstede, waar Rob Hoffman zijn kookkunsten etaleerde. Vervolgens naar het Amstel Hotel in Amsterdam, waar Paul van de Mey werkte en aansluitend naar Gerrit Greveling, de grote chef van Chalet Royal in De Bosch. Toon Rumphorst van het Herenhuis in Midden Beemster completeerde het gezelschap. We konden aan de slag.

We maakten ons eigen krantje het “Culinair Journaal” dat we naar onze klanten stuurden. De aankondiging “Koken met de grote K” sloeg in als een bom. Vanuit het hele land kregen we aanmeldingen en de Vestibule was tijdens die kooksessies stampvol. De chefs hadden geweldige menu’s samengesteld en waren verrukt over de loftuitingen die uit de zaak kwamen. Na het dessert moesten de chefs naar voren komen en voor de bar plaatsnemen. Daar spraken wij hen toe en vroegen hun naar deze nieuwe kookervaring. Bescheiden vertelden de chefs waarom ze voor een bepaald product gekozen hadden. Een langdurig applaus volgde en de chefs begaven zich tussen de gasten om het gesprek voort te zetten. We hebben nooit met de chefs ooit over een honorarium gesproken.

Het leek een vanzelfsprekendheid dat zij aan het evenement mee zouden doen, een beloning was het laatste waar zij aan dachten. Op onze kosten een weekendje uit met hun echtgenotes, daar deden ze het voor.

Koken met de grote K, de formule bleek een gigantisch succes. Nagenoeg alle chefs van ons land zegden hun medewerking toe, Robert Kranenburg, Cas Spijkers, Imko Binnerts, Paul Fagel, John Sistermans, Remco Tensen, Ron Blaauw, Allan Pearson, Cees Helder, Constant Vonk, Edwin Cats, Lucas Rive, Gert Jan Hageman, Ivan Louer, Thorwald de Winter, Herman den Blijker, Jerry Bastiaans, Cristiaan van de Linden, Rob Clerck, Gert Jan Cieremans, Hans Kok, Kees Kokkes, John Nierop, Patrick 't Hart, Jos Bleeker, Toine Smulders, José Polonio, Eric Biersteker, Edo Kamping, Gerwin Brand en Otto Nijenhuis.

Duizenden mensen hebben we moeten teleurstellen. Zodra we het evenement aankondigden zaten we vol en was het onmogelijk de telefoon van de Vestibule te gebruiken. We hadden de hoorn maar van de haak gelegd, zodat we ook nog ons gewone werk konden doen. Zodra we de telefoon wilden gebruiken en de hoorn weer op het toestel legden kregen we direct een klant aan de lijn die wilde reserveren.

Koken met de grote K heeft de Vestibule veranderd. De zaak kreeg er nationale en zelfs een beetje internationale bekendheid door. Ook het bedrijfsleven ontdekte de Vestibule. Buitenlandse relaties werden door hun Alkmaarse zakenpartners voor een lunch en diner meegenomen vanwege de gemoedelijke sfeer, de bijzondere ambiance en natuurlijk de fantastische keuken.

Theater de Vest contracteerde diverse bekende artiesten. Ook voor de Vest liep Alkmaar warm. Veel van de artiesten bezochten de Vestibule en aten daar een hapje. Het was voor vele een gewoonte om na afloop van hun voorstelling weer terug te keren. Zij

ontmoette daar hun fans, die het natuurlijk prachtig vonden, om nog wat met hun helden na te kunnen praten. Ik vond het altijd bijzonder, als er een bekende Nederlander in de zaak was.

Jules Deelder stapte met zijn manager de Vestibule binnen. In de outfit waarin Jules gekleed was, is het niet moeilijk hem te herkennen. ‘Twee Duval en kun je een tientje wisselen voor de flipper automaat’ Even later stond Jules in zijn eentje aan de flipperkast. Ik kreeg een lumineus idee, ging bij de flipperkast staan en begon een praatje. ‘Mooie kast, vind je niet, hoe hoog is je score’. Jules haalde zijn schouders op, met zijn ADHD is hij moeilijk te verstaan. Hij vertelde mij, dat als hij in de buurt van Alkmaar was de Vestibule zijn favoriete café was. ‘Waarom kom je dan niet een keer bij mij optreden’, vroeg ik. ‘Als ik binnenkort een optreden in de buurt heb, zal ik kijken of dat te combineren valt’. Daarna vervolgde hij in plat Rotterdams: ‘Ik weet dat jij een evenement organiseert met de beste koks van Nederland. Ik ga bij je optreden, als mijn favoriete topkok die avond bij je kookt, maar dat zal je nooit lukken’.

Een week later toog ik naar Rotterdam en zat ik met mijn vrouw in restaurant Parkheuvel, het drie sterrenrestaurant van Cees Helder, te lunchen. Cees Helder zou nooit naar Alkmaar komen om daar te koken, volgens Jules Deelder, voor mij dus een ultieme uitdaging.

Cees Helder kwam na enige tijd vragen of de lunch goed had gemaakt. Ik stelde mij voor en vertelde hem dat ik de uitbater van de Vestibule in Alkmaar was. Cees knikte, hij had daar van collega’s wel eens over gehoord. Hij had zich afgevraagd, hoe het mogelijk was dat er zoveel bekende chefs gekookt hadden. Ik vroeg Cees of Jules Deelder tot zijn vaste gasten behoorde, hetgeen hij met trots beaamde. Daarna vertelde ik hem van de uitdaging die ik met Jules was aangegaan. Cees hoefde er niet lang over na te denken. Hij was in Noord-Holland geboren, zijn hele familie woonde er nog. ‘Het zou leuk zijn om weer eens voor mijn familie

te koken, dat kan mooi gecombineerd worden met een optreden van Jules Deelder’.

Ik belde de manager van Jules, hij wist van de afspraak, maar was zeer verbaasd dat het mij gelukt was. Jules zou zich aan de afspraak houden.

Zaterdagavond, Jules Deelder had een optreden in Zaandam gehad. De zondagmiddag erna zou hij zijn beloofde optreden in de Vestibule verzorgen.

In restaurant hotel de Nachtegaal, had ik een kamer voor Jules en de manager gereserveerd. Zij konden nu gezellig een borrel bij mij drinken zonder terug te hoeven rijden. Als vanzelfsprekend had de entertainer plaatsgenomen achter de flipperkast, hij bestelde zijn lijfdrankje, een Duval. Het optreden zou de volgende ochtend, tussen twaalf en twee plaatsvinden. Cees Helder zou een drie*** gangenlunch verzorgen.

De Duval smaakte Jules uitstekend. Het eerste kratje was inmiddels leeg. Ik vroeg me af of deze dichtende komiek de volgende dag (Cees) helder zou zijn. Ik maakte mij zorgen om niets. Jules kwam de volgende ochtend fris en monter de Vestibule binnen. ‘Goede morgen Wim, mag ik een Duvel en kun je een tientje wisselen voor de flipper automaat’.

Alle tafels van de zaak had ik met wit linnen opgedekt, wat een mooi gezicht was. Her en der mooie boeketten met bloemen, we waren er klaar voor. De zaak stroomde vol, iedereen was op en top gekleed. De eerste amuses verdwenen in de hongerige keelgaten. Jules zou het opening ‘s woord doen. Hij begon met een lof serenade aan Cees Helder, die zelf ook nog even aanstipte trots te zijn, Jules tot zijn vaste gasten te mogen rekenen. Jules vertelde dat 1944 zijn geboortjaar was. Hij was zo lelijk dat de burens dachten dat hij uit de schutting gezaagd was. Tandem had hij nog niet, dat

zou veranderen. Als opwarmer vervolgde hij met een paar oude Sam en Moos moppen.

Daarna was het de beurt aan Cees Helder.

Voorgerecht,
lichtgebakken zalm in blanke botersaus.
Iedereen genoot. Dit moest een topmiddag worden.

Na het voorgerecht was het weer de beurt aan Jules. Deze pakte de microfoon, schraapte zijn keel en begon over zijn enorme aversie tegen tandartsen in het algemeen. Zijn eigen tandarts in het bijzonder. Zijn eerste angst werd gevoed door de schooltandarts, een oude vent van 60 jaar die twee brillen met jampotglazen nodig had om de tanden van Jules te kunnen ontdekken. Zijn eigen tandarts was niet veel beter. Een middeleeuwse beul met roodgloeiende boor. Als hij dat apparaat aanzette, draaide de stoel net zo hard mee. Jules vermeed begrijpelijk zijn tandarts bezoeken. Het onvermijdelijke gebeurde toch. Jules verging van de kiespijn, zijn wang was zo dik geworden dat hij deze met een handdoek op zijn plaats moest houden. De tandarts schrok van de abcessen die hij aantrof, bij de vierde verdoving knikte Jules dat hij niets meer voelde. De kracht waarbij bij het etter uit het eerste abces kwam, was zo sterk dat deze met een kwak tegen het plafond spoot. De bevallige assistente keek nieuwsgierig in de openstaande mond van Jules, de kracht waarbij het tweede abces ontplofte was vele malen groter, zo ook de gil van de assistente. Zes gaten werden er gevuld, met als gevolg dat Jules een volle kilo zwaarder woog.

40 jaar was Jules niet meer naar de tandarts geweest. Nu had hij alleen nog twee voortanden, de rest had hij er zelf met de nijptang uitgehaald. Maar ook met deze twee, werd hem niets gespaard. Bij het consumeren van een krentenbol met komijnekaas brak een van die voortanden af. Het geluid, wat Jules alleen nog kon uitbrengen, was wat gesis en gefluit, voor een dichter niet erg handig.

Mijn gasten hadden doodstil naar het fascinerende verhaal geluisterd. Er waren er die liever meteen huiswaarts wilde keren. De meesten hadden een zakdoek voor hun mond genomen. Jules was nog lang niet klaar. De manier waarop hij zijn tandeloze gehemelte toonde liet weinig aan de verbeelding over. Jules was een meester in verbaal geweld. De honderd aanwezigen zullen niet bepaald het idee gehad hebben, bij een driegangen lunch aan te zitten. Zelf stond ik in tweestrijd, moest ik Jules onderbreken of moest ik hem zijn verhaal laten afmaken en maar zien wat er zou gaan gebeuren. In de keuken heerste diepe stilte, de vaak beledigende woordenstroom van Jules had het humeur van de koks danig aangetast. Toch lagen de lamsbouten al heerlijk in de tijmsaus te pruttelen en waren de Opperdoesers met de haricots verts in de oven aan het garen.

Jules was klaar met zijn optreden en begaf zich naar de VIP tafel. De onthutste pers en de familie van Cees wisten niet wat ze hiermee aan moesten. De teksten van Jules waren door merg en been gegaan, moesten zij hem hierop aanspreken? Ik keek de zaak in. Ik kon aan de verbouwereerde gezichten zien, dat er niet veel mensen meer waren, die nog trek hadden in het hoofdgerecht.

Ik bedacht een oplossing: in de keuken staat een enorme afzuiginstallatie. Als die aanstaat komt er geen luchtje het restaurant meer in. Als ik hem uit zou zetten, zou dat als gevolg hebben dat de heerlijke aroma's en kookluchten van het gebraad langzaam het restaurant in zouden drijven. Ik stopte de installatie en zag de warmte die van de gerechten afkwamen de zaak indrijven. Er kwam weer wat leven in de zaak. Gasten begonnen aan een glaasje wijn te nippen en de gesprekken kwamen langzaam weer op gang, al was de stemming nog wat timide. Het menu van Cees Helder dat volgde was van zo'n bijzonder hoog gehalte dat het optreden van Jules snel was vergeten.

Ik was vergeten de afzuiginstallatie weer aan te zetten.
Stomerijkosten voor de kleding van mijn gasten, was het gevolg.

Kinderen in de Vestibule was voor mij altijd een feest, al willen sommigen je nog wel eens het bloed onder de nagels vandaan halen. Leo en Ineke waren geweldige gasten, wekelijks genoten zij van mij en ik van hun. Als zij een week niet geweest waren moesten zij ziek zijn. Zij waren opa en oma en de kleinkinderen waren vaste gasten.

Een ander gezin had ook besloten in de Vestibule te gaan eten. Ik herkende de kinderen Kristiaan en Juriën. De ouders namen plaats aan de bar en de kinderen werden met kleurpotloden en kleurplaten aan tafel gezet.

Aan het tafeltje ernaast, zaten Ineke en Leo met hun twee kleinkinderen, Floris en Madelief. Het leek een gemoedelijke avond te worden. Ineke bestelde een warme chocolademelk voor Floris en voor Madelief een fristy. Leo bestelde een mooie fles wijn, Ineke het eten. Floris had trek in nog een chocolademelk. ‘Voel je je wel goed’ vroeg Ineke en keek hem ongerust aan. Floris had een fel rode kleur gekregen en had het warm. ‘Je hebt toch geen korst hoop ik’ Floris knikte van niet, maar sloeg allemaal wartaal uit. Ineke begon zich steeds meer zorgen te maken, Floris zou toch niet ziek zijn? Een tweede chocomelk volgde.

De ouders van Kristiaan en Juriën zaten nog steeds gezellig aan de bar, toen er plotseling een harde gil van één van hun kinderen klonk. Ze keken geschrokken om en zagen de kleurplaten van de kinderen in lichtelaaie staan. De kinderen vonden het kaarsje wat op tafel stond. Zeer interessant, de kleurplaten niet. Leo sprong van zijn stoel, pakte zijn fles wijn en doofde met het kostbare vocht de brand. Kristiaan en Juriën begonnen geëmotioneerd te huilen, maar

Floris had dikke pret, hij schaterde van het lachen en was niet meer te stoppen. Madelief zat beteuterd naar haar broertje te kijken. Wat was er toch met Floris aan de hand? Ineke en Leo hadden het helemaal niet meer naar hun zin. Hun kleinkind, anders altijd zo rustig en een voorbeeld voor andere kinderen verpeste de zo gezellig begonnen avond. Zij wilden naar huis. Ineke vroeg de rekening en keek die, zoals gewoonlijk nog even na. ‘Wim er staan twee chocolademelk met rum op de rekening, die hebben wij niet gehad’. Ik keek naar de rekening, twee chocomelk met rum, toen naar Floris, opeens werd mij alles duidelijk.

Zes druk converserende mannen kwamen de Vestibule binnen. Ik zag direct, dat zij een vermoeiende dag achter de rug moesten hebben gehad. De normaal gesproken strak zittende kostuums en keurig geknoopte stropdassen hingen nu losjes om hun bovenlichamen. Een van de heren stevende op mij af en vroeg of zij nog konden dineren. Ik keek op de klok en zag dat het inmiddels halftien was, de tijd dat de keuken ging sluiten. Dat laatste was ik niet van plan. Ik deed al jaren mijn best om de zakelijke markt te bereiken, nu deze zich meldde, besloot ik de keuken, tot laat geopend te houden. ‘Natuurlijk heren, gaat u zitten, dan zal ik de menukaart voor u halen. Wilt u eerst wat drinken?’ ‘Geeft u mij alvast de wijnkaart maar’, antwoordde de vermoedelijke gastheer. Ik ging naar de keuken en sommeerde de koks het fornuis nog niet uit te zetten. Gevolg was, hevige protesten. Ik werd erop gewezen dat het half tien was en overuren niet mochten worden gemaakt van Ferry. ‘Dat interesseert mij niet, vandaag gaan we nog een uurtje door’.

‘Chassagne Montrachet wit en een flesje Vosne Romané rood, doe maar zes gerookte zal, zesmaal tournedos met wat extra frites en nog wat extra salade, luidde de bestelling’. Ik was in de wolken, pakte de mooiste glazen uit de vitrinekast, serveerde water erbij en zette wat stokbrood met kruidenboter op tafel. De heren rookte als kettlers, ik moest om de twee minuten de asbakken leegen, maar dat

kon mij niets schelen. De wijn smaakte uitstekend en de huisgerookte zalm was zoals altijd verrukkelijk. Ik haalde de glazen waar de witte wijn in had gezeten weg en zette grote Bourgogne kelken op tafel, ontkurkte de Vosne Romané en liet de gastheer proeven. Ondertussen lieten de koks in de keuken duidelijk merken dat zij het met de gang van zaken niet eens waren. Hardhandig werd er met de pannen omgesprongen en door ongeïnteresseerd gedrag viel het keukengereedschap regelmatig op de werkvloer. Dat was viel de heren ook op, zij vroegen mij of alles in orde was. Dat bevestigde ik natuurlijk, al kreeg ik het wel Spaans benauwd. Het hoofdgerecht was klaar, ik serveerde het in stijl op tafel, plaatste de frites en salade naast de borden schonk de heren nog wat wijn en water bij en wenste hun een smakelijke maaltijd toe.

‘Ober, Ober’, klonk het onheilspellend. Ik snelde naar de tafel. De gastheer was rood aangelopen en sprak op gebiedende toon, ‘Wat is dit?’ Hij wees op glas lijkende scherfjes op zijn tournedos. ‘Ik zou het niet weten, maar glas kan het zeker niet zijn. Dat gebruiken wij niet in onze keuken’, antwoordde ik geschrokken. ‘Hoe verklaart u dit dan? Wij hebben vanavond regelmatig glasgerinkel vanuit de keuken gehoord, dat glas ligt nu op onze tournedos’. Ik keek naar de andere borden en zag mooi glinsterend glas als diamanten op de borden liggen. Alle heren keken verbouwereerd eerst naar de borden en toen naar mij. Geen van hun durfde de tournedos nog aan te raken. ‘Dit pik ik niet’. De gastheer stond woedend op en wenkte zijn relaties om het pand zo snel mogelijk te verlaten. ‘Hier zult u meer van horen, dat beloof ik u!’ Daar stond ik dan, radeloos met mijn handen in het haar. Ik stormde de keuken in en vervloekte de koks. Zij haalden hun schouders op. Het kon ze eigenlijk niet zoveel schelen. Die onverschillige reactie, dat vond ik nog het ergste. De zes borden zette ik als bewijs terug in de keuken en ik belde Ferry. Hij kwam meteen.

Ferry boog zich over de borden en constateerde niets vreemds. De op het oog op glas lijkende diamanten waren als sneeuw voor de zon verdwenen. ‘Wat is hier mis mee en waarom al die ophef?’ Ik keek nog eens goed naar het vlees en constateerde dat er inderdaad niets mis mee was. Zouden de koks het glas er stiekem uitgehaald hebben? Hier begreep ik niets van, een half uur terug lagen er nog glassplinters op. ‘Hoe zagen die glassplinters eruit?’ vroeg Ferry. ‘Het waren net van die kleine briljantjes’, antwoordde ik. Ferry zuchtte diep, vloekte binnensmonds, pakte een grote witte pot van het kruidenrek, stopte zijn hand erin en liet zien wat de inhoud van de pot was. ‘Zag het er soms zo uit? ‘ Ja moest ik beantwoorden’. ‘Dit is zeezout. De koks zullen er wel ruw mee omgesprongen zijn, maar dit is de hele oorzaak van dit zogenaamde drama’. Ik stond met mijn mond vol tanden en wist hier niets op te zeggen. Ik had nog veel te leren.

1964-2005, Van mijn baantje bij snackbar Riche heb ik veel geleerd. Grote kracht was, het maken van eigen producten. Winkeliers die na het werk huiswaarts keerden, pakte vaak een kroketje uit de automaat. Welk bedrijf maakt er tegenwoordig zijn eigen kroket, het kan zo verschrikkelijk lekker zijn. Trouw aan leveranciers word vaak beloond met een waardevolle relatie en redelijke prijzen. Mijn eerste inkoop, was het halen van 5 citroenen bij Leo Kommer de groenteman van de buurt. Leo runde de kleine zaak met zijn vrouw Agnes. De groenten die zij verkochten waren vers, zo vers dat ik hun ervan verdacht, een groentetuin in de dakgoot te beheren. Leo was groenteboer in hart en nieren, Agnes beheerde de winkel, Leo kocht de waren in en leverde aan de horeca. Zo ook aan het Stokpaardje. Door inheems groente en fruit dat in ‘t Stokpaardje gebruikt werd, moest Leo zijn assortiment uitbreiden. Zo werd de winkel van Leo en Agnes een groentewinkel, waar de meest exclusieve producten te koop lagen. Leo was dik, eigenlijk veel te dik. Dat was niet bevorderlijk voor zijn werk bij de vrijwillige brandweer. De brandweerladder opklimmen was een probleem. Het wekelijks samenzijn in de

brandweerkazerne, was voor Leo een heerlijk uitje. Er werd druk gedebatteerd over nieuwe regels en veiligheidseisen. Om de kelen te smeren werd er veel bier gedronken, heel veel bier. Dat vele bier was Leo wel aan te zien. Zijn gultige oogjes begonnen te glimmen en zijn aanstekelijke lach, was tot ver in de omtrek te horen. Leo was kampioen in het uitdelen van complimentjes, dat ging niet allen gepaard met vocaal geweld, nee Leo had de gewoonte je een klap op de schouder te geven, die bij een wrestling kampioenschap niet zou misstaan. Na zo'n clubavond was een bezoek aan het 't Stokpaardje niet ongewoon. Eén biertje toe, moest kunnen. Breed lachend ging Leo naast Ferry staan, die vlees aan het grillen was.

Door de vele consumpties die Leo tot zich genomen had stond hij wat onstabiel op zijn benen. Ferry, bang dat de corpulente brandweerman zijn handen zou branden wilde hem van de grill wegduwen. Schaapachtig lachend stopte Leo zijn hand in de achterzak van zijn broek, haalde daar een paar tientjes uit en deponeerde de tientjes een voor een van boven naar beneden op de grill. De grill deed uitstekend zijn werk. De tientjes gingen een voor een in vlammen op. Leo had dikke pret. Hij kreeg er geen genoeg van en greep in zijn broekzak om meer geld te verbranden. Ferry stak daar een stokje voor. 'Zo, nu is het genoeg geweest. Neem een biertje en ga daarna slapen Leo. Morgen is het weer vroeg dag'.

Leo dronk sloeg zijn biertje achterover en stapte naar buiten. De groentewinkel was aan de overkant, schuin tegenover t'Stokpaardje. Tevergeefs probeerde hij zijn voordeur te openen. Leo kreeg de sleutel niet in het slot. We moesten onbedaarlijk lachen om zijn gestuntel. Leo, die steeds kwader werd, stapte plotseling naar achteren en nam een aanloop. Hij beukte zijn grote lichaam tegen de deur die onder dit grote fysieke geweld in één klap bezweek. Enorm gekraak van gebroken hout en brekend glas was het gevolg. Leo viel als een blok beton naar binnen, midden

tussen gordijnen, vitrages en tapijten. Daar lag Leo, midden in de stoffen zaak van zijn bureu. Waggelend stond hij op en schudde zijn hoofd, keek wat meewarig in de rondte en constateerde dat dit niet zijn huis was. Leo, door de actie enigszins nuchter geworden, probeerde de verwoeste deur uit te komen. Met nog een stuk gordijn half over zijn bezweten hoofd stond hij in de straat. Hij leek wel een Egyptische oliesjeik, we lagen dubbel van het lachen. Wel maakten we ons zorgen over de geruïneerde voordeur. Leo strompelde naar zijn eigen huis, waar het slot van de deur nu wel openging. We moesten even wachten, maar even later kwam Leo, met hamer, spijkers en een stuk hardboard in zijn handen naar buiten. De deur werd provisorisch gerepareerd. De volgende dag wist Leo van niets. We hebben de eigenaar van de stoffenzaak zelf maar uitleg gegeven. Die moest vreselijk lachen.

Maandagavond, er kwam een gezellig stel met hun zoon voor het raam zitten. ‘Geeft u ons maar een flesje huiswijn en drie dagmenu’s’. Het leek alsof dit gezin iets te vieren hadden, zij verkeerden in een opperbeste stemming. Er kwam een pakje op tafel en de zoon werd gefeliciteerd. ‘Is er iemand jarig?’ vroeg ik overbodig. ‘Ja, onze zoon is jarig’. Ik bedacht dat het wel feestelijk zou zijn als ik wat bubbels op tafel zou zetten. Dit werd zeer gewaardeerd, zelf had ik een goede reden om aan mijn eerste glaasje van de dag te beginnen.

Michel, de jarige zoon, vroeg of hij gebruik mocht maken van de telefoon. Hij zou zijn verjaardag met wat vrienden in het ouderlijk huis vieren. Door hun gezellige verblijf in de Vestibule was het later geworden dan gepland, om de vrienden niet voor een dichte huisdeur te laten staan, vroeg hij ze eerst naar de Vestibule te komen. Al snel stroomde de ‘Bule’ vol met zijn vrienden, de jongens bestelden veel bier. Ik kreeg een idee. Als de jongens bier bestelden, vroeg ik of zij de joker ingezet hadden, als zij dit bevestigend beantwoord hadden, gaf ik hun het dubbele aantal. Dat viel in goede aarde. Het duurde dan ook niet lang of de hele zaak

zat vol met feestgangers. Ik paste de muziek aan, de zaal werd gevuld met discoklanken. Het kon niet uitblijven, of er werd flink gedanst en de Vestibule leek meer een discotheek, dan een grand-café. De ouders van Michel stortten zich volledig in het feestgedruis. Sommige gasten hadden op borrelhapjes gerekend, maar die lagen nog thuis. Tosti's eten, was de oplossing. Ik serveerde tientallen rieten mandjes met tosti's uit. Het werd balorigheid troef. De rieten mandjes werden gebruikt als hoofddekseis en al snel volgde een polonaise van beschonken studenten met rieten mandjes op hun hoofd. Sommige feestgangers gingen op de marmeren tafels staan. Ik probeerde de jongens nog meer op te zwepen en binnen mum van tijd stonden alle tafels vol met dansende studenten. Ook pa en ma deden mee. Ma vond dit allemaal prachtig en moedigde pa aan om zich nu maar helemaal te geven. Hij gaf hier gehoor aan en ging pontificaal boven op de bar dansen. Michel had de verjaardag van zijn leven. Ik hoopte dat deze avond een vervolg zou krijgen. De vrienden van Michel hadden het vreselijk naar hun zin gehad. Dit zou zeker niet hun laatste avond in de Vestibule zijn.

Half twee, de avond liep op zijn eind. Leo Kommer kwam binnen. Hij had een gezellige avond bij de brandweer gehad, dat was duidelijk te zien. Hij kwam nog even een kijkje in de Vestibule nemen. Leo had trek in een stevig drankje en bestelde een Bacardi cola. In één teug dronk hij hem leeg. 'Beetje dorst Leo', vroeg ik en zette hem een tweede drankje voor. Hij zuchtte diep, legde zijn hoofd op de bar, deed zijn ogen dicht en begon stevig te snurken. Ik wist niet, wat ik meemaakte. Ik vond het een gênant gezicht. De jongens van de gezellige verjaardag was dit tafereel niet ontgaan. Zij hadden er de grootste lol om. Ik stootte Leo aan. 'Leo, wakker worden. Het is de hoogste tijd'. Hij gaf geen krimp. Een van de jongens begon een haan na te doen. 'Kukeleku, kukeleku, kukeleku'. Er kwam beweging in het kolossale lichaam. Het hanengekraai vond ik een goed idee. Ik bracht mijn mond dicht bij Leo's oor en begon hard 'kukeleku, kukeleku', te kraaien. Leo

schrok wakker, geeuwde luid, streek zijn grote handen door zijn haar, strekte zich naar achteren en keek op zijn horloge. ‘Nog geen 6.00 uur, ik heb nog effe’. Vervolgens legde hij zijn hoofd weer op de bar. Ik begon me ongerust te maken, hoe ik Leo op tijd de zaak uit zou kunnen werken. Een van de jongens kreeg een lumineus idee en vroeg om een wekker. Ik wist dat er op de bovenverdieping eentje moest zijn en haalde die naar beneden. Ik zette de wekker op de bar, vlak voor het gezicht van Leo, zette de klok op 6.00 en liet de wekker afgaan. Leo ontwaakte opnieuw, pakte de wekker vast, keek hoe laat het was, zette hem uit, wreef met zijn grote vingers door zijn slaperige ogen, rekte zich uit en stapte van de barkruk. Hij keek om zich heen en vroeg zich af waar hij zich in godsnaam bevond. ‘Leo, je bent nog steeds in de Vestibule. Het is half zeven. Je moet aan het werk’. En daar ging Leo.

Toen ik de volgende ochtend om tien uur bij Leo verse sinaasappels wilde gaan halen, was de zaak nog dicht. Het kraaien van de haan, de wekker, en dat allemaal midden in de nacht, hadden zijn bioritme volledig verstoord.

Tot op de dag van vandaag heb ik nooit mijn groenten bij een andere leverancier afgenomen, deze trouw heeft ons beide goed gedaan. Michel en zijn vrienden noemde ik de kuuks, zij zijn nog steeds vaste gast van de Vestibule.

1990, Tien jaar Vestibule viel samen met mijn veertigste levensjaar, samen bestonden we vijftig jaar. Mijn financiële situatie was nog niet denderend. De belastingperikelen was ik nog niet te boven gekomen. Ik zou dit jubileum niet vieren. Mijn vrouw dacht daar anders over.

‘s Maandags gingen Ferry Kenter, Dirk Vermeulen en mijn persoontje in de polder vissen. Het ging ons niet zozeer om de vangst, maar meer om de gezelligheid. De lunch bestond stevast uit een balletje gehakt bij de dichtstbijzijnde kroeg, Ferry noemde het ‘de gehaktballen test’. Hij ontleedde zo’n bal als bij een autopsie. Zelfs de mosterd werd ontleed. Tegen half vijf werd Dirk

steevast wat zenuwachtig, het werd tijd voor een biertje. Dit keer ging de terug reis niet naar Alkmaar, maar naar Bergen. Hans Kamm, flamboyant figuur en topgastheer. Zijn ideeën pasten naadloos in mijn opvattingen over de horeca. Zijn prachtige bedrijf, “Nero” was hij in 1981 begonnen, een jaar na mijn start, we hadden veel gemeen. Op zijn terras was het een drukte van belang. Er liepen verdacht veel mensen die mij bekend voorkwamen. Ferry en Dirk begonnen zich merkwaardig te gedragen. Normaal gesproken nipten zij al aan de zoveelste pils. Nu dronken zij rode Spa, wel met een gezicht als een oorwurm. Ik wist niet wat ik hiervan moest denken, bestelde een halve kreeft, een fles Meursault en drie glazen. De kreeft smaakte mij prima, net als de wijn. De heren bleven stug aan het glaasje water, twee glazen bleven droog. Om de gespannen sfeer was te breken begon ik, ‘We kunnen hier wel een restaurant beginnen Ferry, ik zie alleen maar bekende gezichten rondlopen’. Ferry keek zuur en liet merken dat hij er de lol er niet van in zag. Plots leek hij opgelucht, hij stond op, en liet een diepe zucht, ook Dirk mengde zich in dit tafereel. Er kwam een prachtige antieke koets met zes paarden aangereden. De paarden brieden, waardoor het leek of er stoom uit hun neusgaten kwam. Tot mijn grote verwondering zag ik Beatrix op de bok zitten. Ik begreep er niets van, ze zou toch op de zaak passen? Mij vrouw stapte van de bok af en kwam op mij af. Met ‘Schat, gefeliciteerd met het tienjarig bestaan van de Vestibule en je bijna veertigste verjaardag’, feliciteerde ze me. Ik vond alles prima en schonk mijzelf nog een glaasje Meursault in. Dit was niet de bedoeling, ik moest op de bok voor een ritje met de koets. ‘Dat nooit’, maakte ik duidelijk kenbaar. ‘Doe het dan voor mij’, smeekte Trix. Met enorme tegenzin nam ik plaats op de bok, maar voelde mij enorm opgelaten. Na een rondje door het rustieke Bergen, volgde er een koude tocht naar Alkmaar. Daar werd café de Modderman aangedaan en Eric Hulshof speelde het spel voortreffelijk mee. ‘Wim, jij lust vast wel een klein drupje’. Beatrix begon zich zorgen te maken. Zij had Ferry en Dirk zover gekregen dat zij nuchter bleven, maar nu dreigde er gevaar dat haar

man, iets teveel zou druppelen. ‘Geef Wim maar een spaatje’, probeerde Beatrix wanhopig. Maar het kwaad was al geschied, er stond een heerlijk glas witte wijn. ‘Proost Wim’. Eric had de grootste lol, nam plaats achter de piano en begon, ‘I love your, only your’, te zingen. Met veel pijn en moeite heb ik de helft van de inhoud van het glas kunnen redden. De tocht met de koets ging verder, we reden het Ritsevoort op. Ik ontwaarde een mensenmenigte. Voor de Vestibule speelde de “Cat Hill Jazzband”, onder aanvoering van saxofonist Dick Koch. Ik had al die tijd, niet in de gaten gehad, wat me te wachten stond. Het organiseren van dit jubileum heeft overigens, nog heel wat voeten in de aarde gehad. Het leek bijkans onmogelijk, om zoveel mensen bij het feest te betrekken en dat ook nog geheim te houden.

Binnen was alles prachtig versierd. Er waren tientallen ballonnen met heliumgas opgeblazen. Het was een prachtig gezicht al deze kleurrijke objecten tegen het houten plafond te zien hangen. Bloemen alom en achter in de zaak was het podium uitgestald. De vele instrumenten verraadde een aankomend optreden. Ik liet alles maar over mij heen komen. Leo Kommer kwam poolshoogte nemen, nieuwsgierig hoe het feest verliep. ‘Wat ziet het restaurant er geweldig mooi uit jongens en wat zal Willem verrast zijn geweest’. Toen Leo de ballonnen zag, vroeg hij waar die mee gevuld waren. “Helium”. Leo schrok zich rot. We stonden in een kruitvat, dat elk moment kon ontploffen. Iedereen moest onmiddellijk de zaak uit en alle sigaretten moesten in de spoelbak gegooid worden. We volgden zijn instructies op, maar begrepen niet waarom. Leo kwam naar buiten met een van de ballonnen in zijn ene en een sigaret in zijn andere hand. Langzaam hield hij de brandende sigaret tegen het rubber van de ballon, een doffe knal en een enorme steekvlam volgden. Was dit binnen gebeurd, dan zou de ramp niet te overzien zijn geweest. Leo Kommer had de Vestibule gered en ver voor het drama van Volendam had zo’n ramp ons dus ook kunnen overkomen. De tegenwoordig zeer strenge brandweercontrole is dus zo gek nog niet.

De muziek avonden werden druk bezocht. Uit het hele land traden bekende artiesten op. Toch was het altijd erg gezellig, om artiesten uit de omgeving op te laten treden. Legendarisch waren de sessies van Kees Wortel en Dick Koch. Zij presteerde het om talentvolle muzikanten om zich heen te verzamelen. Die avonden stonden borg voor fantastisch, swingende avonden. Dick was een begenadigd saxofonist en een warme man. Altijd een vrolijk goede morgen, gevolgd door een wat satirisch lachje. De stemming veranderde als we het over relaties hadden. Dick trok dan fel van leer, van het vrouwelijk schoon bleef dan niets over. Dit had ook zijn voordelen, de liefde die Dick miste, stopte hij in het bespelen van zijn saxofoon, ogen dicht, schouders naar opzij, nek naar voren en Dick was in extase. Dick was ernstig teleurgesteld in de liefde, dat was duidelijk. Als Dick een optreden bij mij had sprak ik hem hierop aan, dit maakte veel adrenaline bij hem los, zoveel, dat ik verzekerd was van weer een geweldig optreden. ‘Goede morgen Wim’, ik hoor het hem nog zo zeggen, ‘wat was het een feest gister en wat was het druk, je zult wel weer veel verdiend hebben’. Dick was lijkwit en zag er moe uit, dat zal wel van het optreden komen dacht ik. Dick nam plaats aan de bar, om zijn krantje te lezen. Aan de stamtafel zat Herman van zijn cappuccino te genieten. Mia stond achter de bar. Ik keek eens naar Dick en ik voelde een soort treurigheid in hem, een, die ik maar niet kon verklaren. Ik wist dat Dick verschillende kwaaltjes had, waaronder een hartritmestoornis. Hij had daar pillen voor. Dick staarde naar de krant, ik had niet de indruk dat hij die aan het lezen was, er was iets vreemds. Zijn hoofd zakte naar beneden. Hij begon zwaar adem te halen en te snurken. Elke keer als hij uitademde boog zijn hoofd meer naar voren. Ik voelde dat hier iets niet klopte, stapte van mijn kruk, liep naar Dick en pakte hem vast. Herman, die ook was opgestaan, hield Dick aan de andere kant vast. Dick kreeg ademnood, Herman en ik raakte in paniek, zou zijn hart? ‘Bel een ambulance, snel’, gilte ik. Mia hevig geschrokken, had gelukkig de tegenwoordigheid van geest om snel te reageren. Dick werd steeds

zwaarder en Herman en ik konden hem niet meer houden, langzaam gleed Dick van de barkruk op de koude marmeren vloer. We legden hem op zijn rug. Nu kwamen de detectives die ik op TV gezien had goed van pas. Met twee vingers voelde ik op zijn keel, niets, ik probeerde zijn ademhaling te horen, niets, ‘godverdomme Herman, we moeten we doen’. Mia was nog aan het bellen en kreeg gelukkig een ziekenzuster aan de lijn. ‘Jullie moeten hem op zijn zij leggen met zijn voeten over elkaar, goed opletten dat zijn tong niet in zijn keel schiet en tegen hem blijven praten. Voel zijn polsslag en houd zijn ademhaling in de gaten’. ‘Ademhaling?’ riep ik in paniek. ‘Hij heeft helemaal geen ademhaling, ik voel ook geen polsslag meer’. Mia kon het niet meer aan, hevig geëmotioneerd was zij met de gasten naar de keuken gegaan. Daar trof Mia Leo Kommer, die een bestelling kwam brengen. Leo schrok. ‘Wat is er aan de hand, waarom deze paniek’. Mia vertelde wat er aan de hand was. Leo bedacht zich geen seconde en stormde de zaak in en bekeek in één oogwenk de situatie. Hij beval, ‘de armen van Dick moeten over elkaar’, wij gehoorzaamde. Leo trok het ene been over het andere, opende Dick zijn mond, keek of hij zijn tong niet had ingeslikt en drukte zijn grote handen hard op de borst van de doodstil liggende Dick. Toen blies hij met volle kracht zijn adem in Dicks mond, om daarna zijn borst weer in te drukken. Dit bleef hij herhalen totdat de ambulance arriveerde. De broeders schoven het meubilair rond Dick weg, pakten een defibrillator en deden voor mij ontelbare pogingen, om Dick te reanimeren. Dick leek dood. Ik leek ook dood te gaan, wat voelde ik mij hopeloos en nodeloos. De ziekenbroeders stopte, ‘snel naar het zieken huis, als we hem nog willen redden’. Dick werd de ziekenwagen in gedragen met de defibrillator nog op zijn borst. We bleven vreselijk ongerust achter.

Een uur later kregen wij een telefoontje van het ziekenhuis. Dick was klinisch dood geweest. Hij was in het ziekenhuis nog driemaal gereanimeerd, maar zijn hart was gelukkig weer gaan kloppen. De volgende dag ging ik op bezoek. Ik mocht niet direct bij Dick

komen en sprak zijn behandelend arts, die toevallig op de gang liep. Ik begreep van hem dat als Leo Kommer niet zo adequaat had gehandeld de hersens van Dick ernstig beschadigd zouden zijn geraakt. Dick had dan mogelijk als kasplantje verder moeten leven.

Ik had me met Dick op de grond nogal hulpeloos gevoeld en was Leo enorm dankbaar. Pas later ging ik me realiseren dat een diploma bedrijfshulpverlening van levensbelang is. Letterlijk. Ik had meegemaakt dat mensen, op het nippertje dood gegaan waren, ook met zelfmoordpogingen. Ik heb nooit begrepen dat deze mensen blijkbaar nooit dankbaar waren, als zij uit de dood ontsnapt waren, ook bij Dick was dit het geval. Voor de nabestaanden is dit gelukkig anders. Nooit zal ik vergeten dat Pepijn, de zoon van Dick mij verraste met een enorm boeket bloemen, zo groot dat hij niet door de voordeur paste, hier doe je het voor. Met Dick heb ik nog een geweldige tijd gehad, hij zou nooit meer de oude worden, maar ik kon zijn verandering wel waarderen, hij was milder. De gein die we hadden, daar is gelukkig nooit iets aan veranderd. Zijn saxofoon spel is na dit voorval magisch geworden, engelen bestuurden zijn handen.

Tien jaar stoppen met met roken liet zijn sporen na, het gevecht met overtollige kilo's was in volle gang. Om nog meer af te vallen, trainde ik drie keer per week in de duinen van Bergen. Vaak met hulp van privétrainer Cedo, maar meestal alleen. Ik begon aan wedstrijdloopjes van vijf of tien kilometer mee te doen en werd lid van atletiekvereniging Hylas. Grammetje voor grammetje viel ik af. Mijn relatie met de weegschaal werd inferieur. Ik woog mij voor het toiletgaan en na het naar het toilet gaan. Voor en na het eten. Voor en na het (...) Het wegen werd een afschrikwekkend ritueel. Acht maanden verder, ik was zo'n vijftien kilo afgevallen, een bevredigend resultaat. Ik voelde mij steeds beter in het vel zitten. Het viel de gasten op dat mijn humeur beter te verdragen werd. 'Neem gezellig een biertje van ons', heerlijk, dat loop ik er morgen wel weer af, was mijn inmiddels ingestudeerde tekst. Ik

kreeg beduidend meer energie, niet wetende dat mijn A.D.H.D. daar ook invloed op had. Een gezonde geest in een gezond lichaam is een mooi huwelijk, werd mijn credo.

Op de tartanbaan van de atletiekvereniging trainde ik één keer in de week. Er volgden sprinttrainingen, gymnastiekoefeningen en allerlei andere gekke capriolen, niet echt mijn favoriete bezigheden, wel noodzakelijk om snelheid te ontwikkelen.

Zo langzamerhand raakte ik verslaafd aan het hardlopen en ging mijn grenzen verleggen. Tien kilometer werd vijftien, na vijftien, de twintig. Drie keer in de week trainen werd vijf keer. 'Nachts droomde ik van marathon overwinningen en zag mij uitgeput over de finish strompelen, uitzinnig enthousiast publiek was mijn beloning. Ik was klaar voor mijn eerste halve marathon en koos voor Bergen, Noord-Holland. Het parcours voerde dwars door het centrum, vier rondjes van ruim vijf kilometer, ook langs de terrassen. Het leek mij een perfecte promotie voor de zaak, ik dacht, als mensen mij daar zo sportief bezig zagen, dit een mooie reclame voor de Vestibule zou zijn.

Heel veel en vreselijk hard trainen, de 21 kilometer van Bergen zou een peulenschilletje worden. Het zonnetje straalde, elk ingrediënt voor een snelle loop was deze dag aanwezig. Ik voelde mij bij de startstreep al overwinnaar, keek om mij heen en al wat ik zag waren zeker geen topsporters, vele herkende ik van het nachtleven. De eerste vijf kilometer bracht ik het er nog redelijk van af, bij de tweede ronde begon ik het warm te krijgen. Het was middag, de thermometer gaf achtentwintig graden aan. Ik naderde de terrassen en wilde ik mij niet laten kennen. Ogenscheinlijk onvermoeibaar en ontspannen passeerde ik de vele kennissen die heerlijk op een luie stoel nippend aan een glaasje wijn, mij aanmoedigden. Enkele schudde hun van de drank rood aangelopen hoofdjes, die Kaspers is gek, moeten zij gedacht hebben. Na de terrassen volgde het Bergerbos, daar was de temperatuur een stuk

lager, ik kreeg het koud en mijn zwaar beproefde lichaam begon langzaam maar zeker enige vorm van protesten te vertonen, zoveel sportief geweld was dit lichaam niet gewend. Het derde rondje was een ware beproeving, van mijn euforische stemming was niets meer over, waar was ik mee bezig? De sportievelingen waar ik bij de start nog laatdunkend over dacht, hadden mij allang ingehaald. Wat overbleef waren figuren die je eerder bij de Weight Watchers zou verwachten. Het schaamrood was mij aan te zien. Inmiddels kreeg ik in de gaten, dat ik op de hielen werd gevolgd door een ambulance van het Rode Kruis. Mijn verre van subtiele loopje was hun opgevallen en zij maakten ernstig zorgen. Wim Kaspers de bezemwagen in, dat nooit! Ik haalde volkomen uitgeput de finish. Daar stonden mijn vrienden te wachten. Mijn zicht vervaagde. Ik zag alleen schimmen en had het afwisselend heel koud en ontzettend warm. Ik moest drinken, maar werd er onmiddellijk misselijk van. Ik kotste mijn longen eruit, doodziek was ik. Het imago van sportieve kastelein was volkomen mislukt. Veel mensen vonden mijn optreden een onbezonnen daad.

Thuis was ik nieuwsgierig naar mijn gewicht. Meer dan vijf kilo kwijt, dat kon alleen maar vocht zijn, wat een teleurstelling. Ik was met sport begonnen om mijn gezondheid te bevorderen. Maar deze actie was ongezond en ook gevaarlijk geweest. Ik zou meer kilometers in de benen moeten hebben om zo'n afstand verantwoord te kunnen lopen. Meer afvallen, meer trainen en minder alcohol en dat met een Bourgondische levensstijl.

Het ging beter, ik trainde hard en liet de biertjes staan. Onder begeleiding van Cedo moest dat ook wel. Voor dat de training begon moest ik in zijn gezicht blazen, wat overbleef was het raden van het merk tandpasta dat ik gebruikte. Volgende uitdaging was het IJsselmeer in de rondte rennen. Het was een estafetteloop van ruim 180 kilometer. We hadden een team van tien lopers en zouden ieder steeds vijf minuten lopen, om dan een klein uur in de volgauto te rusten, dat moest lukken. De loop begon tegen de

avond en ging de hele nacht door. De finish was 's ochtends vroeg in Enkhuizen. Het beviel mij uitstekend, ik liep als een echte atleet, beetje moe maar erg voldaan. Tijdens de laatste kilometers werden we geëscorteerd door topatleet Dick Tesselaar. Hij liep voor een goed doel, een kinderziekenhuis. Zijn oudste dochter was gehandicapt.

Met Hylas organiseerde ik de eerste halve marathon van Alkmaar, het was meteen een groot succes. Er waren naar schatting dertienhonderd deelnemers en via de contacten van Dick Tesselaar, had Alkmaar de tien beste lopers van Nederland binnen haar stadsgrenzen. Onder hen Marti ten Kate, Gerard Nijboer, Gerard Kappert, Michel de Maat en Aart Stigter. Zelfs bondscoach Wim Verhoorn was aanwezig. Vier ronden van ruim vijf kilometer door de stad langs gezellige terrasjes. Ik stond fris en monter aan de start. Mijn gewicht was inmiddels verminderd, van honderdzeven naar achtentachtig kilo. Niet te snel beginnen werd mij ingefluisterd. Deze keer verliep de reis voorspoedig, de verloren kilo's waren er de oorzaak van, dat het lopen van een halve marathon, nu wel verantwoord was. De vele kennissen langs het parcours, stuwden me naar een ongekend sportieve prestatie. Twee uur negen en vijftig minuten en vier en vijftig seconden. Saillant detail, er werd een foto gepubliceerd van Martien ten Kate en mijn persoontje, samen hardlopen, er stond niet vermeld dat het Martien zijn vierde en mijn tweede rondje was.

Hylas kon dit evenement best alleen organiseren, ik trok me terug. Deze organisatie vond het parcours te langzaam. Er werd een grote ronde gecreëerd, deze liep door het Geesterambacht, ver buiten de stad, er zouden snellere tijden gerealiseerd worden. Dat dit ten koste ging van de zuigende aantrekkingskracht van de Alkmaarse binnenstad op het publiek, daar werd geen rekening mee gehouden. Een prachtig loopevenement stierf een langzame dood. Er werd naar de egoïstische hardlopers geluisterd, niet naar publiek en sponsors.

Koninginnedag in Alkmaar was een dooie boel, de straten toonde een troosteloze blik en de horeca een trieste leegstand. De Alkmaarders togen naar Amsterdam waar wel van alles te beleven viel. Cees Piet, uitbater van de historische “Molen van Piet”, ergerde zich er al jaren aan. Cees vond het zonde dat deze mooie feestdag elk jaar aan Alkmaar voorbij ging. Cees bedacht, als wij samen de handen ineen zouden steken, er genoeg creativiteit uit tevoorschijn zou komen. We planden een vergadering en vonden dat Koninginnedag voor Alkmaar zeer geschikt zou zijn. Ik hield mijn betoog. ‘Alkmaar is een centrumgemeente, uit alle omliggende gemeentes zullen de inwoners deze markt bezoeken’, we waren het eens. Om alle middenstanders van het Ritsevoort te polsen en te animeren Koninginnedag op poten te zetten, moesten we er persoonlijk langs gaan. Voordat Cees Piet op pad ging, adviseerde ik hem, elke middenstander te vertellen, dat er al honderd kramen gereserveerd waren. Dat trucje werkte. Als de buurman meedoet, doe ik ook mee, een typisch West-Fries trekje... Binnen enkele dagen was het Ritsevoort inclusief de aangrenzende Koorstraat volgeboekt. ‘Koninginnedag’. Een prachtig gezicht al deze marktkramen achter elkaar te zien staan. De waar die inwoners aanboden was zeer gevarieerd, voor de kenner viel er waardevol antiek te bespeuren, uit buitenkansje? De terrassen van de cafés werden oranje versierd en er was overal live muziek te horen. Winkeliers hadden hun waren voor de deur uitgesteld. Er ontstond een perfecte samenwerking tussen winkeliers en horeca. De stad vierde haar eerste Koninginnedag alsof het een eigen verjaardag betrof. Handelaren hadden de dag van hun leven en sprokkelen een aardig zakcentje bij elkaar. Kinderen verkochten alsof zij op Wall Street werkten. Ook Koninginnenacht ontstond. Lucratief voor de horeca. Alkmaar groeide naar negentigduizend inwoners en de horeca groeide mee. Nu sieren nog steeds op 30 april, ontelbare kramen de binnenstad.

Wijn begon mijn interesse te krijgen, ik vond het lekker. De tijd dat ik alle wijn naar azijn vond smaken lag achter mij. Ik liet me inspireren tijdens wijnproeverijen. Die waren enorm leerzaam. Zo leerde ik bijvoorbeeld dat witte wijn per definitie niet van witte druiven afkomstig hoefde te zijn. Wijn proeverijen werden heerlijke uitjes. Paul op den Berg, gerenommeerd vinoloog ontmoette ik op een proeverij bij de ambassade van Luxemburg in Den Haag. Paul vloog van hot naar her, gorgelde wat met de wijn in zijn mond en spuugde het weer uit. Ik vond het zonde het kostbare vocht zo te behandelen. Ik sprak hem hier op aan. Gevleid door de aandacht die ik hem schonk zette hij zijn glas neer en begon gepassioneerd, mij de regels van het proeven van wijn uit te leggen. Ik vond zijn uitleg geweldig en leerzaam. Paul wilde het proeven weer hervatten, zocht naar zijn glas, maar dat was weg. ‘Waar is mijn glas, heeft die stoffige ober het soms meegenomen, waar is die vent’. Paul vloekte het een en ander bij elkaar en zocht naar zijn stoffige ober. Ik snapte geen barst van die soesa. ‘Paul wat maak je nou toch druk over dat smerige glas, er zijn toch genoeg schone glazen’. ‘Ik zal het je uitleggen, ruik eens in zo’n zogenaamd vuil glas’, ik rook wijn in het glas en dat was geen onprettige lucht. ‘Ruik eens in dit glas’, hij pakte een nog niet gebruikt glas, ik rook er de geur van water en chloor, dat was geen prettige lucht. Paul had gelijk, weer wat geleerd. Nu verwissel ik wel de fles, maar nooit meer het glas.

Het gerucht dat mijn passie voor wijn grote vormen aannam, ging als een lopend vuurtje. Het had zijn voordelen. Er werden mij complete wijnkelders aangeboden. Jan Dijkstra, uitbater van de Burg, een geweldig restaurant en mooie wijnwinkel in Zuid-Scharwoude, was samen met zijn vrouw op vakantie in het mooie Frankrijk. Zijn zoon Evert nam de honneurs waar en hij zou daar flink gebruik van maken. Jan was nogal conservatief en van vernieuwingen, laat staan van verbouwingen, daar wilde hij niets van weten. Evert vond dat het restaurant van zijn ouders nodig moest worden verbouwd. Nu zijn ouders er niet waren was de kust

veilig. De trap naar de bovenverdieping was Evert een doorn in het oog, die moest worden gesloopt. Er was echter één probleempje. Pa Dijkstra had onder de trap zijn wijnkelder. Die moest dan maar worden opgeruimd. Niet geheel toevallig dat Evert aan mij dacht. Als aspirant vinoloog raakte ik bevlogen als het over wijn ging, als Evert bij mij kwam dineren, bleef het niet bij een enkel flesje.

De hele wijnvoorraad van Jan Dijkstra telde meer dan vijfhonderd flessen. Over de prijs waren we het snel eens. Ik wist niet wat de collectie bevatte, maar gezien de wijnkennis van Jan zou dat wel goed zitten. Het bleken mooie grand cru's, heerlijke Bourgognes, onbetaalbare ijswijnen en de mooiste Bordeaux te zijn. Mijn wijnkelder steeg in aanzien. Het verbaasde me dat Jan, niet kwaad was op zijn zoon. Per slot van rekening had Evert zijn hele wijnvoorraad verkocht. Het tegendeel was het geval, apetrots was Jan op zijn zoon die het gewaagde initiatief had genomen om de zaak rigoureuus onder handen te nemen. Jan belde mij op en vertelde over aantal bijzondere flessen uit zijn voormalige wijncollectie. Hij zou het op prijs stellen dat als hij in de Vestibule dineerde, van deze flessen gebruik mocht maken. Echter, een flesje moest ik met mijn vrouw opdrinken, daar stond hij op. Een wereldberoemde Pommerol, Château Pétrus 1986.

Jaren later kwam een bevriende restaurateur Imko, die een geweldig visrestaurant met ster in IJmuiden bestierde, met zijn vriendin Cathy, een bekwaam vinoloog, de Vestibule binnen. 'Wim, ik ben vandaag jarig en dat vier ik bij jou. Ik heb een fles Batard Montrachet meegenomen, daar gaan we met zijn drieën eens lekker van genieten'. Dit buitenkansje liet ik mij niet ontgaan. De fles raakte snel leeg, Imko vroeg om de wijnkaart. Ik bedacht een geweldig verjaardag cadeau voor Imko. De fles Pétrus, die eens Jan Dijkstra en nu mij toebehoorde, lag geduldig te wachten op zijn lot. Ik haalde de fles uit de wijnkelder en liet hem Imko zien. 'Mijn vrouw Beatrix drinkt geen alcohol en goede wijn drinkt men nu eenmaal met goede vrienden', vond ik.

Cathy slaakte een kreet van verbazing. ‘Hoe kom je daar aan, weet je wel hoe kostbaar zo’n fles is?’ ‘Ach Cathy, dat heb ik wel voor jullie over’, antwoordde ik.

Met een majestueus gebaar trok ik de kurk uit de hals van de fles, rook eraan (waarom ruiken kelners toch overbodig aan de kurk van een fles? Kurk ruikt altijd naar kurk!), nam het gildglas gracieus in de hand, schonk er een klein beetje van de wijn in, liet deze in het glas walsen zodat hij wat lucht kreeg, zette het glas aan mijn neus, rook er aan, nam een slok, liet de wijn met wat ingezogen lucht in mijn mond rollen en deed mijn ogen dicht.

Wat volgde was een intense geur van truffel en de smaken exclusief aardse gerechten. Mijn smaakpapillen waren gechoqueerd en konden deze explosie van smaken nauwelijks bevatten, wat een concentratie van onweerstaanbaar goddelijk vocht. Cathy, nieuwsgierig geworden, zag reikhalzend uit naar haar eerste slokje. Ik besloot eerst de jarige job van deze godendrank te laten genieten. Ik schonk een klein drupje in. Imko zette het glas aan zijn mond en nam een slok. Terwijl de wijn nog in zijn mond danste, pakte hij de fles en keek naar het jaartal. Zijn indringende proloog zal ik nooit vergeten. ‘Wel lekker, maar je kunt goed proeven dat 1986 een niet zo’n goed jaar jaar was’. Mijn wijnwereld stortte in, ik was een illusie en eigenlijk ook een wijnvriend armer. Zou ik Jan Dijkstra bellen, de fles weghalen en deze samen met hém opdrinken? Of zou ik Imko en Cathy een klein beetje inschenken en zelf de rest opdrinken. Ik koos voor het laatste. Zelden heb ik twee mensen zo sip naar een fles wijn zien kijken, zelden heb ik zo genoten van dit kostbare vocht. Aan Cathy’s humeur te merken, was zij het niet alleen oneens, maar ook niet erg gelukkig met de kritische opmerking van de jarige Imko.

Rogier Jonk wilde gaan trouwen met zijn Annique. Het huwelijksfeest hadden zij op kerstavond gepland. Zij wilden voor dit heugelijke feit de Vestibule afhuren. daar had ik wat moeite

mee, ik zou vaste klanten moeten teleurstellen, op een voor hun toch al zo moeilijke avond. Rogier bleef echter aandringen, ik begon te twijfelen... Rogier was de zoon van de beroemde schilderbeeldhouwer Nic Jonk. Zijn vrouw Greet schreef prachtige gedichten. Ik mocht de familie erg graag, zij kwamen veel bij de Vestibule dineren, het was dus zeker dat ik Nic en Greet een groot plezier ermee zou doen. ‘Goed dan ik doe het, maar ik wil er geen geld voor hebben. We ruilen het bedrag dat je normaal bij een trouwerij kwijt zou zijn voor een echt schilderij van je vader’.

Het werd een geweldige bruiloft. De gasten van Rogier en Annique wisten wel wat feestvieren was en de band die zij hadden uitgenodigd speelde de sterren van de hemel. De apotheose was voor mij dat een volkomen onbekende man plotseling op de bar sprong en het Nederlandse repertoire ten gehore bracht. Het was geweldig om te zien hoe behendig deze man de vele glazen die op de bar stonden wist te omzeilen. En dan die stem, wat een vocalist. Zoiets had ik nog niet eerder gehoord. Eén vrouwelijke nimf was nog het meest fanatiek, zij stond als een puberale groupie de zanger hartstochtelijk aan te moedigen. Zij moest, zo schatte ik, ruimschoots van middelbare leeftijd zijn. Opeens herkende ik haar, het was Mary Borsato, de moeder van Marco. Het moest dus Marco Borsato zijn, die op de bar stond te zingen. We zouden later nog wel meer van hem horen. De avond eindigde chaotisch, de bruid was haar tasje kwijt en terwijl de bruidegom het hele café afzocht zat de bruid uit te puffen in de taxi met haar tasje onder haar bruidssleep. Al met al was het een gedenkwaardig feest.

Rogier kwam zijn afspraak snel na, ik mocht in de galerie een mooie aquarel van Nic Jonk uitzoeken. Het werd er een die onderdeel uitmaakte van een drieluik, prachtige kleuren en een liggend vrouwpersoon in het midden van de aquarel. Nic en Greet wilden het kunstwerk persoonlijk bij me thuis afleveren, wel op voorwaarde dat er een copieuze maaltijd tegenover zou staan. ‘Wat een mooie kunst heb je aan de wand’, was het eerste dat hij riep na

binnenkomst van mijn huiskamer. Ik had veel werk van Ans Wortel en Rob Houdijk, twee mensen die ik persoonlijk heb gekend. Nic en Greet en het bruidspaar voelde zich al helemaal bij ons thuis. Nic keek langs mijn schilderijen van de een naar de ander. Toen Nic een nep litho in de volgens mij uitgebalanceerde collectie ontdekte schrok ik mij rot, zijn oog was gevallen op mijn grootse trots een echte Chacall ‘Wim, je hebt je laten bedonderen, deze is niet echt.’ Rogier en Annique begonnen zich ongemakkelijk te voelen. Hoe kon hun vader mij op deze feestelijke avond zo teleurstellen. Ik vroeg hoe hij dat zo zeker wist. Hij beweerde het aan het formaat te kunnen zien. Ik nam de litho van de wand en haalde hem uit de lijst. Op de achterkant stond vermeld dat het werk een imitatie was van Chagall, dat in Amsterdam was gemaakt. Het was een domper, maar de wetenschap dat ik na de bruiloft van Rogier en Annique een echte Nic Jonk rijker was vergoedde alles.

Ferry Kenter naderde zijn vijftigste verjaardag, dat moest gevierd worden. Ferry’s grote passie buiten het koken, was muziek maken. Hij had al geruime tijd een heus orkest opgericht: Bouquet Garnie, dat uitsluitend de levensliederen van André Hazes vertolkte. Wat zou het dan mooi zijn als deze Abraham in wording door de Koning van het levenslied zelf toegezongen zou kunnen worden. Na lang en niet altijd even makkelijk onderhandelen met het management van de zanger, kwamen we tot overeenstemming. André zou een optreden van minimaal twintig minuten in de Vestibule verzorgen. Het was even fors in de buidel tasten, maar Ferry had het er wel voor over. Toen ik de Amsterdamse volkszanger, begeleid door zijn manager, de Vestibule binnen zag komen had ik niet de indruk, dat het hier onze beroemde volksheld betrof. Ik had meer het idee met iemand te maken te hebben, die al dagenlang meer drank dan eten genuttigd moest hebben, grote wallen onder zijn ogen verrieden weinig slaap. Ik moest me van Ferry over dit illustere gezelschap ontfermen en bracht ze naar een

ruimte achter in de zaak, die we als we optredens hadden als kleedkamer gebruikten. André leek een erg afwezig. Hij was wel vriendelijk maar leek onzeker, moest deze man straks een optreden verzorgen ?. Ik had niet verwacht dat zo'n populaire zanger zichzelf zo naar beneden kon halen, bij alles wat er moest gebeuren, vroeg hij advies aan zijn manager. Iemand, van wie ik geen hoge pet op had. Graaien in het succes van een ander, daar kon ik niet zo'n waardering voor hebben.

Bouquet Garni, het orkest van Ferry, had al een aantal Hazesnummers gespeeld, de stemming zat er goed in, maar ik kon merken aan de spanning van het publiek dat deze op de grote meester zelf wachtte.

Het was eindelijk de beurt van de meester zelf. Waggelend betrad hij het podium, zijn blik was naar een tafeltje niet ver van hem af gericht, daar stonden een paar pilsjes op, hij was gerustgesteld. Een beetje verliefd, de vlieger en een aantal andere hits veranderde Andre volledig, hier herkende ik onze grote held weer, het wij gevoel wat hij overbracht op zijn publiek bracht hun in extase en zelden heb ik Ferry zo zien genieten als nu.

Snel, veel te snel waren de twintig afgesproken minuten verstreken. Ferry was volledig uit zijn dak gegaan en schreeuwde: 'Wij willen meer, wij willen meer', gevolgd door iedereen die in de zaal aanwezig was. Ik keek naar de manager, zou er nog een nummertje af kunnen? We hadden tenslotte genoeg betaald. Twee duizend gulden voor twintig minuten?. André stond nog op het podium en wist niet wat te doen. Ik liep op de manager af en vroeg of André nog een paar nummers kon zingen, als toegift. 'Nee, tijd is tijd, daar kunnen we niet aan beginnen', klonk het zakelijk. 'Maar als jij wat extra betaalt, dan wordt het anders.' De man noemde het bedrag dat gelijk stond aan de helft van het honorarium dat André al kreeg. Ik vond dat belachelijk. Ferry, met in zijn kielzog de vele Hazesfans, schreeuwde nog steeds om een toegift. 'Meer wij willen meer'. Ik fluisterde Ferry het belachelijk

hoge bedrag in zijn oor, hij knipperde twee keer met zijn ogen en zij ‘Wim we gaan ervoor’. Ferry wilde wel waar voor dat geld. Hij sprong het podium op, pakte een tweede microfoon en begon uit volle borst met André mee te zingen, die daardoor compleet overrompeld was. Het werd een wereldoptreden en zowaar André kreeg er steeds meer zin in. Dat geld soms veel goed maakt, werd hier bewezen. Ik heb het aantal nummers gedurende de lange toegift maar niet meer geteld, bang voor extra onkosten. Gelukkig had de manager dat ook niet gedaan.

Oktober 1992. Er werd mij nog wel eens gevraagd om bij mensen thuis de catering te verzorgen, ik was daar niet echt een voorstander van. Op locatie koken doe je met beperkte middelen, dus creëer je ook een beperkte kwaliteit. Een trouwe klant, die met zijn ouders al jaren in de Vestibule kwam dineren, wilde dat ik langskwam bij hem in Bergen. Hij het plan te gaan trouwen en wilde met mij overleggen of ik dan de catering wilde doen. Ik vond dit wel een uitdaging en maakte een afspraak bij de familie thuis. In een luxe bungalow met daarachter grote kantoor werden de bespreking gedaan. Er moest flink uitgepakt worden. Achter het huis was een enorme tuin waar een feesttent neergezet moest worden. Ik liep met de aanstaande bruidegom de tuin door. Hij zag het al helemaal voor zich. Toen ik hoorde hoeveel geld de opdrachtgever wilde uitgeven voor het feest, bedacht ik dat ik in de Vestibule alle faciliteiten had. Het totale budget kwam neer op een droomomzet van ongeveer twee weken. Ik nam een zakelijk weloverwogen beslissing. Ik zou de zaak gesloten houden voor alle vaste klanten en de bruiloft in de Vestibule laten vieren. Onze bruidegom was blij verrast. Hij had nooit verwacht dat ik de Vestibule zou gaan sluiten voor mijn vaste klanten. Romantisch vond hij het wel; hij had zijn aanstaande bruid voor het eerst in de Vestibule ontmoet.

De zaak werd versierd met ontelbare roze rozen, de pilaren met roze zijden stof en het plafond en moest ook behangen worden met

roze attributen. Ik moest een professioneel orkest uitnodigen en er werd gerekend op een tiengangenmenu voor honderdvijftig personen. Hoogtepunt van de avond zou een optreden van René Froger worden. Alles liep op rolletjes, bruid en bruidegom glommen van trots en de gasten waren verrukt over het heerlijke eten.

Zoals gepland kwamen er na het diner twee breedgeschouderde jongens binnen. ‘Is de eigenaar aanwezig?’ klonk het in plat Amsterdams. Ik stelde mij als zodanig voor. ‘We staan voor de deur met René. Er is geen artiesteningang, dus we denken dat we maar weer gaan. René gaat absoluut niet door deze mensenmenigte heen.’ Even paniek. Ik kon moeilijk de bruidegom om raad vragen. Hij had het optreden van René als huwelijkscadeau gekregen van de penningmeester van Ajax, Lou Bartels, nota bene de schoonvader van René. ‘Waar staat de auto van René?’ Vroeg ik in een poging zelf met hem te kunnen praten. Ze brachten me naar de zanger. Voor de deur stond een enorme Mercedes. Ik wist niet, dat er zo’n lange bestond. Ik keek in de wagen en zag René achterin zitten. Hij liet het raam zakken. ‘Ik ben Willem Kaspers, de eigenaar van deze zaak. Tevens ben ik de ceremoniemeester op deze bruiloft. Ik denk dat bruid en bruidegom buitengewoon teleurgesteld zullen zijn als het optreden niet doorgaat en dat je bij je schoonvader voorlopig niet meer zult hoeven aan te kloppen. Hij zit binnen op je te wachten.’ Ik vervolgde mijn spraakwaterval. ‘Ik zal persoonlijk zorgdragen voor je veiligheid. Kom maar uit de auto, dan loop ik voor je uit en je zult merken dat niemand je lastig zal vallen.’ René was overtuigd, stapte uit de auto en volgde mij. Ik liep zo trots als een pauw door de Vestibule. Iedereen ging opzij en we konden gemakkelijk naar de kleedkamer. Ik vond het een te gekke ervaring om voor even de persoonlijke lijfwacht van deze topartiest te zijn.

René op een podium is als een leeuw in de wildernis. Zijn uitstraling was onvergetelijk!. Het leek, alsof bruid en bruidegom even vergaten wat de werkelijke reden van hun komst naar de

Vestibule was. Wat een artiest. Het enthousiasme van de toehoorders was enorm. René ontkwam niet aan een toegift. Hij vroeg de vier dochters, (uit een vorig huwelijk van de bruidegom) om op het podium te komen. Hij stelde hen vervolgens voor een lied voor hun vader te zingen en nodigde ze uit om dat samen als een serenade aan het kersverse bruidspaar op te dragen... Voor René het in de gaten had creëerde hij zijn eerste Froquettes in Alkmaar. De bodyguards heb ik de hele avond niet meer gezien. Het was één van de mooiste avonden, die ik me kan herinneren.

Maarten Sikking was doelverdediger van het Nederlands hockeyteam, dat in september 1973 wereldkampioen werd, na het nemen van strafballen tegen het roemruchte India. Maarten stopte er drie. Deze Maarten was een graag geziene gast in mijn zaak. Met zijn diepgebruinde gelaat en woeste krullen had hij iets van een bon vivant. Maarten was nu zijn sportcarrière aan het afbouwen. Na zoveel jaren topsport maakte hij dagelijks zijn hardloop rondjes door de duinen van Bergen aan Zee, daar waar hij ook woonde. Maarten hield van gezond en lekker eten, soms vegetarisch. Zijn maaltijden gingen vaak vergezeld van een goed gevuld glas wijn, waar ik een enkele keer deelgenoot van mocht zijn. Tijdens een van deze culinaire avonden vertelde hij een kledinglijn opgezet te hebben (Alfred J Kwak), met de grote vertolker van het Hollands lied, Herman van Veen. Hij was trots te kunnen vertellen dat deze kleding een groot succes aan het worden was, de kledinglijn was zelfs al te koop bij V&D. Het hield wel in dat zijn hoofdje soms overstroomde van de stress, hoe lekker is het dan de zorgen te hardlopen, ik herkende dit maar al te goed, dit was dezelfde reden van mijn dagelijkse rondjes. Maarten zou het leuk vinden, als ik met hem mee zou gaan om dan samen te gaan trainen. Met mijn olympische hockey held de duinen ik, wat een eer. Er zouden een aantal voor mij heerlijke trainingen volgen, Maarten was een perfecte trainingsmaat. Maar na al dit moois volgde een abrupt einde. Maarten vertelde, dat er een speciale gast met hem zou gaan trainen en daar mochten geen andere atleten bij

aanwezig zijn. De trainingsrondjes die we samen had uitgezet, vond ik ideaal en besloot ze dan maar alleen te lopen. Op een van mijn eenzame tochten ontwaarde ik de krullen van Maarten. Hij werd vergezeld door atletiek bondstrainer Wim Verhoorn, verder waren zij omringd door een paar stevig uitziende bodyguards. In het midden van het gezelschap liep een kreunend figuur, die duidelijk moeite had het tempo van het gezelschap bij te houden. Toch keek iedereen met vol respect naar deze figuur, ik kon zien dat de snelheid die ze aanhielden aangepast was op dit aankomend talent. Ik naderde het gezelschap en keek nog een goed naar de figuur waar het allemaal om leek te gaan, ik herkende kroonprins Willem Alexander. Dit was dus de reden dat ik niet met hun mee mocht trainen. Later kwam ik erachter dat de kroonprins met Maarten aan het trainen was voor de Elfstedentocht van 1992.

Maarten had het idee zijn verjaardag te vieren in de Vestibule. Hij wilde de hele zaak afhuren en er zouden ongeveer honderdvijftig gasten uit alle delen van het land komen. Het leek mij leuk en ik ging op zijn voorstel in. Maandag avond, de koks waren volop aan het werk om het eten voor te bereiden en het bedienend personeel stond paraat om de gasten te ontvangen. De Vestibule stroomde gestaag vol met uiteenlopende gasten. Ik bekeek alles van achter uit de zaak, staand aan de lange mahoniehouten bar. Plotseling verstarde ik. Dit kon niet waar zijn. Daar kwam een wel heel bekende zanger de zaak binnen. Een zanger die diepe indruk op mij gemaakt had. Met zijn mooie liedjes, had ik na mijn vele verloren liefdesaffaires vaak mijn troost gezocht. Om zijn liedjes beter te kunnen beluisteren, had ik zelfs een andere geluidsinstallatie gekocht, een met enorm grote boxen, waar ik dan tussen in kroop. ‘Als liefde zoveel jaar kan duren, dan moet het echt wel liefde zijn’ ik kon al zijn teksten uit mijn hoofd. Deze zanger koesterde en adoreerde ik al jaren. En juist deze minstreel ontwaarde ik nu in mijn eigen etablissement, recht tegenover mij aan de andere kant van de bar. De grootmeester was in gesprek met Maarten en nog wat andere gasten. Ik kon nog steeds niet geloven,

dat deze zanger-cabaretier in de Vestibule aanwezig was. Ik wilde mij naar hun toe bewegen, maar mijn knieën zaten op slot, ik begon te trillen, te zweten en raakte in lichte paniek, wat moest ik doen?. Ik wachtte even en probeerde mijn ene voet voor de andere te zetten, ik bemerkte dat ik iets vooruit bewoog, dat viel mee. ‘Geef me snel een grote pils’ zij ik tegen Frans achter de bar. ‘Moet je wat moed indrinken’, Frans kon mij als geen en zette twee mooi getapte Amsterdammers voor mij neer. Klok klok en weg waren ze. Het hielp, ik liep, nu ineens zelfverzekerd, op Maarten en onze minstreel af en wist me onopvallend slim en snel deelgenoot van hun gesprek te maken. Maarten stelde me voor als zijn goede vriend. Ik gaf mijn idool een hand en vertelde hem hoe ik zijn liedjes en teksten beleefde. Herman van Veen knikte en zei, ‘dat is mooi mijn zoon’. Bij het horen van het specifieke timbre in zijn stem stemgeluid moest ik me even aan de bar vast houden, maar ik herstelde snel, ‘Vanavond ben ik uw gastheer en dat vind ik een hele eer’, ‘dat is mooi mijn zoon’, wat een timbre dacht ik nog.

De tafel die ik voor Herman had bedacht, was voor het raam. Een strategische zet. Als er mensen voorbij zouden lopen, konden zij zien, dat het eten in de Vestibule zo verschrikkelijk goed was, dat zelfs Herman van Veen er kwam eten. Herman gedroeg zich als een normale gast en ik was snel weer in mijn oude doen. Ik bedacht een list, als ik Herman vertelde wie er allemaal in de Vestibule hadden opgetreden, kon ik de grootmeester zelf misschien ook wel voor een middagje strikken, of zou Maarten het gênant vinden als ik Herman op zijn verjaardag voor een optreden zou willen strikken?. ‘Heeft het eten u goed gesmaakt?’ ‘Heerlijk’, antwoordde Herman. ‘U heeft een heerlijke gastvrije en mooie zaak’. Ik haakte in op zijn euforische stemming, ‘weet u, dat hier heel veel bekende artiesten hebben opgetreden’? en ik somde de lange lijst van bekende Nederlanders op. Herman leek onder de indruk. Dit was hét moment om toe te slaan. ‘Zou het voor U niet geweldig zijn, om in de Vestibule een matinee voorstelling te

geven?, U zou Alkmaar er een groot plezier mee doen'. Herman knikte van ja maar verwees me naar zijn manager die nou eenmaal al zijn zaken regelde. Met mijn eerdere ervaringen met managers van andere artiesten leek het mij zinloos om deze te bellen. Later heb ik een voorstelling van Herman in het Amsterdamse Carré meegemaakt, ik zat met mijn vrouw op de eerste rij. Toen ik Herman aankeek gaf hij mij een knipoog, hij zou mij toch niet???.

Dat ons land multicultureel is, daar heb ik geen problemen mee. De Vestibule leent zich al jaren voor tal van verschillende culturen en geaard schappen. Persoonlijk was ik daar enorm trots op. Het enige probleem wat ik had, was dat ik moeilijk kon aanpassen bij sommige culturen. De vrouw staat bij mij in een hoog vaandel en is mijn gelijke. Kinderen die uit een relatie voortkomen zijn de verantwoording voor beide ouders en zouden geen machtsspel moeten kunnen zijn tussen beide ouders. Ik word diep bedroeft als kinderen door een van de ouders ontvoerd worden. Jonge kinderen moeten de liefde van de moeder altijd te kunnen voelen. Vaders moeten dat koesteren. Samen zijn zij de rest van hun leven verantwoordelijk voor de opvoeding en het geluk van hun kinderen. Dit heeft niets met onze multiculturele samenleving te maken, maar de positie van de vrouw heeft, in mijn ogen in sommige landen niet de juiste waarde die bij een vrouw behoort.

Als ik in een bepaalde stemming was had ik nog wel eens de neiging de boel voor de gek te houden. Ik wees dan bijvoorbeeld op de grond en menigeen keek wat daar aan de hand was. 'Het putje lekt', kraamde ik dan uit, in de hoop grappig te zijn. Natuurlijk was er niets te zien en degene die erin getrapt was kon alleen nog maar schaapachtig lachen. Keek ik in een stampvolle zaak twee minuten omhoog naar het plafond, gegarandeerd dat de hele zaak omhoog keek wat er met het plafond aan de hand was. Op zich was dat nog niet zo gek, want als het bad boven volliep

kwam het water nog wel eens door het plafond naar beneden gelopen.

Het was rustig in de zaak. Er kwam een donker getinte jongeman met een mooi meisje de zaak binnen. Het stelletje ging aan een tafeltje bij het raam zitten. De jongen vroeg aan het meisje wat ze wilde drinken en ging naar de bar om zijn bestelling aan mij door te geven. Ik keek hem recht in de ogen aan en wees op de grond, de jongen keek onnozel naar de wit marmeren vloer. Ik had al wat binnenpret, keek hem weer recht in de ogen aan en wees vervolgens naar het plafond. Ietwat geïrriteerd keek de jongen naar het plafond. ‘Wat is er aan de hand!’ vroeg hij. ‘Zie je dat dan niet?’ antwoordde ik. ‘Nee, ik zie niets’. Ik wees weer naar de grond, de jongen werd onzeker en voelde zich in de maling genomen. ‘Zie je dat kutje niet, je krijgt natte voeten als je daar blijft staan?’ probeerde ik nog eens. Mijn slachtoffer keek nu mij recht in de ogen aan, ik schrok want de kleur van zijn ogen waren ineens fel rood, hij gaf een een luide gil, sprong boven op de bar, pakte mij bij mijn haren, trok daar hard aan en schreeuwde wat ik van hem moest. Dit had ik niet verwacht en probeerde mij los te wurmen. De vriendin, hevig geschrokken, rende snel naar de bar en begon aan de benen van haar vriend te trekken. ‘Kom van die bar af, asjeblieft kom er af’. En toen tegen mij, ‘Idioot die je bent, hoe kun je mijn vriend in deze tijd nou in de maling nemen?’ schreeuwde ze. ‘Deze tijd?’ vroeg ik niet begrijpend. ‘Mijn vriend is al weken aan het vasten en dat is niet bevorderlijk voor zijn incasseringvermogen. Het is ramadan’. De jongen liet mij los en ik schaamde mij, het was duidelijk dit keer geen leuk grapje. Toch zijn dit cultuurverschijnselen waar ik moeilijk mee om kan gaan.

Deze grapjes hadden ook zijn leuke kanten. Het was al weer het derde jazzfestival in Alkmaar. Het werd aardig druk in de zaak en ik had er echt weer zin in. Voor de bar poseerden de mooiste vrouwen. Daar was ik wel gevoelig voor. Er stond een beeldschoon negerinnetje aan de bar, dat duidelijk haar zinnen op mij had gezet. Ik zelf had dat nog niet direct in de gaten, maar Frans wees mij

erop dat Croechenka, zo heette ze, de hele avond al naar mij stond te staren. Tijd voor een grapje, dacht ik. ‘Wil je iets van mij drinken’? vroeg ik slijmerig aan haar. Croechenka richtte zich op en haar ogen begonnen te schitteren als parels die vers uit een oester kwamen. Ze wilde wel een verse jus d’orange. ‘Wat ben jij ongelooflijk mooi, ik word helemaal warm van binnen als ik naar je kijk’. Croechenka begon, voor zover het met zo’n donkere huid mogelijk was te blozen. Ik ging door. ‘Als ik een vrouw als jij zou kunnen veroveren zou mijn leven compleet volmaakt zijn’. Zij begon op zijn typisch Surinaams te grinniken. ‘Dat meen je niet’. ‘Jazeker, jij bent de prinses van al mijn dromen’, loog ik. ‘Ik kan je niet goed verstaan, de muziek staat veel te hard’, was het antwoord van Croechenka, voor ik het wist stond zij naast mij achter de bar en maakte van de gelegenheid gebruik om haar arm over mijn schouder te leggen, zachtjes in mijn oor te fluisteren dat ze nu al van mij hield en ik voor haar de ideale man was. Ik had lol voor tien en besloot dat dit was hét ideale moment om haar ten huwelijk te vragen. Zij geloofde mij ook nog en viel bijna flauw. Een dikke natte zoen in mij nek was het gevolg. Inmiddels had zich een rij dorstige klanten zich aan de bar gemeld, er moest ook nog gewerkt worden. We bleven nog even na kletsen en Croechenka ging uiteindelijk alleen naar huis. Ik had een leuke avond gehad en dacht haar nooit meer te zien.

De volgende dag kwam voor mij totaal onverwacht Croechenka, vergezeld door haar hele familie, langs om deze kennis te laten maken met de nieuw beoogde schoonzoon. Croechenka glom aan alle kanten en wilde het liefst weer achter de bar naast mij gaan staan. Ik was echter in een geheel andere stemming dan de dag ervoor en was absoluut niet van gediend van haar avances. Bovendien was het stampvol in de zaak, het was nog steeds jazzfestival. Toch kon ik niet voorkomen dat mijn zogenaamde aanstaande schoonvader achter de bar naast mij ging staan. Hij bestelde een aantal drankjes voor de hele familie en ik mocht ook een pilsje nemen. ‘Jullie hebben het gisteren zeker erg gezellig

gehad'? vroeg hij nieuwsgierig. 'Dat kunt je wel zeggen', kon ik nog net met veel moeite uitbrengen. 'Mijn dochter is nogal onder de indruk van u heb ik begrepen'. Ik kreeg het Spaans benauwd en wilde het liefst vluchten. Dit tafereel was niet onopgemerkt gebleven bij mijn vrienden. Zij hadden van mij gehoord wat er zich de vorige avond had afgespeeld en zagen dat ik me aardig in de nesten had gewerkt en hadden dikke pret. Ik had de drankjes voor de familie ingeschonken en proostte nu ook met de moeder van Croechenka. Hoe moest ik mij hier in godsnaam uit redden?

Linda stond aan de andere kant van de bar, zij werkte al een aantal jaren in de Vestibule. Linda wist ondertussen precies hoe ik in elkaar stak, waardeerde mijn grapjes niet altijd, maar kon er achteraf meestal wel smakelijk om lachen. Ook Linda had dikke pret om mijn netelige situatie. Nachts na het schoonmaken had ik verteld over de grap die ik met Croechenka had uitgehaald, maar ook dat ik haar nooit meer terug verwachtte. Linda begreep de situatie en nam een beslissing. Linda kwam naast mij staan en kuste mij vurig in mijn nek. 'Gaat het een beetje, schat'? 'Ja hoor lieverd, het is weer erg gezellig'. De oppas heeft net gebeld dat onze kinderen heerlijk slapen'. Mijn schoonvader in spe trok wit weg en twijfelde of hij kwaad moest worden of alles als een mislukte grap moest beschouwen. Croechenka had het schouwspel met grote ogen gadeslagen en oogde ineens erg onzeker. 'Willen jullie nog wat drinken', vroeg ik quasi nonchalant aan het gezelschap. Zonder antwoord af te wachten schonk ik ieder een drankje in, ik kon nog net een schamper proost horen. Ik hoopte dat door de actie van Linda, dat deze mij uit de benarde positie zou kunnen bevrijden?. Zelf was ik nu ook wel aan een verse borrel toe. Door de alcohol kreeg ik gelukkig wat meer ouderwetse praatjes. 'Het is lekker druk en gezellig vind u niet', ik richtte mij tot de vader van Croechenka. 'Wie is die vrouw?' vroeg hij. 'Ach meneer, veel vrouwen zijn verliefd op mij. Dat krijg je als je achter een bar werkt. Soms voel ik mij net een popster'. 'U heeft mijn dochter wel behoorlijk het hoofd op hol gejaagd, zij is tot op haar

bot verliefd op u'. 'Meneer, ik heb uw dochter met geen vinger aangeraakt. Het is voor mij een must om het iedereen naar de zin te maken. Uw dochter heeft gisteren een prachtafavond gehad. Ik heb veel plezier met haar gehad. Dat kunt u mij toch niet kwalijk nemen'. Joshua dacht even na maar gaf mij gelijk. 'Wees voortaan wat voorzichtiger met je toezeggingen. In onze cultuur maken we over het huwelijk geen grapjes'. Ik was enorm opgelucht dat hij het zo sportief opnam. Linda kreeg een verdiende loonsverhoging.

Emile, een gerenommeerd zakenman, was al jaren een vaste gast in de Vestibule. Hij vond het heerlijk met zijn vrouw te komen lunchen of dineren. Zijn domicilie was in Leiderdorp, het dorp waar ik geboren ben en tot mijn zevende jaargang gewoond heb. Het was dan ook niet vreemd dat wij hierdoor meer dan gewone relatie kregen. Zijn vrouw genoot van onze gesprekken over de landerijen en Kagerplassen, waar ik het grootste deel van mijn jeugd doorgebracht had. Legendarisch waren mijn strooptochten door de fruitgaarden, ik heb menig boerenklomp langs mij heen zien vliegen. Als Emile een mooi flesje wijn bestelde en zijn eerste slokje nam kwamen ook zijn verhalen over tafel. De Leiderdorpse omgeving bleek voor meerdere een inspiratie bodem voor creatief kattenkwaad. Emile vertoonde zich nooit in het weekend, dat vond ik logisch als je zo ver weg woont.

Deze stelling ging deze keer niet op. Emile en zijn vrouw kwamen gezellig en luid kakelend met elkaar de Vestibule binnen. Vreemd, het was zaterdagavond. 'Heb je een mooi tafeltje voor ons, we zijn met zijn tweeën'. Hij vervolgde, 'Wim, pak maar een mooie fles wijn, we vandaag hebben iets te vieren.' Het klonk mij als muziek in de oren, normaal gesproken moest er bij Emile een glas extra op tafel komen, deze was dan voor mij bestemd, er moest tenslotte voorgeproefd worden. Een mooie Saint Emillion 1985 was wel aan ons besteed dacht ik. Ik opende de fles, schonk een klein beetje voor mijzelf in en nam een klein slokje, heerlijk wat een bouquet, brabbelde ik met een allure alsof het de laatste fles wijn was die er

op aarde bestond. ‘Schenk maar in en neem zelf ook een klein drupje’. Het klonk mij als muziek in de oren, wat heb ik toch een heerlijk beroep, vooral met vaste clientèle die zo dankbaar van mijn welgemeende gastvrijheid gebruik wisten te maken. Dit is toch waarvoor je het doet, dacht ik vergenoegd nippend aan het glaasje hemelse vocht. Emile zijn partner zag er anders uit, er was iets vreemds aan haar. De spontaniteit die ik zo gewend van haar was bleef dit keer uit, zij gedroeg zich afstandelijk van mij en was er duidelijk niet gecharmeerd van dat ik een glaasje wijn met hun mee dronk. Ik probeerde een charme offensief. ‘Ben je naar de kapper geweest, wat ziet je kapsel er vandaag goed uit, het maakt je veel jonger nu je het zo kort heb laten knippen, het staat fantastisch, in ieder geval een stuk beter dan dat hele lange’, slijmde ik. Emile verslikte zich in zijn slok wijn, zijn vrouw verstijfde en werd plots wat pips. Ik begreep niet hier de reden van was, was mijn geslijmde toneelstuk te opmerkelijk, of was er wat anders aan de hand. Susanne de vrouw van Emile vroeg aan Emile wat dit te betekenen had, zij droeg al jaren kort haar. ‘Wat bedoeld die verwaande kwast van een ober, ben je hier meer geweest en met wie’. Emile kreeg knallende ruzie met zijn vrouw en ik begreep er werkelijk niets meer van. Ik heb het restje van mijn glas wijn niet meer op durven drinken en hield mij opvallend afzijdig van dit tafeltje. Vier dagen later kwam Emile weer binnen met een spontane mooie vrouw die opvallend vriendelijk tegen mij was, zij droeg het voor mij vertrouwde lange haar. Emile hoefde mij niets uit te leggen, ineens begreep ik mijn stomiteit. Ik heb nadien nooit meer spontaan tegen Emile kunnen doen. Scheidingen blijken een hoop geld te kosten. Onze relatie zou als een nachtkars uitgaan, jammer. In de horeca maak je veel mee, je leert de mensen van een andere kant kennen, alcohol verruimd de geest en men word lossier in gesprek en gedachten, dat is niet altijd een voordeel. Toch is dit juist wat mij aantrekt in dit zo prachtige beroep, maar ik ben er van overtuigd dat het een van de meest onderschatte beroepen is. Even een cafétje of restaurantje beginnen, vergeet het maar.

Jan en Daniëlle beheren een mooie kapperszaak in Egmond aan de Hoef, J D Coiffures. Zij reizen regelmatig voor hun werk naar Parijs. Parijs is voor mij de culinaire hoofdstad van Europa. De FLO keten was voor mij de grote inspiratiebron om ‘De Vestibule’ te beginnen. In deze eetpaleizen komen dagelijks rond de negenhonderd gasten eten. Dit eten was ook nog van top kwaliteit, het zou een Michelin ster zeker niet misstaan. De keukens van deze bedrijven stonden buiten de stad, elke dag werden daar de maaltijden voorbereid en in de restaurants afgemaakt en uitgeserveerd. De perfecte bediening loopt er in traditioneel zwart-witte kleding rond, heren keurig in het pak en de dames in rok en wit overhemd. Dat is in Nederland heel anders, gymschoenen, spijkerbroek en T-shirt, of soms een vaal overhemd, heel erg en mar klagen dat klandizie uitblijft, je betaald toch ook voor de bediening. Ik was pas kort getrouwd en voor die gelegenheid naar de plaatselijke barbier geweest. Jan en Daniëlle kwamen regelmatig bij mij dineren, zo ook nu. ‘Wim, wie heeft jou zo gescalpeerd’? Jan doelde op mijn haardracht. Aan mijn kapsel besteedde ik nooit veel aandacht, als het aan de lange kant was ging het krullen, dat deed het prima bij de dames. Deze keer had ik het wel erg kort laten knippen. ‘Ach, dat haar van mij interesseert mij niet zo veel. Ik vind het wel best zo’. ‘Zonde, want je hebt mooi dik haar. Ik zou dat koppie van je wel eens onder handen willen nemen’, antwoordde Jan, zijn vrouw Danielle knikte instemmend mee. Twee maanden later zat ik onderuitgezakt in de kappersstoel van Jan en Danielle. Al snel praatten we over onze favoriete stad Parijs, het water liep mij al in de mond. Naast mij zat een wat oudere vrouw met lang mooi zwart haar. Zij zag er voor haar leeftijd opmerkelijk fit uit en oogde als iemand die haar leven lang sport beoefende. Deze mooie dame werd geholpen door Daniëlle. Ik keek via de spiegel en knikte verleidelijk naar haar. Zij knikte vriendelijk terug en gaf mij een knipoog. Uit haar gesprek met Daniëlle begreep ik dat zij balletlerares was. Dat verklaarde

haar fitheid. Ik vroeg haar naam, ‘Tiny Derksen’ antwoordde ze. Ik kreeg langzamerhand door wie zij was: Tiny, de vrouw van Leo Derksen, de messcherpe columnist van de Telegraaf. Zijn columns waren een must om te lezen, menig slachtoffer zal zijn stukjes met rode oortjes en woede hebben gelezen. Tiny had in Bergen haar balletschool in Bergen, niet zo ver van Egmond gelegen. Danielle was klaar met Tiny, zij stond uit haar stoel op en vroeg, ‘Danielle, mijn man is ziek geworden, hij kan mij niet ophalen, wil je een taxi bellen?’ Het bracht mij op een idee. ‘Mevrouw Derksen, ik wil u wel naar huis brengen. Ik moet terug naar Alkmaar, het is voor mij maar een klein stukje omrijden, ik breng u wel naar Bergen’. Zij vond dat een hoffelijk gebaar en ging er op in. In de auto vertelde ik dat ik in Alkmaar het grand café ‘De Vestibule’ beheerde en dat haar dochter Saskia en haar zoon Michel regelmatig een van mijn gasten waren. Ook vertelde ik over de samenwerking met ‘t Stokpaardje. Zij luisterde aandachtig, misschien zou zij met Leo eens een keer langs komen. Ik stopte voor haar huis en begeleidde haar naar de voordeur. Tiny belde aan en even later stond ik oog in oog met haar man Leo, mijn grote held. ‘Fijn dat je mijn vrouw thuis hebt gebracht, bedankt’, was het enige wat de duidelijk zichtbare zieke Leo nog uit kon brengen.

Beloofd is beloofd en enkele weken later waren Leo en Tiny te gast in de Vestibule. Ze kwamen er voor de eerste keer dineren, het beviel zo goed, dat ze meerdere keren terug kwamen, zij werden vaste gast. Leo was een liefhebber van lekker eten en mooie wijnen. Ik vond het geweldig om mijn held af en toe een flesje wijn van de zaak aan te bieden, dat we dan vervolgens met zijn drieën gezellig opdronken.

Het jaarlijks terug kerend evenement ‘Koken met de grote K’ had regionaal veel publiciteit gehad, maar landelijke aandacht in het Stan Huygens Journaal van de Telegraaf, dat zou natuurlijk het summum zijn. Leo en Tiny zaten romantisch in de Vestibule met

elkaar te dineren. Ik had uitgebreide documentatie over Koken met de grote K bij elkaar gezocht en overhandigde dat aan Leo. ‘Kunt u dit aan uw vriend Thomas Lepeltak geven’. Thomas is het pseudoniem van Stan Huygens, de redacteur van het gelijknamige journal in de Telegraaf. Leo keek het in en zou voor mij wel even de publiciteit regelen. Het was weer eens zo’n mooie zonnige avond. Leo had met Tiny in de serre van een voortreffelijke maaltijd genoten en ze waren aan het dessert toe. ‘Zal ik een lekker glaasje dessertwijn voor jullie inschenken’. Leo knikte bevestigend. Ik schonk hem een mooi glas sauternes in en we babbelden nog wat na. Ik presenteerde Leo de rekening. Hij keek hem zoals gewoonlijk zorgvuldig na, verstarde, wierp me een zeer kwade blik toe en zonder fooi te geven vertrok hij. De documentatie van ‘Koken met de grote K’, liet hij demonstratief op tafel liggen.

Ik vond het gedrag van Leo onbegrijpelijk, trok de stoute schoenen aan en maakte zelf een afspraak met Thomas Lepeltak. Op naar de Telegraaf. De drukbezette Thomas had zowaar even tijd voor me. Ik overhandigde hem de documentatie van ‘Koken met de grote K’, die Leo een week daarvoor in het restaurant had achtergelaten. Thomas keek het zorgvuldig in en leek onder de indruk. Hij telde het aantal bekende koks en constateerde dat de hele culinaire Nederlandse top er aan mee deed. Hij werd enthousiast, zo’n evenement had nog niet in Nederland plaatsgevonden, koks gezamenlijk achter het fornuis, hoe verzin je het en dus stonden ze een week later pagina groot in het ‘Stan Huygens Journal’.

Ik sprak een aantal weken later Michel, de zoon van Leo. ‘Waarom is je vader toch zo kwaad op mij?’ vroeg ik hem. ‘Vind je het gek? Eerst bied je mijn vader een glas sauternes aan en vervolgens schrijf je dat gewoon bij op zijn rekening. Hij is pijnlijk op je’.

Het was tijd om mijn haar te laten knippen. Ik begaf mij naar JD Coiffures van Jan en Daniëlle. Binnen trof ik een oude bekende, Leo Derksen. Ook hij moest nodig geknipt worden. Ik nam plaats in de stoel naast mijn ex held Leo Derksen. Hij schrok duidelijk toen hij mij herkende en aan zijn blik te zien was hij nog steeds erg ontstemd. Ik deed een poging om contact te maken, maar hij wendde zijn blik af en deed alsof ik niet bestond.

Leo werd al jaren geknipt door Jan die precies wist wat zijn wensen waren. De gebruikelijke vraag, ‘zal ik je haar eens lekker kort knippen Leo’? Leo knikte bevestigend. Ik luisterde aandachtig en was benieuwd of Leo bij het afrekenen, nu ook zou denken dat deze behandeling hem gratis werd aangeboden?

Na zo’n tien halve marathons begon ik deze afstand een beetje zat te worden. Mijn snelste tijd, gelopen in Schoorl, was één uur, zesendertig minuten, negen en vijftig seconden. Veel sneller zou het niet meer gaan. De bakens moesten worden verzet, het werd tijd werd voor de hele marathon en meteen maar die van New York, dé ultieme uitdaging volgens velen.

Toen ik mijn privé trainer Cedo Kovacevic hiermee confronteerde, fronste hij zijn al wat kalende hoofd en zuchtte diep. ‘Wim, het sportieve leven dat je nu jezelf hebt aangemeten en ook het aantal kilo’s dat je bent kwijtgeraakt, daar heb ik een enorme waardering voor. Maar een hele marathon lopen, daar za je levenspatroon enorm voor moeten aangepast worden’. Hij vervolgde, ‘vroeg naar bed en weinig tot geen alcohol, dat is niet makkelijk voor een echte levensgenieter’. Ik was vastbesloten en niet meer van het idee af te brengen, wat in mijn kop zit krijgt niemand er meer uit. Alleen moest ik Cedo daarvan nog overtuigen. Twee dagen alter sprak ik Cedo weer, hij zou me helpen. Maar eerst moest ik een gezondheidstest doen.

Mijn gewicht was gedaald van honderddertien naar zevenentachtig kilo, ik voelde mij een echte topsporter. Voor de gezondheid test had ik een afspraak gemaakt in de sportschool 'Dynamic Fit' te Alkmaar. Een sportschool is heel wat anders dan in de vrije natuur rennen. Met een hartslagmeter om moest ik op een hardloopband gaan rennen. Het was net of mijn voeten onder mijn lijf werden weg getrokken, ik begon de zweven. De snelheid werd opgevoerd tot vijftien kilometer per uur, ik kreeg het zwaar, maar ging dapper door, het zweet gutste van mijn voorhoofd en daalde neer op het instrumentarium dan de hardloop machine. De hartslag meter die aan de machine verbonden was maakte overuren en piepte hoge nood uit, zou ik dit wel overleven?. Cedo begon over het omslagpunt, ik begreep er niets van, het moest iets zijn dat als je energie op is je overgaat op de reserves, als die opgebrand zijn is het over. Zover kwam het gelukkig niet, na een klein uurtje stapte ik van de machine af en stortte mij uitgeput op een van de banken, een drijfnatte handdoek was mijn deelgenoot. Cedo was tevreden, het marathon spel kon beginnen. Dr. Leen Kroone, gasttrainer van de sportschool keek zorgwekkend naar mij, hij adviseerde eerst goed uit te rusten en dan de trainingen voorzichtig weer op te pakken, hij vond mij er te vermoeid uitzien. Het valt ook niet mee, trainen als je een eigen zaak hebt waar je elke dag in moet werken. Ik vroeg aan dokter Leen hoeveel hij vond dat ik per week moest trainen om uiteindelijk een hele marathon in een beetje fatsoenlijke tijd uit te kunnen lopen. 'Tachtig tot honderdtwintig kilometer in één week en dat een jaar lang', ik schrok, verdeeld over zes dagen betekende dat twintig kilometer per dag lopen. Een enorme strijd tussen lichaam en geest...

Door een operatie aan mijn linkerbeen was mijn rechterbeen ongeveer tweeënhalve centimeter korter geworden. Ik had daar nooit veel aandacht aan besteed, wel had ik regelmatig pijn in mijn rug. Bij de podologie kliniek van Ger Oosterhof in Broek op Langedijk kreeg ik na een uitvoerige looptest aangepast schoeisel

met speciale zooltjes aangemeten, waardoor ik van dat hoogteverschil af was.

Ik begon de trainingen met zestig tot zeventig kilometer per week. Als voorbereiding op een hele marathon is dat nog te weinig, maar het was in ieder geval een begin. Mijn bourgondische levensstijl gepaard heerlijke wijnen kon ik moeilijk weerstaan, het werd een hels gevecht tussen mens en drank. Door mijn gezonde levensstijl begon ik wel langzaam anders tegen het leven aan te kijken, kritischer mijn gasten te observeren en zag, tot mijn verbazing, dat veel gasten vaak onnodig en te veel drank nuttigden. Natuurlijk had ik daar had ik voorheen als levensgenieter ook aan bezondigd, maar toch? Wat was er aan de hand met die levensgenieter van weleer?

De trainingen voor de marathon verliepen gladjes, ik pakte het verantwoord aan en geleidelijk kwam ik in het ritme van het Bourgondisch sporten, gecombineerd met mijn horeca werk. Hard werken is niet slecht voor het lichaam, volgens Cedo bouwde je er zelfs een prima conditie mee op. Ik rekende uit hoeveel kilometer ik per dag in de Vestibule aflegde, dat waren er best veel.

Het nieuws dat de kastelein van de Vestibule een marathon zou gaan lopen ging als een lopend vuurtje door de stad. André Naber, redacteur van de 'Alkmaar Express' vroeg mij om een dagboek van mijn voorbereidingen bij te houden. Ik weigerde, mijn dyslectische achtergrond zouden artikelen opleveren die bij Monty Python niet zouden misstaan. Andre hield vol, 'Wim als je elke week in mijn krant staat zal dat een geweldige reclame voor de Vestibule zijn, ik redigeer je artikelen wel. Toen hij mij uitgelegd had wat redigeren was ging ik aan de slag. Driehonderd woorden, wat een klus maar het stond op papier, wat was ik trots. De reacties bleven niet uit. Mijn vrouw kreeg bij slager Peter Groot biefstukken mee. 'Daar sterkt Wim van aan'. Bij bakker de Haan kreeg ze meergranenbrood en bij groenteboer Leo Kommer

sinaasappels. Allemaal goed voor de gezondheid. Het tweede artikel bevatte achthonderd woorden en daar had ik nog geen uur voor nodig, het jochie wat niets begreep van de Nederlandse taal en op de kleuterschool daar al door de pedagogen mee werd gepest was ineens schrijver geworden.

Medische begeleiding is voor dit soort zware trainingen noodzakelijk. Ik had nauw contact met Willem Becking. Hij was sportarts en verbonden aan AZ. Bij Wim ging ik door de medische molen, alles werd gecontroleerd: bloed, hart, cholesterol en algehele conditie. Ook werd er gekeken naar de staat van mijn knieën en enkels, alles prima. De meeste zorgen maakte ik me toen Willem aanstalten maakte om mijn lever te testen, ‘Drink je veel Wim?’ Ik loog: ‘Niet noemenswaardig’. Wim drukte keihard op mijn lever en knikte bemoedigend. ‘Knap dat je de verleiding in het restaurant kan weerstaan niet te drinken, je lever is als nieuw’. Nu nog je longen, gelukkig rookte ik al jaren niet meer, daarover hoefde ik de schone schijn gelukkig niet op te houden.. De uitslag van het medisch onderzoek gaf aan dat ik kerngezond was. De wonderen zijn de wereld nog niet uit, was het eerste dat ik dacht.

Mijn sportieve dagboek in het weekblad lokte sponsors. Drukkerij Maurice, casinomaten de Strip, Noordhollandsche van 1816, ING bank, ATÉCÉ gravic Products, De Hooge Waerder accountants, Michèlle pantalons, van Wijngaarden zeevisgroothandel, Broekman makelaars, Bukom industrial services, De Boer Tenten, Bavaria bieren, Euromeate luchtclaening, Tamis wijnen, Hekos Oriental Food, Vos makelaars, Bukom service, Dynamic Fit sportschool, De Keuken Outlet, Makelaardij opleiding Alkmaar, van Haneghem tuinen en de Raetsheren van Orde accountants, wilden mij sponsoren. Ik polste de top atleet Dick Tesselaar of hij zin had om met mij mee te gaan naar the Big Apple. Via bondscoach van de KNAU Wim Verhoorn werd Dick uitgenodigd mee te doen. Hij werd ingedeeld bij de groep lopers, waarvan gedacht werd dat zij rond de twee uur en dertien minuten zouden

finishen. Ik kreeg van Dick een uitnodiging om met hem mee te trainen. Die kans greep ik maar al te graag aan. Eerst rekken en strekken daarna zo'n twintig minuten lang wat inlopen en dan lopen. Tien kilometer per uur, vijftien kilometer per uur, ik kreeg het warm, twintig kilometer per uur, dat hield ik één minuut vol en stortte vervolgens ter aarde. Ik had beter mijn fiets mee kunnen nemen maar zelfs dan nog zou ik moeite met deze loopsnelheid gehad hebben.

Ik kreeg hulp uit onverwachte hoek, sterren topkok Henk Savelberg van het gelijknamige restaurant uit Voorburg, tien jaar achtereen deelnemer van mijn evenement 'Koken met de grote K', kwam met zijn vrouw Diane nieuwsgierig vragen hoe het met mijn conditie was gesteld. Henk, zelf een enthousiast loper, had al menig kilometer afgelegd. Hij trainde graag door de duinen in de buurt van Scheveningen. Henk vertelde mij dat hardlopen hem uitstekend hielp om te ontspannen. Ook Henk kon je een Bourgondisch loper noemen. Het harde werken in de keuken en het bestieren van het restaurant ging gepaard met enige inname van wijn, bier en culinaire hapjes, waren de oorzaak van zijn ietwat corpulente verschijning. Henk had zijn trainingsspullen meegenomen. 'Wim, vandaag train ik met je mee, ik wil wel eens meemaken hoe jij dat allemaal voor elkaar krijgt'. Ik vertelde Henk dat ik ongeveer 15 kilometer per dag moest trainen, dat was voor hem geen probleem pochte hij. We begonnen bij de kunstslibaan IL Primo in Bergen, waar we vrijwel direct in de duinen terechtkwamen. Ik koos ervoor om over mulle zandpaden te gaan lopen. Ik wilde Henk tarten, hij zou tot op het bot moeten gaan om mij bij te houden. Na een kilometer of vijf begon Henk licht te puffen. 'Wat is dit zwaar zeg'. Henk wist toen nog niet, dat er ook nog hoge heuvels zouden volgen, hij hield stug vol en we naderden de hoge duinen van Schoorl. Het puffen van Henk was overgegaan in zwaar kreunen en het trainingspak van Henk was doorweekt van het klamme zweet. Henk begon er aardig uitgewoond uit te zien. Ik zelf had totaal geen moeite met het voor mij bekende parkoers en

vertelde Henk, dat we pas op de helft van het parcours waren. Hij verbleekte. 'Kunnen we niet eerst ergens wat drinken?' vroeg Henk heftig naar adem happend. Het was zondagochtend, de meeste restaurants waren dicht en wie zou ons in deze bezwete outfit in zijn zaak willen hebben?

We stonden voor de deur van 'De Schoorlse Heren' een top restaurant met een evenzo geweldige gastheer Nico Blokker. Nico vond het, ondanks het vroege uur, een eer om collega en sterren kok Henk Savelberg in zijn restaurant te mogen ontmoeten. Nico was duidelijk in zijn sas. We mochten aan de bar, achter in de zaak, plaatsnemen. 'Wat willen jullie drinken heren?' Nog voor wij antwoord konden geven zaten Henk en ik in onze natte en naar zweet stinkende sportkleding aan de champagne. Nico had voor deze gelegenheid een heerlijke Moët et Chandon opengetrokken. Onze vermoeide lichamen maakten dankbaar gebruik van het voortreffelijk gastheerschap van Nico. De eerste slokjes dronken we alsof het een sportdrink betrof, het ging erin als koek. De tweede slokjes vonden was rustiger hun weg, maar het kwaad was geschied, geest en lichaam raakten door overvloedig alcohol uit balans. Nico, in de ban van ons bezoek, ontkurkte nog een fles en schonk voor zich zelf ook een glas in, proost jongens, we konden niet achterblijven.

Het werd vanzelf later en de eerste gasten dienden zich al aan. Nico keek naar de gasten, toen naar ons. Hij keek ineens bezorgd en fronste zijn voorhoofd. Henk en ik hadden het geweldig naar ons zin en de inmiddels vierde fles Moët et Chandon was nog lang niet leeg. Nic rook ineens de geur van opdrogend zweet, dat door onze kleding probeerde te ontsnappen. Er kwamen langzamerhand meerdere gasten binnen, de zaak raakte aardig vol. Ik herkende enkele gasten en raakte met hen in een geanimeerd gesprek. Nico zijn houding veranderde, hij begon zich ineens nerveus te gedragen en keek regelmatig op zijn horloge. Verwachtte hij nog meer gasten? Of werd de doordringende geur van sportzweet vermengd

met de geur van alcohol hem teveel? De bodem van de fles champagne kwam in zicht. Nico zag dat en leek opgelucht. Dat veranderde weer toen we van een bekende van mij nog een nieuwe fles Champagne kregen aangeboden. Nu werd het Nico allemaal te veel, hij vroeg ons op beleefde maar dringende toon hoe wij er zelf over dachten, zijn in vol ornaat geklede clientèle kon hij toch niet zo ontvangen, hij verzocht ons te vertrekken. Dat deden we. Maar niet zonder nog een fles Moët et Chandon onder onze armen voor onderweg mee te nemen.

Anneke Reuvekamp, directeur van de Sociale Dienst bestelde een glas witte wijn, voorzichtig rook zij aan het glas nipte zij een klein slokje, rook weer wat in het glas, trok een vies gezicht en vertelde mij dat zij deze troep zeker niet op zou drinken. Ze zou de volgende dag alleen terug komen als ik iets drinkbaars onder de kurk had. De volgende dag had ik een mooie fles Bourgogne, geleend van nabij gelegen top restaurant het Stokpaardje voor haar klaar staan, het werd gewaardeerd en Anneke werd vaste lunchklant. Een gewone maandag avond, er kwam een in keurig pak gestoken manlijk persoon binnen. ‘Goedenavond mag ik hier even rondkijken’, voor ik het wist had deze persoon de zaak van voor tot achter geheel geïnspecteerd. ‘Heeft u plaats voor een persoon’ ‘jazeker antwoordde ik’, ‘dan zal ik hem even halen’. Vreemd, wat zou dat te betekenen hebben. ‘Goedenavond u bent zeker Wim’, dat klopt antwoordde ik’. Aad Kosto, minister van justitie en echtgenoot van Anneke Reuvekamp betrad mijn nederig etablissement. Ik heb van mijn vrouw gehoord dat u heerlijke wijnen schenkt, dat wil ik wel eens uitproberen. Er groeide een mooie vriendschap tussen ons, ik mocht zelfs bij de familie thuis komen. Domper was dat het huis in de Schermer opgeblazen werd, groot verlies was de poes, maar ook het antieke lampetstel. Op de vele rommelmarkten die ik bezocht had ik zo’n lampetstel aangeschaft, dat zou mooi van pas komen. Mijn vrouw en ik werden uitgenodigd de opening van het gerestaureerde huis bij te wonen. Natuurlijk lieten wij dat niet aan ons voorbij gaan. Met

lampet stel gingen we op pad. Toen we in de buurt van het huis kwamen troffen we een enorme mensenmenigte aan. Het leger had weilanden afgezet en met stalen platen aan elkaar verbonden, zodat de vele auto's er over heen konden rijden. Ik bedacht dat er een groot evenement in de buurt moest plaats vinden, maar niets was minder waar. We werden door militairen gestopt en moesten onze uitnodiging laten zien, daarna werden we gesommeerd door te rijden en onze auto verderop te parkeren. We kwamen achter in de tuin naar binnen. Op het de veranda achter het huis speelde het Willem Breuker Kollektief en daar ontwaarde we Aad Kosto. 'He Willem, welkom' en tegen zijn gasten, 'mensen, dit is Willem Kaspers met zijn lieve vrouw Beatrix, Willem is mijn grote gastheer in Alkmaar en eigenaar van het geweldige restaurant De Vestibule. Aad kwam op ons af en we moesten met hem mee naar binnen. Zijn eerste gasten werden aan ons voorgesteld, Ien Dales, Wim Kok, Ruud Lubbers, Elco Brinkman, Dries van Acht, het kon niet op. Later zou de vriendschap die ik met Aad had mij goed uitkomen.

Anneke werd ziek en besloot te stoppen met het werk bij de sociale dienst, haar opvolger werd, Daan Vrouwdeunt. Daan was altijd in een goed humeur. Hij kwam uit Rotterdam, waar hij veel jongerenwerk had verricht. Daan was regelmatig mijn gast in de Vestibule. Hij had gehoord van mijn plan de marathon te gaan lopen, hij vond zichzelf geen onverdienstelijk hardloper. Tijdens het eten van zijn favoriete lunch, de uitsmijter met rosbief, nodigde hij mij uit om eens een keer met hem te gaan trainen. Ik stemde toe. Daan woonde vlak bij de Alkmaarder Hout. Daar stond hij pontificaal in een professionele sportoutfit in de deuropening op mij te wachten. Dat zou wat gaan worden, dacht ik. De start was geweldig, we liepen in rap tempo naar de Zanderssloot achter het AZ-stadion, de sloot waar Dirk en Carla destijds hun onvrijwillig bad hadden genomen. Het tempo lag van het begin af aan al behoorlijk hoog. Ik dacht: 'Dit houd ik nooit vol, als dit alleen maar inlopen was, wat zou het dan worden als Daan er echt de pas

in zou zetten ?' Ik zag het houten bruggetje waar ik vaak rekoefeningen deed. Nog tweehonderd meter, dat zou ik wel halen. Maar toen gebeurde het, Daan, stopte. Het was geen inlopen, maar één lange sprint geweest. Was het Daan zijn bedoeling mij te overbluffen ? Zweetdruppels parelden van zijn voorhoofd, 'dit was en zware training, ik ga omdraaien en op naar huis,' kon hij nog net uit brengen. Ik was perplex, mijn training moest nog beginnen en Daan was uitgeteld. De marathon van New York heeft Daan maar uit zijn hoofd gezet en hij is na die snelle kilometers heel langzaam naar huis gestrompeld. Vlak hierna volgde de Dam tot Dam loop. Tien Engelse mijlen. Ik mocht van Cedo een gemiddelde van twaalf kilometer per uur lopen. Dat betekende een eindtijd van een uur en twintig minuten. Ik eindigde een minuut onder de schematijd. Niet slecht voor een echte Bourgondiër.

De kilometers die ik trainde, begonnen op te lopen tot 115 kilometer per week. Het werd tijd voor een eerste test, hoe het met de lange duur conditie gesteld was. Dit moest een wedstrijd over dertigkilometer zijn. Ik heb altijd moeite gehad met spelletjes te verliezen, in een groot gezin werden allerlei spelletjes op het scherpst van de snede gespeeld, dat leidde vaak tot heftige taferelen. Mijn moeder bleek een uitstekend scheidsrechter en wist de brand op een sportieve manier te blussen. Met de hardloopwedstrijden die ik in de omgeving van Alkmaar liep, kwam ik vele bekenden tegen, als die mij passeerden had ik daar flink de smoor in en perste mij tot het uiterste om de schade zo min mogelijk te beperken. Dit tegen het advies van Cedo in, ik moet al mijn loopjes op training 's niveau lopen. Een dertig kilometer strijd in mijn eigen omgeving was geen optie. Cedo had de 30 kilometerloop van Dordrecht uitgekozen, daar zou ik geen bekenden tegenkomen. Het is moeilijk je eigen tempo te bepalen, vaak start je te snel om daarna in elkaar te zakken. Cedo beloofde mee te fietsen om het tempo te bepalen en mij onderweg van de nodige energydrink te voorzien. Het vijf kilometer punt passeerde ik in 25 minuten en 5 seconden. Vijf minuten te snel. Ik schrok

daar wel van, maar genoot met volle teugen. De tien kilometer ging in exact 51 minuten, ik geraakte in een roes, het leek allemaal vanzelf te gaan. Na twaalf kilometer kreeg ik te maken met een woedende trainer, op een van Gaal achtige manier maakte hij mij duidelijk dat dit te snelle tempo tot een totale instorting zou leiden. Ik hield me niet aan het afgesproken schema. Van twaalf kilometer per uur moest ik terug naar elf. Ik liep al geruime tijd in een gezellige groep en deze groep hoorde de briesende trainer aan, zij vonden dat ik bij hen moest blijven. Ik luisterde naar de wijze raad van mijn trainer en liet mij afzakken. Na 22 kilometer begonnen zich wat problemen voor te doen. Ik voelde de energie langzaam uit mijn lijf lopen. Ik keek wat er voor en om mij heen gebeurde en zag dat ik de jongens, die mij in hun groep mee wilden hebben, één voor één aan het inhalen was. Zij waren door het te hoge tempo totaal kapot en ik voelde mij, doordat ik hun aan het inhalen was, juist sterker worden. Je krijgt een enorme opkikker, als je merkt dat iets lukt. Maar ook bij mij bleef de verwachte inzinking niet uit. Die duurde gelukkig maar even. Cedo fietste naar de finish, los van zijn advies dacht ik ineens aan mijn tijd. Ik moest er rond de drie uur over doen. Met nog één ronde te gaan stond de tijd op 2.34,29. Niet kapot of leeggelopen. Die laatste twaalf kilometer van de hele marathon zouden nu toch ook moeten kunnen, al zijn dat natuurlijk wel de zwaarste. Mijn droom om de Marathon binnen de drie uur te lopen kreeg gestalte.

Nog even naar Bruin en Fit waar dokter Leen Kroone mij opwachtte om mijn gezonde levensstijl op te meten. Eerste bewijs was te zien op de weegschaal. Ik was van 88,7 naar 81,4 kilo afgevallen. Mijn bloeddruk vroeger 195-157, was nu 130-89, het vetpercentage was van twintig naar zestien procent gedaald, mijn verzuringpunt, dat lag op 160 slagen per minuut bij een snelheid van twaalf kilometer per uur, was nu 169 slagen bij een snelheid van ruim veertien kilometer per uur. Leens' ogen rolden er bijna uit. *'New York, here we come.'*

15 Oktober 1992, mijn twee en veertigste verjaardag. Ik had de spirituele verleidingen goed kunnen weerstaan, geen borrel en vroeg naar bed. Een paar dagen later kwam wijnleverancier Gerard Tamis op bezoek in de Vestibule. Hij had een mooi flesje Volnay 1979 voor mij meegenomen, deze zou erg lekker moeten zijn. Gerard had er nog een stuk of dertig van in voorraad. Hij kon dit voor een mooi prijsje aanbieden. Gerard zou me bellen na de marathon van New York.

Weer een paar dagen later kwam collega Peter Visser op bezoek. Peter vroeg of ik ergens nog een leuk flesje voor hem had staan. Dat werd dus het aangeboden flesje van Gerard Tamis, de Volnay 1979. Peter, een gezelligheid 's die en voortreffelijk gastheer, stond er op dat ik per se mee moest proeven, ik liet me overhalen. Er volgde vanzelfsprekend nog een flesje en nog een flesje.... Het vlees is soms zwak.

Die zondag erna zou ik de TROS-loop in Haarlem doen. Niet te snel van start gaan was het advies van mijn trainer. Dat had hij niet tegen mij hoeven zeggen, sporen van overdadig drankgebruik waren nog duidelijk voelbaar. Ik had nog een licht katertje te verwerken.

Bij de start keek ik mijn ogen uit, het leek wel een prominentenloop. Gerry Kneteman, Maarten Sikking, prins Willem-Alexander omringd door bodygards, Wim Verhoorn, Fred Oster, Hein Vergeer en nog veel meer min of meer bekende Nederlanders. Het startschot klonk.

Na zeven kilometer werd ik op mijn schouder getikt. 'Willem, hoe gaat-ie?' Een sinister lachje volgde. Ik keek naast me en zag wijnleverancier Gerard Tamis. Ik begreep nu pas wat de bedoeling van de fles was geweest. Hij kende mij en wist dat het voor mij moeilijk was, deze niet te ontkurken. Luchtig vroeg ik naar zijn streeftijd. 'Eén uur en veertig minuten, dag Willem' en hij liep in

rap tempo van me weg. Ik baalde, maar zou me niet laten kennen, vergat mijn loopschema en zette de achtervolging in. Ik finishte in 1.39,24. Inderdaad, net voor de wijnleverancier. Nu begon ik toch echt nieuwsgierig te worden naar hoe het in New York zou verlopen.

Intussen dienden de sponsors zich aan. Er was al aardig wat sponsorgeld in kas, zoveel dat ik naast Cedo ook mijn vrouw en Truus de Maaré, een regionale topatlete bij de veteranen dames, mee kon nemen naar New York.

Sport en psychologie schijnen samen te gaan. Van het harde trainen kun je in de war raken. Ik had nooit gedacht dat mij dat zou overkomen. Toch gebeurde het: Als mijn gasten bijvoorbeeld een fles wijn bestelden, kwam ik met een fles frisdrank aanlopen. Het zit tussen de oren, hoorde ik van een trainer. Zelfs goed getrainde schaatsers komen op beslissende momenten niet vooruit. Mij werd verteld dat bij mannen na langdurige inspanning bepaalde hormoonverschijnselen optreden. Ik nam het allemaal voor kennisgeving aan.

Donderdag 2 november 1992, de ochtend van vertrek. Ik had een ontbijt in de Vestibule georganiseerd. Dat was leuk en er waren ongeveer veertig fans op afgekomen, die mij daarna in een open dubbeldekker naar Schiphol zouden begeleiden. De champagne vloeide rijkelijk, ik hield het maar bij koffie. Antiekhandelaar Piet Henke had een enorm Vrijheidsbeeld voor de Vestibule geplaatst. Dit trok nogal wat plaatselijke pers. Ach, gratis reclame is nooit weg. We vertrokken richting luchthaven. De belangstelling was hartverwarmend en de drie kwartiertjes van Alkmaar naar Amsterdam leken soepel te verlopen. Plotseling week de bus van de weg af en de chauffeur zette het voertuig stil op de vluchtstrook. Ik liep naar voren en vroeg wat de reden hiervan was. Had de bestuurder soms ook van de champagne geproefd? Het werd al snel duidelijk, de bus was uit Engeland ingevoerd en had een

afwijkende hoogte. We konden niet door de Velsertunnel. Ik schrok, zou ik het vliegtuig missen en alle trainingen voor niets hebben gedaan. De chauffeur had snel een oplossing, door heel langzaam achteruit te rijden kon hij de afslag Beverwijk bereiken en konden wij bij IJmuiden met de pont overvaren.

Negen uur in een vliegtuig, dat viel niet mee. De benen werden behoorlijk stijf. Kennedy Airport had ik me heel anders voorgesteld. Vergeleken met Schiphol leek dit vliegveld een kippenhok. Wel vond ik de grote stretch limousines, die voor het vliegveld stonden, enorm imponerend. De snerpemde sirenes van de politiewagens waren doordringend en de ongeorganiseerde drukte was boeiend om te zien. We logeerden in een hotel midden in de stad, vlak bij Madison Square. Hier kondigde zich het eerste probleem aan. Truus, gelukkig getrouwd, wilde onder geen beding bij Cedo op de kamer slapen. Een korte romance met Cedo zag zij absoluut niet zitten. Na mijn intensieve trainingsweken had mijn vrouw op wat romantiek gerekend. Maar helaas! Mijn vrouw moest de kamer delen met Truus en ik met Cedo. Seks voor de wedstrijd zou ontspannend zijn, maar nu lag ik midden in de nacht naar het zware geronk van Cedo te luisteren.

De volgende dag zouden we met Cedo als gids gaan winkelen in de stad. Voorzien van een donkere zonnebril en getooid in een streepjesjack, vlotte broek en daaronder zwarte puntschoenen stond Cedo als Al Capone in de hal van het hotel op ons te wachten. Ik zou mijn vrouw, die slecht had geslapen, misschien kunnen opfleuren met een leuk cadeautje. Het viel mij op dat Cedo wel erg ver voor ons uit ging lopen. Hij stopte bij elke hoek, draaide zich om en vertelde dan doodleuk welke straat we zouden passeren. In het begin had ik niets door, maar later bleek dat Cedo totaal niets van de plattegrond van New York wist.

Dick Tesselaar had het beter voor elkaar. Hij sliep in een gigantisch luxe hotel, met een enorm grote kamer, bubbelbad en

twee grote bedden. Dick zag er ontspannen uit en liep als een vorst door zijn suite. Het rook op de kamer naar allerlei massageoliën. Ik kreeg visioenen en zag mijzelf al met mijn vrouw in een van die bedden liggen en met die oliën zou ik dan wel raad weten. Ik probeerde Dick nog over te halen om van kamer te ruilen, maar daar trapte hij niet in.

De laatste weken had ik geen alcohol gedronken en dat zou ik in New York natuurlijk ook niet doen. De avond voor de wedstrijd gingen wij met de hele groep nog even een kroeg in. Cedo had het zoals altijd naar zijn zin, hij dronk zijn borrel en ik keek toe. Dick Tesselaar was ook meegegaan. Onvoorstelbaar vond ik het dat hij nog steeds zo ontspannen leek. ‘Wat wil je drinken Dick?’ vroeg ik. ‘Doe mij maar een lekkere pils’, klonk het kort en snel. Ik kon mijn oren niet geloven. Hij nam zijn biertje. ‘Neem er ook maar één, Wim. Twee pils voor de wedstrijd is lekker ontspannend en je slaapt er goed van.’ Zou ik dan toch maar, ééntje dan?

De start van de marathon van New York.

Zondagmorgen vroeg, zat ik zenuwachtig in een oude gammele autobus, vol met top atleten in spe, en allemaal met een doel, het volbrengen van de marathon van New York. Naast mij zat een leuk uitziend meisje, ook zij had haar zenuwen niet in bedwang. Ik vroeg haar, totaal overbodig, of zij ook de marathon ging lopen. Haar holle ogen keken mij verbaasd aan, ze haalde haar schouders op, ik begreep eruit dat zij mij niet verstond. Ik kreeg een antwoord in het Frans. Daar verstond ik niets van, maar ik had in elk geval contact met iemand. Ik schoof wat dichterbij haar toe en legde mijn hand op haar been. ‘*Comes good, comes good*’, stelde ik haar in mijn beste Engels gerust. De Françoise leek hierdoor een beetje te ontspannen. Steeds meer autobussen sloten zich achter ons aan, het werd één lange colonne. Bijna één uur zaten we al in de bus en ik kon mij niet voorstellen dat ik dat lange eind straks weer terug zou moeten rennen.

De bus stopte, ik stapte uit. Mijn nieuwe vriendin was ik al direct kwijt. Ik doolde rond op een enorme grasveld waar zich meer dan dertigduizend sporters hadden verzameld. Voor de toiletten stonden de atleten tien rijen dik, toch nog even snel naar dat drukke toilet. De start was om tien voor elf. Ik ging richting start, maar kon er vanwege de drukte niet meer door de mensen massa komen en moest ergens achterin aan mijn marathon beginnen. Het startschot hoorde ik niet, wel plotseling harde muziek. Iedereen begon te rennen, maar de massa stond vrijwel direct weer stil. Na een korte tijd konden we weer met hardlopen beginnen. We liepen een brug op. De koude wind voelde ik direct. Ik had alleen maar een sporthemd en een heel kort broekje aan. Boven op de brug moest ik alweer plassen. Ik had de goede raad, veel drinken, dus té goed opgevolgd. Onder de deelnemers zag ik de gekste figuren uitgedost, van prehistorische beesten tot wilde apen, bruiden en bruidegoms. Ook de naderende presidentsverkiezingen waren in diverse uitdossingen duidelijk te herkennen. De eerste vijf kilometers gingen lekker, net geen 29 minuten, een prima tijd gezien de laatste twee plasstoppen. Langs de kant speelden de gekste bandjes. Veel gospel maar ook hardrock, dat ik niet echt geschikte muziek vond bij het hardlopen. Tien kilometer in 55 minuten, prachtig op schema. Ik was de koning te rijk en haalde veel mensen in. Inmiddels waren we Brooklyn genaderd. Een armoedige wijk met krotten van flats en gebouwen. Ik verwachtte dan ook arme mensen. Maar nee, er stonden keurig geklede mensen met stropdassen te klappen en water uit te delen. *'You're looking good,'* klonk het stimulerend.

Op een gegeven moment werd ik aan mijn mouw getrokken. Het was Maarten Sikking, de keeper van het Nederlands hockey elftal, met wie ik zoveel getraind had. Hoe was het mogelijk dat ik hem in deze gigantische mensenzee tegenkwam. Maarten vroeg hoe het met mij ging. 'Goed', zei ik en Maarten stelde mij voor om met zijn groep mee te lopen. Ik was opgelucht nu niet meer zo alleen te moeten lopen en sloot mij bij het gezelschap aan. In de groep bleek

ook onze kroonprins Willem-Alexander mee te lopen. Op het moment dat ik aansloot hoorde ik van zijn begeleider en bondscoach Wim Verhoorn dat ze op een schema van drie uur en 50 minuten liepen. Dat kwam goed uit, dat was ook mijn streven om dit als eindtijd neer te zetten. Het was een gek gezicht om in die groep Gerrie Kneteman niet op een fiets te zien zitten maar in korte broek te zien rennen en Hein Vergeer te zien zonder zijn schaatsen onder gebonden. Ik keerde mij naar de kant van de weg en pakte een fles water van een van de omstanders aan. Deze wilde ik aan Willem-Alexander geven, ik werd abrupt tegengehouden door een van de bodyguards. ‘Wat ben jij van plan?’ snauwde hij hijgend en knorrend. ‘De prins wat water geven,’ zei ik, van me geen kwaad bewust. ‘Geef maar hier!’ klonk het op gebiedende toon. Ik gaf hem met veel tegenzin de bidon, die de onverlaat pardoos het publiek in gooide. ‘Veiligheidsmaatregel jongen, dat water kan wel vergiftigd zijn’.

Ik besloot weer alleen en in mijn eigen tempo te gaan lopen en ging er vandoor. Tot mijn verbazing kwam ik nog enkele loopfanaten uit Alkmaar tegen. Ondertussen ging ik als de spreekwoordelijke speer en het ‘*You’re looking good, you’re looking good*’ klonk mij als muziek in de oren. Op 21 kilometer kwam de Pulaski Bridge in zicht, na een uur en 50 minuten. Perfect. De bruggen waren vervelend en begonnen me tegen te staan, je liep over stalen roosters met tapijt daaroverheen. Ook was het best een klim, om daarna weer in een hoog tempo te dalen. En koud dat het was, de wind woei er danig op los en dat koelde het lichaam behoorlijk af. De dertig kilometer naderde ik na twee uur en 48 minuten, nog steeds op schema. Bij de Queens Bridge kreeg ik vreselijke maagkramp. Het ging weg als ik rechtop ging lopen. Mijn tempo verzwakte, ik kreeg een weeïg gevoel in mijn buik en vroeg me af waar ik aan begonnen was. In plaats van dat ik nog mensen inhaalde, werd ik ineens door velen gepasseerd. Gelukkig stond er die enorme menigte langs de kant, die maar ‘*you’re looking good*’ bleven gillen. De pot op dacht ik, want er

openbaarden zich steeds meer lichamelijke ongemakken. Ik voelde dat mijn voeten op gingen zetten en schrok toen ik naar mijn linker voet keek. Er zat een grote rode vlek aan de zijkant van mijn schoen. Het was bloed, waarschijnlijk een bloedblaar, door te strak aangetrokken veters. Ik voelde me steeds meer een wrak worden, maar wilde niet stoppen. ‘*Come on*’, klonk het uit de menigte. De mensen werden steeds gekker. Het waren er wel twee miljoen.

Op een bepaald moment was ik echt helemaal leeg en me totaal niet meer bewust van waar ik was. Ik begon te wandelen en wilde naar huis, naar mijn heerlijke Alkmaar. Ik begon te vloeken en werd kwaad op mezelf, had ik hier nu zo hard voor getraind? Ik zette weer aan. Ik verzon een trucje wat mij bij het trainen ook geholpen had, afleiding en nergens meer aan denken. Ik liep versneld van stoplicht naar stoplicht, dat was vijfhonderd meter hardlopen en dan even wandelen. Het knipogen naar mooie meisjes was over. Van de beroemde wijk de Bronx zag ik helemaal niets. Central Park kwam in zicht, bekend terrein. Daar hadden we nog met z’n allen de dag ervoor getraind. Doorzetten Wim. Ik probeerde mezelf aan te moedigen. Nu haalden ook oudere mannen en vrouwen me in, maar het kon me allemaal niets meer schelen. Een klein negerjongetje gaf me wat water en keek me aan. ‘*Come on, come on, do it, show me*’, riep hij. Dat was de broodnodige mentale opkikker die ik nodig had. Nog drie kilometer, wel een beetje omhoog maar dat kon me niet meer schelen. De tijd kroop langzaam naar de vier uur. Mijn wens om daar onder te eindigen was vervlogen. De eindstreep naderde en ik voelde geen pijn meer. Ik werd overmand door emoties, toen ik langs de tribunes liep. Ik wist dat mijn vrouw daar ergens op me wachtte. Toen ik haar zag, dwarrelden de tranen over mijn wangen. Ik wist voor wie ik het had gedaan. Geweldig om zo’n positieve emotie samen te delen. Ik was vreselijk trots en gelukkig en wist dat mijn vrouw het ook was.

Ik was de finish gepasseerd en kreeg van de organisatie een folie deken om mij heen gehangen. Doordat ik nog erg zweette en het

folie niet erg ventileerde kreeg ik het enorm heet en begon langzaam een stank te creëren, dat in een varkenskot niet zou misstaan. Ik dwaalde maar wat rond en ongewild liet ik mij met de grote mensenmassa meedrijven. Hoe is het mogelijk dat je tussen zo'n enorme meute je zo eenzaam kunt voelen. Ik belandde achter in het Central Park, daar stonden autobussen klaar die ons ochtends naar de start gebracht hadden. Ik probeerde uit te vinden welke mijn bus was. De nummers die op deze bussen stonden, correspondeerden met het startnummer wat nog op mijn borst geplakt was. Door vermoeidheid was ik volkomen gedesoriënteerd en de vele lopers om mij heen maakten het ook al niet eenvoudiger, de juiste bus te vinden. Ik gooide de folie deken van mij af, dat voelde even aangenaam, maar al snel kreeg ik het koud. Ik wilde terugkeren naar waar ik gefinisht was, naar mijn vrouw en trainer. Toen ik aanstalten maakte om te keren, hield een suppoost mij tegen. Het mocht niet van de organisatie. Ik belandde bij de laatste rij bussen en keek of het nummer op de bus correspondeerde mijn borstnummer. Ik had geen schijn van kans, de nummers op de bussen die voor mij stonden, waren versiert met nummers die een nulletje meer droegen dan mijn startnummer. Langzaam drong het tot mij door, dat ik mijn bus had gemist en zelf moest uitzoeken hoe ik weer in mijn zo begeerde hotel kon plaatsnemen. Versuft liep ik door de straten van New York en bleef af en toe stilstaan op een van de roosters van de ondergrondse. Daar kwam warme lucht uit, niet genoeg om er echt warm van te worden, maar het hielp wel een beetje. Ik moet er niet uitgezien hebben en mijn treurige blik zal menigeen opgevallen zijn, niemand bood hulp en mijn gebrekkige Engels zou mij niet geholpen hebben enige conversatie, tot een bevredigend eind te kunnen laten verlopen. Mijn ellende werd opgemerkt door een armoedig uitziende zwerver, hij wenkte mij naar hem toe te komen. Dat kon er nog wel bij een bedelende zwerver, hij moest toch gezien hebben dat mijn sportieve outfit zeker geen gevulde portemonnee kon bevatten. Mijn argwaan was niet juist, de zwerver maakte geluiden waarbij ik opmaakte dat hij het koud had.

Hij wees met zijn vinger naar mij en weer dat gekke geluid, toen begreep ik dat hij bedoelde of ik het koud had. Yes antwoorde ik in mijn beste Engels. Hij stond op en trok zijn jas uit, met een royaal gebaar bood hij mij die jas aan. Ik trok hem aan en vrijwel onmiddellijk kleefde hij zo om mijn lichaam dat ik zeker wist dat als ik hem weer uit wilde trekken, dat een helse klus zou worden. De jas stonk behoorlijk, maar het kon mij allemaal niets meer schelen, het hielp en de ergste kou verdween. Ik zette mijn benen weer in beweging, ik was uitgeput, maar moest doorlopen op naar mijn hotel. Ik draaide mij om en zwaaide naar de zwerver, hij glom van trost, een gekke buitenlander die de marathon had gelopen, liep in zijn jas. In ieder mens schuilt een weldoener bedacht ik nog.

Na een klein uurtje sloffen herkende ik Madison Square, de plek waar het hotel zich moest bevinden. Ik herkende enkele winkels, het hotel kon nu niet ver weg meer zijn. Even later herkende ik de contouren van het gebouw. Ik stonk vreselijk, doordat mijn zweet zich vermengd had met de geur van de jas. De stinkende jas smeed ik in een portiek en steunend en kuchend van ellende liep ik de hal van het hotel binnen. Om bij de lift te komen moest ik een brede trap op, mijn spieren waren al behoorlijk verstijft maar met behulp van de leuning kon ik mij met veel moeite stukje bij beetje omhoog trekken. Mijn vrouw zou wel in de hotelkamer op mij zou wachten, bedacht ik. De deur van mijn hotelkamer bleek echter op slot. Ik klopte op de deur, er kwam geen reactie. Meer tegenslagen kon ik echt niet meer verwerken, ik voelde mij volkomen hulpeloos en begon nu hard op de deur te bonken en de naam van mijn vrouw te roepen, er kwam geen reactie. Hulp kwam uit onverwachte hoek. ‘Ben jij dat Wim?’ Ik draaide mij om en keek in de guitige ogen van Truus de Maaré, de vrouw die ik gesponsord had ook mee te kunnen lopen. ‘Jezus Wim, wat zie jij er vreselijk eruit en wat stink je’. Emoties overmande mij, maar ik hield me goed. Truus pakte mij bij de arm en begeleidde mij naar haar hotelkamer, daar nam ik een welverdiend warm bad.

Na enkele minuten kwamen mijn vrouw en Cedo de kamer binnen. Zij hadden mij overal gezocht en waren ongerust geworden, toen zij mij niet konden vinden. Van het warme bad knapte ik lekker op en het duurde niet lang of ik kon mij, al was het moeizaam, weer een beetje voortbewegen. Dick Tesselaar kwam poolshoogte nemen. Hij had een enorme prestatie geleverd: Dick werd zestiende in een tijd van twee uur 18 minuten en 31 seconden, en eerste Nederlander. De finish van Dick was trouwens niet echt soepel verlopen, na het passeren van de finishlijn moest hij aan een zuurstofapparaat om bij te komen.

Het hotel waar prins Willem-Alexander in verbleef was een luxe, Er logeerden tal van bekende wereldburgers. Een dag van te voren hadden waren we uitgenodigd door de KNAU voor een heus prinsesbal in het hotel. Ik had er niet veel aandacht aan geschonken, de marathon had de eerste prioriteit. Nu Dick Tesselaar als eerste Nederlander gefinisht was mocht hij niet op dit bal ontbreken. Dick trouw en nuchtere Noord-Hollander zou mij als introduc e meenemen. In mijn beste pak wat ik had meegenomen toog ik met Dick naar het Luxe hotel. Aangekomen in dit bastion verdronken we bijna in het immens dikke tapijt wat we bij de ingang aantreffen. De plafonds waren prachtig beschilderd en aan de wanden hingen de portretten van alle presidenten, die ooit over Amerika geregeerd hadden. Het ene moment liep ik nog in een jas van een zwerver, het andere ogenblik bevond ik mij tussen de ultieme *jetset* van New York. We liepen door allerlei gangen en overal moesten we onze uitnodiging 's kaart laten zien aan de beveiliging. Na een aantal van deze gangen stonden voor de ingang van de balzaal waar het feest zou plaats vinden. Ik keek door de deur naar binnen en zag de prins al tussen de prominenten staan. Dick liet zijn uitnodiging aan de beveiliging zien en liep naar binnen. Ik, nog steeds niet in mijn oude doen, wilde achter Dick aanlopen, maar werd tegengehouden door de portier. '*Card please.*' Ik keek hem niet begrijpend aan. '*Card please,*' herhaalde hij en ik werd aan mijn kostuum naar

achteren getrokken. Mij code klopte niet en ik mocht niet naar binnen. Dick begreep niet waar ik bleef en draaide zich om. Hij zag, dat ik problemen had bij de ingang en liep resoluut op de beveiliging af. In Noord-Hollands Engels probeerde Dick de man uit te leggen dat wij speciale gasten van prins Willem Alexander waren en dat hij mij als introduc e mocht meenemen. De beveiliging was echter niet te vermurwen, ik kwam er niet in. Woest verliet Dick, met mij in zijn voetsporen het hotel, hier zouden ze nog van horen.

Terug in ons hotel kleedden ons om. Geen prinsesbal, dan maar de stad in. Beneden bij de receptie bleek er telefoon te zijn geweest, een medewerker van de organisatie van het prinsesbal had gebeld. Deze figuur moest doorgeven dat we ineens wel welkom waren op het bal. De vervelende gang van zaken bij de ingang was een vergissing geweest. Dick was tot diep in zijn hart beledigd en zoals het een echte West-Fries betaamt, was hij nu degene, die niet te vermurwen viel, we gingen niet, basta. Ik had er zwaar de pest in, zo'n kans zou ik nooit meer krijgen.

Ik zou nog een verslag schrijven in de Alkmaar Express over het verloop van mijn avontuur in Amerika. Ik belde de krant vertelde mijn verhaal, zij hadden er een passende foto bij gevonden, vertelden ze mij.

Vier uur, veertien minuten en twaalf seconden was mijn tijd. Op de 15.891^e plaats Wim Kaspers uit Alkmaar, Holland. Nog net voor Charles Olson en William Sworbs. Terug in Alkmaar was ik daar best trots op. Ik had toch ook zo'n kleine vijftienduizend sporters achter me gelaten.

Zondagochtend, zachtjes gleed de Alkmaar Express mijn brievenbus binnen, Ik tilde mijn vermoeide lichaam uit de leren stoel en liep naar de hal waar de brievenbus zich bevond. Bukte mij diep en raapte de zondags krant op. Gewoonte getrouw keek ik

naar de voorpagina en zag tot mijn grote vreugde op een grote foto van de marathon, mijn kop naast die van Willem Alexander en de rest van de beveiliging staan. Hoe hebben ze die foto in Gods naam kunnen maken, dacht ik nog. Ik zeeg neer in mijn leren stoel en las het verhaal, godverdomme wat een avontuur is het toch geweest, trots en onbegrip vermengden zich, was het wel allemaal waard, me zo te moeten pijnigen, nee bedacht ik, al met al was het was een grote onverstandige actie geweest.

Andre Naber, redacteur van de Alkmaar Express belde me met timide stem, ‘Wim vandaag is de BVD bij me geweest en zij maken bezwaar tegen de foto die van jouw en prins Willen Alexander geplaatst is’. ‘Wat is daar mis mee’ vroeg ik hem. ‘De foto is gemanipuleerd, dus niet echt, dat pikken ze niet’. ‘Ze vertelden mij dat ze ook naar jouw op zoek zijn’. Ik schrok me rot en zag mij al in Scheveningen mijn straf uitzitten, terwijl ik me van geen kwaad bewust was. De minister van justitie Aad Kosto, was de baas van de BVD en dat was nu juist degene die ik tot mijn vrienden kring rekende. Ik belde Aad en vertelde het probleem, een diepe zucht volgde. Ik heb nog weken in de zenuwen gezeten en Andre Naber maar niet meer gebeld, tot op heden heb ik niets meer van de BVD gehoord. Wel heeft de foto een mooi plaatsje in mij huis gekregen, ik had tenslotte wel naast de prins gelopen, de foto zou zomaar echt geweest kunnen zijn.

1994. Vier avonden livemuziek in de Vestibule. Dat viel soms niet mee. Vaak stond de muziek te hard of was de apparatuur van de muzikanten niet in orde. Dan werd er zenuwachtig aan de kapotte versterkers gesleuteld en stond het publiek geduldig te wachten tot het optreden kon beginnen. Tot dat publiek behoorden ook klanten die later grote bekendheid genoten, zoals Joost Zwagerman die in een van zijn boeken refereerde aan zijn bezoeken. De

muzeiksessies met drummer Ton Dijkman waren hoogtepunten. Door zijn enorme passie voor muziek en zijn ongekend vakmanschap speelde hij het klaar om met de beste muzikanten uit Nederland in de Vestibule op te treden. Barry Hay, George Kooymans, Daniel Shahuleka, Erwin van Lichten, Jan Textra, Bertus Borgers, Julia Loko, Nippy Noya, Jan Ackerman, dat is nog maar een kleine greep uit het scala van muzikanten. Sessies met Kees Wortel waren eveneens hoogtepunten, Rob Kruisman, Henk Pepping, André Valkering, Oscar Benton en niet te vergeten de gebroeders Laporte, de gitaristen van de Legendarische Bluesband Barrelhouse. De Ship en Horse Band, met Maarten Schiphorst, een geweldige entertainer, de Session Band met Frans Meinicke als ex-Dizzy Mans Band bassist, Circus Custers, Jan Piet den Tex met Private Live, Hans en Candy Dulfer, John Schuursma en Caz Lux, Nio Your Talking met de Funky Stuff gitarist Eelco Bed, de jongens van Herman Brood met Freddy Cavally, Kees Meerman en Danny Lademacher. Ze zijn allemaal in de Vestibule geweest. Tijdens de pauzes van de optredens draaide ik rustige muziek, maar na een optreden gebeurde het nog wel eens dat ik mij als echte dj manifesteerde. *Think* van Aretha Frankling was een zeer geliefd nummer, daar werd flink op gedanst. Als *Everybody loves somebody* van de Bluesbrothers gedraaid werd was het hek van de dam. Iedereen was dan aan het dansen. Als slotakkoord *Meatlove* en de avond kon niet meer stuk.

Bijna 15 jaar lang had de Vestibule bol gestaan van muzikale activiteiten, maar langzaam maar zeker werd het animo minder. Het succes van de Vestibule was ook door mijn collega's niet onopgemerkt gebleven. Door de hele stad waren er live optredens. Alkmaar werd een walhalla voor muzikanten. Er kwam zelfs een echte muziektempel bij. In het gebouw waar ik in de zeventiger jaren met Jan Hupcus concerten organiseerde, vestigde zich nu Atlantis, een door de gemeente Alkmaar gesubsidieerd bedrijf. Zeven dagen in de week levende muziek, daar kon ik met de Vestibule niet tegen op. De muziekkavonden werden rustiger en in

de pauze ging men naar het dichtbij gelegen Atlantis. Als er een interessant optreden was, zag ik de gasten niet meer terug. Het kon ook gebeuren dat men alleen naar de muziek kwam luisteren en nauwelijks iets consumeerde. Er was dan al genoeg gedronken bij mijn collega.

Ik kwam voor een moeilijke beslissing te staan. Stoppen met levende muziek of lijdzaam toezien hoe de zaken zich in de toekomst zouden gaan ontwikkelen. Ik besloot het met een muziekkavond minder te doen en mij meer te gaan concentreren op het culinaire gedeelte. Dat lukte gedeeltelijk. Ik schrapte nog een muziekkavond en merkte dat een aantal gasten dit niet verkeerd vonden. Zij konden nu tot laat dineren, mede doordat er geen podium opgezet moest worden. De loop kwam er al snel weer in. We besloten de menukaart uit te breiden met het Vestibule menu, waarbij je kon kiezen uit vier voorgerechten, vier hoofdmaaltijden en vier desserts. Ook kon men *à la carte* eten. De optredens die op en donderdag en zaterdag plaatsvonden moesten dan maar later in de avond beginnen. Ik vond het belangrijk dat mijn gasten die heerlijk gedineerd hadden de tijd konden nemen om een kopje koffie met bijbehorend likeurtje te drinken. Na bijna 16 jaar besloot ik, toch wel met pijn in mijn hart, helemaal te stoppen met levende muziek.

Er stonden nog enkele optredens geboekt. Tijdens een van die laatste optredens diende zich een nogal wellustig uitziend meisje aan. ‘Bent u de eigenaar van deze zaak?’ ‘Jazeker’, antwoordde ik. ‘U stopt met levende muziek heb ik gehoord. Dan heb ik een geweldige alternatief voor u. Ik ben artieste en kan elke week een geweldige tease show in de Vestibule voor u verzorgen.’ Een *tease* show? Daar had ik nog nooit van gehoord.

Ringo een goed uitziende jongeman van in de twintig, werkte al enkele jaren in de Vestibule net als Peter, die een echte showbarkeeper was. De *act* achter de bar van Tom Cruise, in de

film Cocktail, had hij aardig onder de knie en de gelijkenis met deze filmster was treffend. Ik vroeg aan Peter of hij wist wat een *tease* show was. Hij vertelde me dat hij met het meisje had afgesproken dat zij na sluitingstijd een proefoptreden wilde doen. Omdat haar manager ook in de Vestibule aanwezig was, konden er meteen spijkers met koppen worden geslagen. Ringo was inmiddels bij ons aangeschoven, de twee smoesden wat met elkaar. Zouden zij iets in hun schild voeren?

Drie uur 's nachts, we hadden de zaak schoongemaakt en Frestina Bolzana, onze artieste, zat geduldig met haar manager op een kruk te wachten tot zij met haar optreden kon beginnen. Achter in de zaak waar zich het podium bevond zou het spektakel losbarsten. Ik had het licht in de zaak uitgedaan, alleen de lichtspots die voor het podium hingen had ik, weliswaar zachtjes gedimd, aangelaten. Frestina vroeg aan Peter of hij swingende muziek wilde draaien. Peter zette een single van Gino Vanelli op. Frestina begaf zich naar het podium, trok een elastiek uit haar lange paardenstaart, gooide met een wulps gebaar haar lange haar over haar schouders naar achteren en begon te dansen. Peter en Ringo keken gepassioneerd naar het meisje en ik bespeurde kleine zenuwachtige trekjes bij de heren. Frestina boog zich afwisselend voor- en achterover en haar haren bewogen alle kanten op. Plotseling stond zij stil en begon de knopen van haar blouse los te maken. Zij gooide de blouse met een nonchalant gebaar naar Ringo. Frestina stond nu in een minuscuul bh-tje op het podium. Zo langzamerhand begon ik te vermoeden wat *tease* moest zijn. De muziek was afgelopen en Frestina stapte zelfverzekerd het podium af. 'Hoe vindt u mijn show?' vroeg zij. Ik vond het volkomen belachelijk, een *striptease* in de zo keurig bekend staande Vestibule. Maar tegelijkertijd begreep ik dat Ringo en Peter mij met dit meisje voor de gek wilde houden. 'Ik vind het niet goed, de enorme expressie die bij een tease show hoort mis ik'', vertelde ik haar. 'Dan doe ik het over', was het gevatte antwoord van Frestina. Het was nu de beurt aan Ringo om voor de begeleidende muziek zorgen. Het werd een nummer van Santana.

Frestina bewoog zich heel wat sensueler en Ringo en Peter waren dichterbij het podium gaan staan. Aan hun begerige blikken te zien deelden zij in hun gedachten al het bed met Frestina. Zij schuifelden wat heen en weer, waarschijnlijk om hun in opstand gekomen gewei in de nu te kleine spijkerbroeken wat meer ruimte te geven. Het nummer van Santana was afgelopen en weer kwam Frestina naar mij toe. 'Hoe vindt u het nu?' 'Nog steeds niks', antwoordde ik. 'Ik mis de rauwe seks en een stripteasedanseres met haar broek aan vind ik niks. Bovendien staat jouw manager er lusteloos bij. Hij zou ook aan de show moeten meedoen. Verder ontbreekt het aan dynamiek in de muziek. Ik zal een passend nummer opzoeken, één waar je zelf ook wat meer opgewonden van raakt.' Ik koos voor Prince. De muziek die deze muzikant maakt is volgens mij uiterst geschikt voor erotisch dansen. De boodschap die ik Frestina had meegegeven was goed overgekomen. Zij danste nu alsof haar leven er vanaf hing, alleen haar manager stond er nog levenloos bij. Ik besloot meer leven in de brouwerij te brengen. Frestina stond inmiddels nagenoeg naakt op het podium, zij danste maar door. Ik vond het tijd dat ik mij met de choreografie moest gaan bemoeien. 'Ringo, jij moet samen met Peter het podium op. Jullie gaan Frestina helpen bij haar sollicitatie.' Nietsvermoedend stapten de twee het podium op. Ik was recht voor het podium gaan staan en beval de jongens mee te gaan dansen. Frestina begreep dat ik de leiding over de show had genomen en keek mij vragend aan. 'Frestina, je moet nu eindelijk eens die broek uittrekken.' Zij schopte haar hoge hakken uit, draaide wat in het rond, liet mij haar goedgevulde billen zien en liet haar broek zakken. Nu begon ik er pas echt lol in te krijgen. 'Je moet het shirt van de jongens uittrekken Frestina'. Het kostte haar enige moeite, maar het lukte toch. Het was een komisch gezicht, drie wat stuntelig dansende mensen, één in onderbroek en twee met ontbloot bovenlijf. Toen ik Frestina vroeg de broeken van de jongens uit te trekken stuitte dit op hevig verzet. Ringo wilde van het podium af, maar werd tegengehouden door Frestina, Peter had zijn broek stevig vast, zodat Frestina hem met geen mogelijkheid uit kon krijgen. Ik had

dikke pret en liep naar de geluidsinstallatie om de muziek wat harder te zetten. Ringo was inmiddels van het podium gevluht en stond te kijken hoe Peter zich van de nu dol geworden Frestina aan het bevrijden was. Dat viel niet mee, want zij wierp haar welgevormde borsten in de strijd en daar was Peter niet echt ongevoelig voor. Toch lukte het Peter zich te bevrijden van deze *femme fatale*. Nu stonden er twee met van opwinding rood aangelopen gezichten beteuterd naar onze *tease* danseres Frestina te kijken die nog steeds op het podium stond te dansen. Net toen zij van plan was haar zich van haar laatste restje kleding te ontdoen hield het opzweepende nummer van Prince op. Frestina stopte met dansen. Een klein applausje van Peter en Ringo kon er nog net af. Peter en Ringo waren weer wat bijgekomen van de schrik. Maar ik had nog een appeltje met hen te schillen. ‘Jullie wilde mij zeker in de maling nemen met die zogenaamde tease show.’ De jongens begonnen een beetje dom te lachen. ‘Dat gestuntel van jullie op het podium met Frestina, daar heb ik dikke lol om gehad. Maar wat jullie niet weten is dat ik jullie debuut als *tease* dansers met de camera van de beveiliging heb opgenomen. Ik ben benieuwd hoe jullie vriendinnen daarop reageren.’

1994. Het was alweer vijf jaar geleden dat er een verbouwing in de Vestibule plaats vond. Expansiedrang maakte zich van mij meester, er moest weer iets gebeuren. Achter de Vestibule bevond zich een groot terras van ongeveer honderd vierkante meter. De zomers in Nederland zijn nogal wisselvallig, daardoor werd het terras niet optimaal gebruikt. In de Vestibule zelf, was het altijd erg druk en vaak moesten we mensen teleurstellen, omdat er geen plaats meer was. Ik besloot van het terras een serre te maken. Er zouden 80 zitplaatsen bij kunnen komen. Naast het terras stond een oude stenen schuur van de buurman. Die zou al het licht uit de serre halen. Daarom besloot ik in de serre een grote achtkantige lichtkoepel te laten aanbrengen.

De verbouwing was al enige dagen aan de gang, toen de buurman een kijkje kwam nemen. ‘Ben je nou al weer aan het verbouwen?’ luidde de retorische vraag. ‘Waarom ben je niet bij me geweest. Dan had je de schuur en de rest van mijn grond kunnen kopen’. Ik vond het een geweldige kans en de deal was snel gesloten. Nu kon ik me nu naar hartenlust uitleven en de zaak met een groot aantal vierkante meters uitbreiden. Achter het terras was een brede steeg, die uitmondde op de clarissenbuurt, daar stond nog een tweede grote schuur, van weer een andere buurman. Ook hij wilde zijn onroerend goed wel aan mij verkopen. Ik bedacht mij geen moment en dat werd er nog een schuur bij, een schuur waar ik voortaan mijn gehele voorraad in kon opbergen. Belangrijk was dat ik door de ontstane ruimte in de Vestibule grotere toiletvoorzieningen kon realiseren. Het muziekpodium werd gesloopt en de keuken kreeg er een aantal vierkante meters bij. Ook werd er een complete Rubens keuken geïnstalleerd. Ik was nu de trotse bezitter van de Rolls Royce onder de keukens. De achterwand van de Vestibule maakten we dicht met een glas-inloodraam van restaurant Brinkman uit Haarlem. Een prachtig stukje nostalgie.

Het voordeel van de serre was dat er nu ook grote groepen konden reserveren, zoals voor recepties, trouwerijen, zakenlunches en diners. Een hooggeplaatst persoon van de verzekeringsmaatschappij Reaal had besloten zijn afscheidsreceptie in de serre te geven. Er moest voor de band wel plaats voor een klein podium gemaakt worden. Het was druk en alles liep op rolletjes. Iedereen had het naar zijn zin. Op een gegeven moment kwam er een oud dametje in het uniform van het Leger des Heils de serre binnengestapt. Zij keek een beetje verdwaasd om zich heen en leek duidelijk de weg kwijt. Ik wilde naar haar toe lopen om haar uit te leggen, dat het hier een besloten receptie betrof en zij niet welkom was. Een van de organisatoren hield mij echter tegen. Het dametje lachte mij uit begon tot mijn

grote ergernis ook nog te collecteren, sommigen van de genodigden trokken hun portemonnee voor een bijdrage te deponeren in de collectebus. Het dametje kwam in de buurt van het podium, ik hield mijn adem in. Tot mijn grote schrik stapte zij op het podium en pakte de gereedstaande microfoon. Zij begon, ‘dit heb ik nou altijd gewild, één keer op een echt podium staan’. Zij wendde zich tot de band en vroeg of zij een liedje van Rita Corita konden spelen. Binnen enkele minuten zong de hele zaak ‘Koffie, koffie, lekker bakkie koffie’. Ik schaamde mij rot. Door de warmte en het dikke uniform wat de heilsoldaat droeg, begon zij hevig te transpireren. Zij knoopte haar colbert los en ontdeed zich hiervan. Ook bij mij begonnen de zweetdruppels van mijn voorhoofd af te rollen. Of de band ook een nummer van de Beatles kon spelen en een fractie later klonk *Yesterday* alsof zij het zelf gecomponeerd had. Het nummer was afgelopen en de gasten stonden allemaal verbaasd naar het vreemde schouwspel op het podium te kijken. ‘Wat is het hier enorm warm, hebben jullie daar geen last van?’ Het leek of de heilsoldaat zich steeds beter op het podium thuis begon te voelen. ‘Kunnen jullie nu een nummer van Tina Turner spelen?’ De bandleden keken elkaar vragend aan. Wat een gek mens. Maar het publiek vond het prachtig en joelde om meer. Het werd *Proud Mary* van Tina Turner, de band begon voorzichtig de eerste akkoorden in te zetten. De heilsoldaat zette het lied in terwijl zij de vele zweetparels van haar voorhoofd veegde begon zij nu aan haar blouse te frunniken. Nee toch bedacht ik. Zij zong met het zelfde timbre als Tina Turner en begon ook nog haar dansbewegingen bijna synchroon na te doen. Haar opgestoken haar gooide nu ze helemaal los en langzaam en sexy ontdeed zij zich van haar blouse. Ik realiseerde me dat het minuscule stukje textiel, dat er nu overbleef nooit uit de garderobe van een heilsoldaat kon komen. De heilsoldaat raakte nu helemaal in extase en begon ineens aan haar broekje te friemelen. Het kon niet lang uitblijven of ook dit kledingstuk moest er aan geloven. Een heilsoldaat in jarretels, netkousen, string en een minuscule bh. Het publiek genoot. Er zouden nog enkele nummers volgen en de *act* die Tina

er steeds bij presenteerde, was geweldig. Na afloop ging zij weer met de collectebus de zaal rond. Iedereen gaf een groot bedrag. Dat geld zou ‘natuurlijk’ bij het Leger des Heils terechtkomen.

Kunst, daar ben ik altijd in geïnteresseerd geweest. Zo hebben wij onze kinderen laten portretteren door kunstenaar Rob Houdijk. Ik was onder de indruk en herkende niet alleen mijn kinderen op het linnen doek, nee, Rob heeft ook nog het vermogen om hun karakter in de portretten tot uiting te laten komen. Ik werd fan van Rob zijn werk en Rob werd fan van mijn Vestibule. We werden vrienden, echte Bourgondische vrienden en dronken nog wel eens een flesje.

Rob is niet alleen een begenadigd kunstenaar, maar ook een Bourgondisch sporter. Het duurde dan ook niet lang of we waren samen aan het hardlopen door de Schoorlse duinen. Op een van deze tochten vroeg ik Rob of hij in de Vestibule wilde exposeren. Rob reageerde in eerste instantie terughoudend. Het werk van een kunstenaar zou eigenlijk alleen maar in de daarvoor bestemde gelegenheden, zoals galleries, moeten worden getoond. Toen ik hem vertelde dat de expositie samen zou vallen met het vijftienjarig jubileum van de Vestibule en er ook een Italiaans menu geserveerd zou worden stemde hij toe. De expositie begon op 19 maart 1995 en werd een groot succes. In de loop der jaren ben ik een verwoed verzamelaar geworden van de schilderijen van Rob. Elke keer als ik de mogelijkheid had kocht ik een kunstwerk, waardoor mijn zaak een soort Rob Houdijkmuseum is geworden.

Florence, een geweldig schilderij, dat ik in 1999 van Rob had gekocht hing achter in de zaak. Verkopen zou ik het nooit. Ik ben er erg trots op, dat ik een restaurant heb met alleen maar echte schilderijen. Een stel had op een drukke donderdagavond plaatsgenomen pal onder het schilderij. ‘Wat een mooi schilderij is dat toch. Is het te koop?’ ‘Onder geen voorwaarde’, zei ik in eerste instantie. De man informeerde naar de waarde en ik noemde het

bedrag, dat ik er voor betaald had. Hij twijfelde geen moment en bood mij een bedrag dat twee keer zo hoog was als het door mij betaalde bedrag, ik bezweek. Voor ik het wist, was het prachtige schilderij van eigenaar verwisseld. Ik belde Rob de volgende ochtend en vertelde hem met de pijn in mijn maag dat ik een enorme vergissing begaan had. Rob reageerde onverwacht enthousiast, hij vond het geweldig, ik zelf kreeg er een vreemd gevoel bij. Ik vertelde ik Rob dat ik de winst met hem wilde delen, dat zou mijn schuldgevoel iets temperen. Rob vond dat onzin. Ik nodigde Rob en zijn vrouw voor een diner in het Schoorlse sterren restaurant Merlet uit. Uiteindelijk werd het die avond zo gezellig, dat er van mijn winst niet veel meer overbleef, mijn spijt dat ik het schilderij verkocht had werd maar groter.

Een week later kwam de koper van het schilderij mij trots vertellen dat het kunstwerk een mooie plek in zijn woonkamer had gekregen. Ik moest even slikken. Ik probeerde het schilderij nog terug te kopen, als het moest met nog wat winst voor hem. Maar de man was onvermurwbaar. Nooit zal ik nog eens een schilderij uit mijn eigen collectie verkopen.

Mijn vader was overleden en het leek mij een goed plan om een schilderij van hem te laten maken, natuurlijk door Rob. Rob vond dat een moeilijke opdracht, mijn vader was dood en Rob portretteert liever niet van foto's. Maar de foto's en een videoband waren goede hulpmiddelen. Na het uitstrooien van de as gingen wij koffie drinken in Bloemendaal, bij mijn zuster Conny. Daar overhandigde ik het portret van mijn vader aan mijn moeder. Haar trillende handen kregen het papier, waar het portret mee ingepakt was, bijna niet los. Toen dat gelukt was en mijn moeder geconfronteerd werd met haar overleden echtgenoot, barstte zij in tranen uit. Mijn moeder vond het prachtig en stamelde dat ze haar lieveling weer een beetje terug had. Gekregen. Zelf hield ik het ook niet helemaal meer droog. De gelijkenis was weergaloos, een beetje eng zelfs. De volgende dag belde mijn moeder mij op. 'Ik zit gezellig met je vader aan de koffie. Hij zegt niets, maar dat deed

hij de laatste tijd toch al niet zo veel meer'. Mijn moeder blij, maar mijn oudste zus en broer hadden enorm veel moeite met het portret geconfronteerd te worden, het leek of zij bang waren. Ik vroeg aan Rob hoe het toch mogelijk is iemand zo treffend op het doek te zetten. 'Soms heb ik het gevoel dat mijn handen door engelen bestuurd worden' was zijn antwoord.

De chemie tussen Ferry en mij was uitgewerkt. We zagen elkaar niet veel meer. Ik vond dat het tijd werd een goed gesprek met elkaar te hebben. Na een korte sessie, mei 1996, besloten Ferry en ik zakelijk uit elkaar te gaan. Wel zouden we het lopende jaar nog afmaken. Veel mooie jaren, waar we beiden veel plezier aan hadden beleefd, waren voorbij. Ferry was een topkok en een warm mens, zijn grote droom was een kroketten fabriek in Ierland op te zetten en ze daar te verkopen, een land waar hij zijn hart aan verpacht had. Later probeerde hij gevulde flensjes aan Albert Hein te verkopen, dit alles is jammer genoeg niet gelukt. Het grote succes van de Vestibule ontplooidde zich toen we gingen samen werken, Ferry in de keuken en Wim in de bediening. Dit grote succes had Ferry graag willen uitbreiden, We bezochten panden in Zaandam, Amsterdam, Leiden, Utrecht en waar noch niet meer. Het idee dat in al die panden een Vestibule gevestigd zou worden benauwde mij, met nog meer personeel werken vond ik niet aantrekkelijk, bovendien kwam het er op aan de zaken goed te managen en delegeren, niet mijn sterkste kant.

1997, Alleen door. Het zou een spannend jaar worden. Dido Wittop Koning, een gedegen kracht die al jaren bij mij werkte en mijn gastheerschap feilloos aanvoelde, werd bedrijfsleider. Jos Liefting, een gedreven kok die zeven jaar bij Ferry in de keuken had gewerkt en de formules van de Vestibule kende, werd chef kok. Jos, inmiddels 37 jaar, had alle vakopleidingen doorlopen en in diverse sterrenrestaurants gewerkt. We werden een top team, de chemie kwam terug en de klanten stroomden in groten getale toe. Om half zes was de zaak vol geboekt, om halfacht werd de zaak

voor de tweede keer volgeboekt, om negen uur was de zaak voor de derde keer vol, elke dag zo'n 180 gasten een ongekend aantal. Het was ook niet zelden dat men langer dan een uur aan de bar moest wachten tot er een tafeltje vrij kwam. Vaak fietsten men langs de zaak, keek op het schoolbord wat buiten stond, wat het dagmenu was en menig keer werd er naar huis gebeld met het advies de pannen van het vuur te halen en in de Bule aan te schuiven.

2002. Het bleek al gauw, dat ook de serre te klein werd. Mijn filosofie, dat een ondernemer in beweging moet blijven, zou ik wederom in praktijk brengen, alweer verbouwen, elke vijf jaar. De huurders van de bovenverdieping waren van plan te verhuizen. Dat bracht mij op het idee om deze twee verdiepingen bij de Vestibule te betrekken. Het werd een ingrijpende verbouwing. Op de eerste verdieping moest een nieuw restaurantgedeelte komen en op de derde verdieping een biljart- en vergaderzaal en toiletten. De inrichting zou antiek empire worden. Lekker eten is belangrijk, maar als je in een stijlvolle omgeving zit, wordt het nog leuker. Ook moest er een complete Rubens keuken komen, compleet met afwasstraat, zodat de bovenverdieping onafhankelijk van de benedenverdieping kon opereren. De Vestibule werd nu een bedrijf, waarvan ik in mijn jeugd jaren van gedroomd had. Deze droom leek nu uitgekomen en mijn wandelingen door allerlei steden om de grand cafés te bewonderen, kon ik beëindigen. Ik genoot van mijn eigen grand café en deed dat met volle teugen.

Het publiek dat al die jaren trouw in de Vestibule kwam groeide mee met alle veranderingen. Waar vroeger de voetjes op de dansvloer gezet werden, komt men nu met vrouw en kinderen de zaak binnen om van een heerlijk diner te kunnen genieten. De Vestibule is een grand café, waar iedereen welkom is. De bovenverdiepingen worden druk bezocht. Ik bedacht als ik een lage zaalhuur zou berekenen de groepen na een vergadering zouden gaan lunchen of dineren, dat werkte, er was geen goedkopere zaal

in de omgeving te verkrijgen, maar dat betaalde zich terug in diners met de wijnen, bovendien waren vergaderingen altijd door de weeks gepland, niet de drukke tijd. Een gezellige drukke zaak trekt ook ander publiek, zo was de cirkel rond. Er worden vergaderingen, kooksessies, familiediners, trouwerijen en presentaties gehouden en ook het lokale bedrijfsleven, Rotary en Victoria Lions zijn er nog steeds regelmatig te gast.

November 2009,

Vrijdagochtend, ik genoot samen met mijn vrouw Beatrix aan ons dagelijks ontbijt. Er was spanning, dat merkte ik, na twintig jaar huwelijk voel je dat wel aan. ‘Wil je een lekker kopje koffie Wim’, ‘Lekker schat’. Ik had nog niet het eerste slokje genomen of mijn vrouw begon. ‘Wim ik wil over mijn toekomst praten’. ‘Jouw toekomst, daar werk ik mij elke dag uit de naad voor’. ‘Nee Wim ik zit nu vijf en twintig jaar, vijf avonden alleen thuis, ik wil weten hoe lang dit nog gaat duren, dat is het enige’. Het kwam als een koude douche over mij heen. ‘Je bedoelt dat ik de zaak moet verkopen’. Nee alleen hoe lang ik nog in mijn eentje thuis moet zitten’. Ik liet het over mij heen komen en probeerde na te denken, natuurlijk zou er een moment komen dat ik moest stoppen, maar daar had ik nog nooit over nagedacht, bovendien was mijn bankrekening net weer geplunderd door de zoveelste verbouwing. Toch vond ik wat mijn vrouw vertelde redelijk. Ik begon. ‘Oké ik zal kort zijn, je hebt gelijk, maar het komt mij nu koud op mijn dak vallen, ik wil de zaak best verkopen, maar geef me wel de tijd, alleen tussen nu en vijf jaar, punt uit’. Die dag kwam ik met een raar gevoel de zaak binnen, alles leek anders, ik probeerde mij voor te stellen dat ik de zaak niet meer in bezit had, maar kon mij dat niet voorstellen.

Avonds was het weer druk en tegen sommige klanten liet ik mij het gesprek van die ochtend ontvallen. ‘Dat meen je toch niet, we kunnen niet zonder jou, waar moeten we dan naartoe’, het

maakte mij alleen maar hulpelozer. Zondag avond, een vaste klant kwam, nadat zij eerst gebeld hadden of ik aanwezig was, met zijn lieve vrouw de zaak binnen. ‘Flesje wijn met drie glazen Wim’, was het gebruikelijke recept, het derde glaasje was zoals gewoonlijk voor mij bedoeld. Ook hun vertelde ik van mijn voorgenomen plan. ‘Ja ja dat zeg je nu al vijf jaar, ik trap daar niet meer in, jij kan geen afscheid van je zaak nemen, dat staat voor mij vast’. Ik moest even slikken, hij had gelijk, als ik nu zou doorzetten was de zaak verkocht en wilde ik dat wel. ‘Je weet Wim dat er maar een is die de zaak van jouw kan overnemen en dat is mijn zoon’. Met de zoon had ik al in de Vestibule gewerkt, dat was mij uitstekend bevallen, als het dan toch zover moest komen, dan was deze zoon de enige waar ik vertrouwen in had. De zoon werd gebeld en na enkele minuten zaten we met zijn vieren een gesprek te voeren wat volkomen langs mij heen ging. Ik bevond mij in een boze droom, dat was zeker. ‘Oké Wim ik bel je morgen, dat maken wij een afspraak bij de boekhouder’. De volgende dag belde ik de boekhouder om hem van het gesprek op de hoogte te brengen. ‘Wim ik heb al vele telefoontjes en een aantal mails gekregen, of het waar is dat de Vestibule te koop staat’. Ik brak het gesprek af en rende naar het toilet om mij van het ontbijt te ontdoen. Donderdag middag, de papieren van de Vestibule lagen op tafel, cijfertjes donderden door mijn hoofd, vader en zoon hadden alles goed op een rijtje, de koop was een futiliteit, we waren het snel eens. Vijf weken later droeg ik symbolisch de sleutel over, de zaak was niet meer van mij, exact negen en twintig jaar na de opening.

Ik zat op het terras voor de Vestibule, er liepen allerlei bekenden de zaak binnen, meest heren. De voorzitter van ondernemend Alkmaar passeerde mij. ‘Hoi Wim hoe is het’. ‘Prima maar wat is er binnen aan de hand’. ‘Een wijnproeverij van Ondernemend Alkmaar, dat heb je zelf nog georganiseerd’. ‘Waarom ben ik dan niet uitgenodigd’. Wim je bent nu geen ondernemer meer, geniet van je rust’. Dit zijn voor mij enorme gedenkwaardige woorden

geweest, het maakte mij wakker en leerde mij terug te keren in de realiteit. Aan de ene kant vond ik de gewaarwording verschrikkelijk, maar aan de andere kant vond ik het een uitdaging mijn leven zonder de Vestibule ook zin te geven. Kort na dit voorval werd ik door Ondernemend Alkmaar uitgenodigd voor een gesprek, of ik netwerkbijeenkomsten voor hun wilde organiseren. Naast mij werden twee top mensen neergezet en tot op de dag van vandaag werken wij perfect samen.

Hobby's, daar heb ik nooit tijd voor gehad, nu heb ik mij op het koken gestort en een geweldige kookclub opgericht en zelfs met de club een prachtig kookboek gemaakt, tijd tekort. Tot op de dag van vandaag heb ik geen spijt van mijn carrière verandering, Komt ook grotendeels dat ik de Vestibule achter gelaten heb aan een gepassioneerd ondernemer. Nadat ik de zaak had verkocht brak er een crisis uit, die alles veranderde. Voor beginnende ondernemers een haast onmogelijke taak een zaak over te nemen. Nu bijna zes jaar later is het nog steeds goed vertoeven in de Vestibule, de sfeer is prima, personeel gedreven en het eten is geweldig lekker. De grote kracht, het 'dagmenu' is nog steeds een trekker. De leus value for money floreert in de huiskamer van Alkmaar.

Wijnpret met Willem

De pitgisting

Een van mijn grootste liefhebberijen is het proeven van mooie wijnen. Ik sta nog steeds versteld van de grote diversiteit die de wijnen met zich meebrengen. Dit is voor mij een aanleiding geweest om mij hier meer in te gaan verdiepen. Het beoordelen van de wijn is voor mij altijd een zeer aangename bezigheid geweest, vooral omdat ik tijdens dat proeven een klein drupje door mijn keelgat kon laten neerdalen. Op proeverijen die ik regelmatig bezoek, maak ik vaak onbegrijpelijke taferelen mee. Mijn humeur

word vaak verpest door spuwende, zogenaamde medeproevers. Als ik iemand op straat zie spuwen, walg ik ervan. Als ik iemand bij het wijnproeven zie spuwen hoort dat erbij. Stel je voor dat je teveel drupjes naar binnen krijgt ? Het klopt volgens mij ook niet. Soms moeten er wel meer dan 60 verschillende wijnen geproefd worden. Ik kan mij niet voorstellen dat na het proeven van veertig wijnen de smaakpapillen nog in staat zijn al deze smaken uit elkaar te houden. Ook zal het gehemelte door zoveel verschillende smaken geïrriteerd geraakt zijn. Het arme orgaan zal ook in de war van een naar een verkeerde kant vloeiende wijn gebracht zijn. Mijn advies luidt: Bereid je goed voor als je naar een proeverij gaat. Zorg dat je goed gegeten hebt. Proef kleine slokjes wijn en drink deze gewoon op. Elke wijn heeft zo zijn eigen kenmerken, dat komt door verschillende vinificatieprocessen. Ik beschrijf een van deze processen.

Coca Cola zal zijn al lang bewaarde geheime recept nooit prijsgeven. Toch is het vreemd dat we met al onze moderne technieken nooit achter het recept van dit elixer gekomen zijn. In de wereld van de wijnproducenten is het niet anders: nieuwe eikenhouten vaten, andere houtsoorten, bepaalde vinificatie 's of het besprenkelen van de wijngaard met geparfumeerde vochten, het kan vaak niet op. Toch lijkt het simpeler achter het geheim van een wijnproducent te komen dan achter die van Coca Cola. Nieuwe wereldwijnen zijn vaak fantastische wijnen. Moderne wijnen zijn vaak opmerkelijk Frans van smaak. *Yaquil*, een topper uit Chili, is een wijn die bij mij grote nieuwsgierigheid heeft gewekt. Ik ben vooral nieuwsgierig naar de totstandkoming van de verschillende en verrukkelijke smaken die deze wijn weet prijs te geven. De vinoloog van dit chateau, Philippe Debrus vertelde mij, dat hij vroeger in Frankrijk stage heeft gelopen en hoe hij toen achter de diepste geheimen van de Franse vinificatie is gekomen. Hij verteld, na het plukken van de druiven worden deze met de voeten tot sap getrapt. Het vocht wordt gescheiden van de schillen en pitten. Van de most die overblijft, scheidt men de pitten weer van de schillen. Daarna

deponeert men de pitten tussen twee molenstenen en laat men de pitten voorzichtig tussen de ronddraaiende stenen pletten. De pitten gaan nu open staan en er ontstaat een scheur. Deze openstaande pitten worden na het pletten aan de wijn toegevoegd, met als logisch gevolg dat de pitten met de wijn mee gaan gisten. De wijn krijgt nu de houtsmak van de kern van de pit mee. Hierdoor word de wijn aanmerkelijk zachter van smaak. Ook verdwijnt de soms irritante tannine smaak. Met deze informatie op zak vertrok Philippe terug naar Chili en vertelde dat aan zijn familie. Ongelovig staarden zij hem aan, maar Philippe was vastbesloten om deze nieuwe methode toe te passen. Toch ging er iets mis, want door de extreme warmte in Chili waren de pitten van de druiven geheel uitgedroogd, gaven geen smaak af en daardoor niet meer te gebruiken. Een oplossing was echter snel gevonden. Chili exporteert veel sinaasappelsap en de geperste sinaasappels bevatten veel pitten. Philippe bedacht dat de sinaasappelpitten meer fruit moesten bevatten dan de uitgedroogde pitten van de druiven. Hij kocht een groot aantal sinaasappel pitten op, plette ze tussen de molenstenen en voegde ze aan zijn wijnen toe. Het resultaat was verbluffend. De wijn was zeer fruitig en de traditionele, vaak overmatige, hout smaak was nu niet meer storend. Philippe had nu een wijn, die je met een heuse *Grand Cru uit de Bordeaux* kon vergelijken. Dit geheim mocht nu niet langer bewaard blijven vond Philippe. Zo ook aan zijn Italiaanse collega's. Italië staat bekend om zijn krachtige wijnen, waarvan sommige soms een dag van tevoren opengemaakt moeten worden. Dit komt door de olijfpitpletgisting. De olijf pit is krachtig van smaak en dat vindt men in de wijn terug. De kiwi in Nieuw Zeeland geeft een tropische smaak aan de wijn. De Chileense witte wijnen willen zich met de grote Bourgognes meten. De pijnboompitten helpen hierbij een handje. Uit Suriname komen geen wijnen, bananen hebben geen pitten, zodoende.

Om duidelijk te maken hoe wijn smaakt of ruikt, zijn hele gekke termen gebruikt, ik verbaas mij vaak over de complete onzin die men vaak uitkraamt tijdens het proeven. Dat de wijn hard of zacht is,

mij een raadsel, maar hoe bepaal je de hardheid of zachtheid van de wijn? In het restaurant word regelmatig gevraagd of er zachte of harde wijn aanwezig is. En dat beantwoord ik dan altijd maar bevestigend... Maar hoe bepalen we of een wijn zacht of hard is? En is er een juiste manier om dit te meten?

Op een van mijn wijnreizen door Frankrijk, vroeg ik aan de bekende wijnbouwer Jean Paul Poulet hoe hij bepaalde of een wijn hard of zacht was. Jean Paul had de ideale oplossing. Hij liep naar een rechtopstaand wijnvat en opende het deksel. Jean Paul vertelde mij dat hij het vat tot aan de helft had gevuld om geen vergissingen te begaan. Daarna ging hij op een kratje boven het vat staan en boog zijn hoofd voor de helft in het openstaande wijnvat, haalde diep adem, trok zijn hoofd naar achteren, keek omhoog en spande zijn strot. Toen maakte hij het geluid van een net wakker geschrokken haan en deponeerde het geluid in het wijnvat. Ik wist niet wat ik zag en hoorde. Jean Paul stak zijn hoofd weer in het wijnvat en telde zorgvuldig de echo's die zijn kukelen teweeg hadden gebracht. Zichtbaar tevreden kwam hij met zijn rood aangelopen Bourgondische hoofd uit het wijnvat tevoorschijn. Hij had beduidend minder echo's gehoord dan weken eerder, de wijn was dus aanmerkelijk zachter geworden. Ik begreep er niets van, maar de uitleg van Jean Paul was simpel en duidelijk: als de wijn erg hard is, geeft hij meer kukeleku's terug dan wanneer hij zacht is. Als je een zacht kussen in een echoput gooit, is de echo totaal verdwenen. Voor mij was alles meteen duidelijk. Als u na het openen van een fles wijn wilt weten of de wijn zacht of hard is vul dan het glas tot de helft, kukeleku met de adem naar binnen (anders blaast u de wijn uit het glas!), breng in één beweging het glas naar je oor en tel dan de echo's. Zijn er veel echo's, dan is de wijn te hard. Zijn er geen of weinig echo's, dan is de genietter verzekerd van een mooie, zachte wijn.

Arnold, een oudere grijze heer, zat aan de bar. Hij had in het verleden een wijncursus gevolgd en vertelde mij wat hij daar

allemaal van had opgestoken. Toen ik Arnold vertelde van mijn kennis, die ik bij mijn kukelekuvriend opgedaan had keek hij mij verbaasd aan. Ik pakte twee glazen en vulde deze met wijn. Het ene glas vulde ik half, het andere helemaal. Geluid maken in een glas heeft hetzelfde effect als in een schelp. Ik kraaide hard in het glas en bracht het naar het oor van Arnold en vertelde hem wat hij zou moeten horen. 'Verdomd, ik hoor het', reageerde hij enthousiast. Arnold wilde het nu zelf proberen en bracht zijn mond tot boven het wijnglas. 'Tok, tok, tok.' Ik keek vreemd op, maar Arnold had het glas al tegen zijn oor gedrukt. Arnold was niet meer te stuiten en was ingenomen met zijn nieuw verworven wijnkennis. Ik probeerde hem uit te leggen, dat het om de kukeleku ging. Arnold keek mij ondeugend aan, opende zijn mond en haalde zijn kunstgebit eruit. Hij was bang dat bij het kukelekuën, zijn gebit in het glas zouden vallen.

Water is in ons leven een van de belangrijkste voedingsbronnen. Schotland staat bekend om zijn geweldig water, waarvan de mooiste whisky's gemaakt worden. Bij het produceren van wijn hoor ik nooit iets over het belang van het water gekombineerd met wijnen. Een slimme wijnboer in de Bourgogne van Schotse afkomst, Gillack Tamcish, had het idee om met zuiver Schotse water met zijn wijngaard te gaan experimenteren. Hij liet in grote watertanks het water naar Frankrijk importeren. Daarna besproeide Gillack zijn wijngaard die hij in de Côtes des Nuits, vlak bij Vougeot had, met dit zuivere Schotse bronwater. De druiven leken sneller te groeien. Ook bemerkte Gillack dat de met het Schotse water besproeide druiven geen witte kalkvlekken meer vertoonden, hetgeen na een fikse bui met Frans regenwater wel degelijk vaak het geval was. Ook groeide de wijnranken zo voorspoedig, dat zij regelmatig gesnoeid moesten worden. Na een dag wijnranken bewateren besloot Gillack Tamcish zich eens lekker douchen. Tijdens het inzepen constateerde hij dat het Franse water dat uit de sproeier kwam zachter was dan het zuivere Schotse water waar hij de hele dag mee gesproeid had. Gillack ontdekte, dat het water dat uit de sproeier kwam meer lucht

bevatte, waardoor het water zachter aanvoelde. Hij bedacht dat als wijn uit eenzelfde sproeier zou stromen, deze waarschijnlijk ook zachter zou worden. Als wijn in eerste instantie in stalen tanks gegist heeft, hevelt men de wijn meestal over in eikenhouten fusten, waarna de wijn rustig verder kan gisten. Nu bedacht Gillack, dat als hij de wijn over zou hevelen met douchekoppen, deze veel meer lucht mee zou krijgen, zachter zou worden en sneller zouden rijpen. Gillack ging aan de slag. Het lukte de wijnen van Gillack zijn voor Bourgogne wijnen opmerkelijk zacht en opmerkelijk snel op dronk. De wijnflessen die Gillack Tamcish gebruikt zijn vierkant, zodat deze ook makkelijk stapelbaar zijn en niet veel ruimte innemen. Van de afgesnoeide wijnrank maakt men de kurk, zodat het onmogelijk is dat de wijn een kurksmaak kan krijgen. Maar de wijn krijgt nog wel wat van het sap van de rank mee, wat weer als voordeel heeft dat de wijn een groter viagratinegehalte heeft. (En volgens zeggen is dat weer goed voor de libido).

Alfonse Pacheur zat in een restaurant te nippen aan een *Sancerre*. Hij bracht het glas naar zijn mond en nam een redelijk grote slok. Er kwam iets hard en vreemds op zijn tong. Hij probeerde het door te bijten, maar het was er te hard voor. Alfonse nam het harde stukje uit zijn mond en zag een fonkelend witte steen. Wat was dit? De sommelier van het restaurant bracht de uitkomst. Het is het bezinksel dat bij het oversteken in de vaten achterblijft. Alfonse geloofde het, maar stak de steen toch in zijn zak en ging ermee naar een juwelier. Deze was uiterst verrast en kon de herkomst van de steen niet vaststellen, wel dat het een bijzonder mooie steen was. Alfonse was opgetogen. Hij ging op onderzoek uit en kwam er achter, dat wijnsteenpoeder in combinatie met neutraal calciumhydroxide de wijnsteen in de vaten doet ontstaan. Bij bevriezing van de wijn voor de botteling zou het verdwijnen. Als Alfonse de wijn dus voor botteling zou verwarmen zou dat het ontstaan van de wijnsteen juist bevorderen. Alfonse ging aan het werk en kwam er al snel achter, dat bij de productie van een grotere druif de steen ook groeide. Zo ontstond al snel een 18 karaats wijnsteenbriljant. Alfonse ging ermee

naar de Antwerpse diamantbeurs en baarde daar opzien. Nu is er een levendige handel in wijnsteenbriljanten. België heeft nu zijn eigen Château briljanten, maar Château-Pacheur is de premier cru onder de wijnsteenbriljantcultuur.

Japanners zijn in de loop van de historie nooit erg creatief geweest. Technische apparatuur wordt met feilloze precisie nagemaakt. Maar soms zijn creaties gewoon niet na te bootsen. De eetgewoonten van Japanners zijn afwijkend van de onze. De traditionele Franse keuken heeft er nog niet zijn intrede gedaan. Maar nu vliegen erg voordelig is geworden, is het toerisme voor Japan een belangrijke bron van inkomsten geworden. De magen van toeristen uit ons continent zijn echter niet ingesteld op zeven dagen Japans eten, de toerist eet ook graag Europees, als hij op vakantie is. Zo komt het, dat er ook veel vraag naar Franse wijn is ontstaan. De warme saké, die men in het land van de rijzende zon drinkt, smaakt niet bij het Europese eten. De Japanners gingen daarom de beste wijnranken uit de Bordeaux kopen. Zij richtten daar in hun land grote wijnakkers mee in en zorgden ervoor, dat de zon deze volledig bescheen, van 's morgens vroeg tot in de late namiddag. De resultaten van de verbouw waren niet om over naar huis te schrijven. De wijn smaakte wrang en miste elke herkenbaarheid. De Japanners waren teleurgesteld en gingen uitzoeken wat de oorzaak hiervan zou kunnen zijn. De grond, die men had uitgezocht, was van gelijke samenstelling als die in de Paulliac. Men had daar monsters van genomen en de samenstelling van de grond in Japan nagebootst. De zon is overal dezelfde, dus daar kon het ook niet aan liggen. Het water waar men de ranken mee besproeide, was ook al perfect nagemaakt en het vintageproces was nog het minst moeilijk te kopiëren. Er moest toch iets zijn, waardoor het mis ging. De oplossing kwam letterlijk en figuurlijk uit de lucht vallen: men bedacht dat de Atlantische wind, die in Frankrijk over de wijngaarden waait mede smaakbepalend moest zijn. Door de zilte lucht zouden de druiven een gunstige groei doormaken en de smaak van de druiven zou ook door de lucht zijn beïnvloed. Dit zou ook de zozeer verschillende smaken van alle wijnen verklaren. Japanners

kunnen veel, maar de Atlantische Oceaan nabootsen of verplaatsen is echter te veel gevraagd. Toch was de oplossing simpel. Men toog met luchtwin apparatuur naar de Paulliac streek. Daar zoog men de over de akkers waaiende lucht op in grote stalen tanks, perste deze onder zeer grote druk om zoveel mogelijk mee naar Japan te kunnen nemen. In Japan aangekomen besproeide men de wijngaard elke dag met de Franse lucht, net zoals men dit met water placht te doen. Het resultaat was verbluffend, de druiven veranderden van kleur, zij werden paarser en groeiden. De oogst was beter. Toen de wijn in de tanks opgeslagen was proefden de Japanners elke dag het verkregen resultaat en vergeleken de smaak met die van het jaar daarvoor. De wijn was grandioos en had dezelfde smaak als de Paulliac.

Wijnboeren zijn net als alle boeren sterk geïnteresseerd in het weer. Natte of koude zomers zijn uit den boze. De sterkte van de zon is van onschatbare waarde. Toch is het vreemd, dat er met alle moderne technieken geen manier is uitgevonden, die de zon op enigerlei wijze zou kunnen nabootsen. Wij kunnen onder de zonnebank gaan, maar de druiven zijn overgeleverd aan de grillen van Moeder Natuur. Toch is er midden in de Bourgogne een boer, Patrick Soleil genaamd, die een interessante uitvinding heeft gedaan. Sluimerend in het najaarszonnetje kwam hij tot de ontdekking, dat je de zonnestralen met spiegelen materiaal zou kunnen opvangen en dan vervolgens van onder de druivenrank op de onderkant van de druiven zou kunnen laten schijnen. Hij ging naar een vriend, die een staalfabriek had en samen ontwikkelden zij een soort spiegelen deken die de zon kon weerkaatsen. De druiven, die nu van twee kanten zon kregen, groeiden sneller. Ze waren prachtig rond, niet ovaal zoals druiven die alleen van boven zon krijgen. Begin september waren de druiven al plukrijp, waardoor Patrick zijn oogst ook nog eens goedkoop kon laten plukken. Nog een groot voordeel van deze ronde druiven is, dat deze bij het storten in de gistbakken makkelijker loskomen van de takken. Door deze snellere scheiding behoudt de druif zijn optimale frisheid. De wijn heeft door de snelle

behandeling geen enkele kans om te oxideren en kan gaan werken aan een optimaal bouquet.

De wijn *Meursault* is duidelijk herkenbaar aan zijn 'boerse' geur. Als ik mijn overgevoelige neus in het glas van de voor mij heerlijk ruikende Meursault laat zakken kan ik mijn Bourgondische driften vaak niet meer beteugelen. Toch word ook ik vaak teleurgesteld in wijnen uit dat mooie gebied. Want men weet precies hoe een goede *Meursault* moet ruiken en smaken, maar weet men ook hoe men hem moet maken? Darviot Odeur is een perfectionist en een autodidact in de wijnbouw. Maar ook een wijnmaker die niet begreep dat uit relatief gezien mooie jaren geen echte boerse *Meursault* gemaakt kon worden. Tot dat hem tijdens een trip met zijn gezin en de meegenomen hond naar de Bretonse kust, iets bijzonders overkwam. Dat reisje zou hem geen windeieren leggen. Darviot was aan het wandelen en speelde met zijn hond op het strand. Hij smeed telkens een stok in het water die de hond keer op keer braaf terugbracht. De wijnboer, die ietwat verkouden was, veegde zijn snotterende neus af met zijn handen. Toen gebeurde het. Hij rook aan zijn handen: dé perfecte *Meursault* geur. Hij pakte razendsnel de stok en rook ook daar aan. Wat een explosie van geur zat er aan die stok. Darviot vroeg zich dadelijk af hoe dit mogelijk was en pulkte de stok uit elkaar. De stok was van eikenhout, dat waren zijn wijnvaten ook. De lucht van zijn natte hond was zeer zeker boers te noemen; die herkende hij en het zilt van het water was hem ook niet vreemd. Hoe kreeg hij deze perfecte smaak en geur in zijn Meursault? Thuis gekomen ging hij experimenteren. Hij vulde zijn zwembad met zeewater en liet er eikenhouten vaten in drijven. Hij kocht er twee honden bij. Die liet hij elke dag in het zwembad zwemmen en na verloop van tijd, toen het water flink begon te meuren, liet hij de wijnvaten vullen met zijn nog net niet uitgegiste jonge Meursault wijn. Na zeven maanden had hij het beoogde resultaat. Een machtig mooie, boers ruikende *Meursault* die vanwege de korte vintage zeker ook niet duur hoefde te zijn.

Darvriot Odeur heeft nu negen zwembaden en een hondenkennel naast zijn wijngaard.

Lekker eten, goede wijn drinken en hardlopen. Dat zijn mijn ingrediënten voor een prettig leven. Maar toch blijf ik altijd enige wensen hebben. De marathon zal ik vanwege mijn versleten knieën nooit meer lopen. Muziek maken? Dat heb ik geprobeerd, maar voor het eindeloze studeren had ik niet genoeg geduld. Koken, vooral lekker koken, dat zou een nieuwe passie voor mij kunnen zijn. Een enkele keer nodig ik vrienden uit om thuis, met hulp van de koks van de Vestibule een culinair verantwoord menu in elkaar te zetten. En natuurlijk vergezeld van bijbehorende *grand cru's*. Jan van Ingen Schenau is een van die vrienden. Jan, een dikke vijftiger, zat in het reclamevak. Hij heeft zich daarna met zijn opgedane kennis, in de politiek begeven. Het laat zich dan ook raden wat ons onderwerp op een van die avonden was.

Het was al tegen tien. We hadden al twee heerlijke voorgerechten op. Er werd bij mij aangebeld. Ik deed de deur open en daar stond meneer pastoor onverwacht op de stoep. Ik liet hem binnen en hij schoof bij ons aan tafel. Hoewel hij al gegeten had, liet hij een fantastische tournedos niet aan zijn gewijde neus voorbij gaan. Spoedig ontstond er onder aanvoering van Jan een felle politieke discussie en na enkele *grand cru's* was er nog maar één conclusie: wij zouden met zijn drieën een nieuwe politieke partij oprichten. We zouden voor meer werkgelegenheid zorgen en solidair zijn met minder bedeelde groepen. Ik zag meneer pastoor al vanaf zijn spreekstoel niet het geloof, maar zijn politieke visie uitdragen. In gedachten hoorde ik zijn parochianen al zachtjes applaudisseren. De pastoor genoot van deze avond, hij bleek een ware Bourgondiër te zijn... Over gezinsuitbreiding hebben wij het deze keer maar niet gehad.